roja bolşevik

Karkerên hemû welatan yekbin!
Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN) YAYIN ORGANIDIR

BIMRE KOLETİ!
BIJI AZADİ!

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDE!

HEJMAR/SAYI: 4 ► TEBAX/AĞUSTOS'95 ► BIHA/FİYATI: 10.000 TL, 4.-DM

ÖNSÖZ

Bolşevik Partizan'ın 78 (1 Aralık 1992) ile 82. (15 Haziran 1993) sayıları arasında yayınlanan ulusal sorun ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne ilişkin yazıları, gözden geçirerek toplu olarak yeniden yayınlıyoruz.

Ulusal sorundaki görüşlerimizi ve değişik örgütlerin tavırları hakkındaki değerlendirmelerimizi, yeni ulaşacağımız insanlara toplu halde iletmek için yayınlamayı önemli ve gerekli görüyoruz.

Amacımız, bu doğruların daha geniş kesimlere ulaştırılması, kitlelerin malı haline getirilmesidir.

Bu, aynı zamanda Roja Bolşevik okurlarının da görevidir...

Ağustos 1995

V.i.S.d.P.: K. İnan • 5 Rue de Drulingen, 67000 France
Yazışma adresi: PLK Nr. 106606 C; D-80074 München

İÇİNDEKİLER

TKSP; IKDP ve YNK işbirlikçileri ile aynı saflarda yeralıyor!

IKDP ve YNK'nın Güney Kürdistan'da, emperyalistlerle ve faşist Türk devletiyle ortaklaşa planladıkları, Güney Kürdistan'da "PKK'yı barındırmama ve yoketme" planının IKDP ve YNK'nın PKK kamplarına saldırısı ile başlayan ve karşılıklı çatışmaların devam ettiği bir ortamda, TKSP, 8 Ekim tarihli bir "Basın bildirisi" ile bu konuda tavır takındı. Sözkonusu bu tavır, TKSP'nin de bu işbirlikçilerin safında olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Bu çatışmaların nedenleri TKSP'ye göre şöyledir:

"Olayların bu dereceye varmasının başlıca nedenlerinden biri şudur: Bazı örgütler, başından beri diğer yurtsever örgütleri rakip ve düşman gibi görmekte, onlara karşı yayın planında ve bizzat pratikte saldırgan bir tutum izlemekteler. Kürt ulusal hareketi bunun zararlarını geçmişte çok yaşadı. Bu, yurtsever güçler arasında çatışmalara, kardeş kanının dökülmesine neden oldu. Yurtsever güçlerin birliğini engelledi.

PKK yönetimi ne yazık ki başından beri böylesine yanlış bir politika izlemekte. O, Türkiye Kürdistanı'nda olsun, diğer parçalardan olsun, diğer tüm yurtsever güçleri kendisine engel ve düşman gibi görmekte, çeşitli biçimlerde suçlamakta, sık sık da fiili saldırılara kadar işi götürmektedir." (agb.)

TKSP'ye göre yanlış politika izleyen ve yurtsever güçlerin birliğini engelleyen örgüt PKK'dır. PKK'nın şimdiki somut çatışmaların suçlusu olarak gösterilmesi, hem olgu çarpıtmasıdır, hem de hedef şaşırtmadır. Bunun temelinde yatan sorun, TKSP'nin IKDP ve YNK'yı yurtsever olarak göstermesidir. Gerçek durum ise, bunun tam tersidir. IKDP ve YNK, yurtsever filan değil, açıkça işbirlikçidirler. Bu bağıntıda PKK'nın bu güçleri işbirlikçi ve hain ilan etmesi doğrudur.

(Olgu tespiti olarak doğru olan bu tavır, PKK'nın bu konudaki tutarsız tavrını ortadan kaldırmaya yetmiyor. PKK, şimdi *"kırk yıllık ihanetçiler"* olarak tespit ettiği IKDP ve YNK ile son on yıl içinde bir kaç kere anlaşmalar yapmıştır. Bu anlaşmaların fiilen işlemez hale gelmeleri, Barzani ve Talabani'nin emperyalist ağababalarının çizdiği çerçevede hareket edip ona uygun davranmalarından kaynaklanmaktadır. Bugün bunları işbirlikçi, hain olduğunu söylemekle doğru bir tespit yapılmış olsa da, geçmişte bu işbirlikçilerle yapılan, yapılmak istenen anlaşmaları gözardı etmek PKK'nın tutarsızlığını gösteren bir tavırdır. Bu tutarsızlık devam ettiği sürece de, ortam değiştiğinde yine bunlarla anlaşmalara oturabilirler. Gelinen yerde de ihanetçiler, isim verilmeden tespit edilmeye başlanmıştır. Özellikle YNK'nın ismi ihanetçiler arasında anılmamaya başlanmıştır. Şimdi PKK'nın bu tutarsızlığını bir kenara bırakıp TKSP ile ilgili tavıra devam edelim.)

IKDP ve YNK'nın işbirlikçi oldukları, artık gizlenemez biçimde ortaya çıkmıştır. Bun-

lar, bu yüzden gerçekte, özde Kürt halkının ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin düşmanlarıdırlar. Bunlara karşı mücadele etmek de sadece PKK'nın değil, tüm yurtsever ve devrimcilerin görevidir. Bu mücadele aynı zamanda, bu işbirlikçileri yurtsever gösterenlere karşı da yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da mücadele edilmesi gereken örgütlerden biri de TKSP'dir.

Yine alıntı içinde sözkonusu edilen *"kardeş kanının dökülmesine"* neden olan PKK değil, IKDP ve YNK'dır. Bunların suçluluğundan öte, yürüyen çatışma, kardeşler arasında yürüyen bir çatışma da değildir. Bu güçlerin aynı ulus kökeninden olmaları hiç de, bunların kardeş oldukları anlamına gelmez. Çatışmalar; işbirlikçiler, hainler, Kürt halkının düşmanları ile, onlara karşı olanlar arasında yürümektedir. Ulus kökenleri aynı olsa da, Kürt halkının düşmanları, Kürt halkının dostları ve kardeşi olarak gösterilemez. Barzani ve Talabani, emperyalist güçlerin safındadır ve Kürt halkının düşmanlarıdır. Bu düşmanları dost gösterenler de Kürt halkının düşmanlarıdır. TKSP'ye göre diğer bir neden de şudur:

"Bu olaylara yol açan diğer bir neden ise, PKK'nın Irak Kürdistanı'nın sınır bölgesinde üslenerek Türkiye Kürdistanı'ndaki silahlı eylemler için burayı kullanmasıdır. Bu durum bu parçadaki ulusal yönetimi Türkiye ile karşı karşıya getirmekte ve güç durumda bırakmaktadır. Türkiye bunu bahane ederek iki de bir sınırın öbür yanına saldırıyor, orayı bombalıyor. Bu parçadaki ulusal yönetimi sıkıştırıyor ve Habur kapısını kapamakla tehdit ediyor." (agb)

TKSP'nin bu görüşleri, kelimesi kelimesine Barzani ve Talabani'nin görüşleridir. Bunun dışında bu alıntıda ortaya çıkan bir başka görüş ise, faşist Türk devletinin Güney Kürdistanı bombalaması bağlamında söylenenlerdir. Bu görüş, eğer PKK burada olmasa, ya da burayı silahlı eylemler için kullanmasa, faşist Türk devletinin saldırmayacağı görüşüdür. Bu görüş, açık bir şekilde suçlu olanın faşist Türk devleti değil de, onun saldırılarına "zemin" hazırlayan PKK olduğunu savunan ve reddedilmesi gereken bir görüştür. TKSP bu tavrı ile, faşist Türk devletinin savunuculuğunu yapmaktadır.

Barzani ve Talabani ile aynı yaklaşıma sahip olmanın doğal sonucu ise, PKK'nın Güney Kürdistan'dan –onlara göre Irak Kürdistan'ından– çıkması gerektiğidir. Bu konuda, TKSP şu tavrı takınıyor:

"Bu parçadaki ulusal yönetimin PKK'dan istediği ise, eylemlerine üs olarak bu sınır kuşağında Irak Kürdistanı tarafını kullanmamasıdır. Bunun anlayışla karşılanması gerektiği kanısındayız. Onlar PKK'nın Türkiye Kürdistanı'nda ne yapıp ne yapmadığına karışmamaktadırlar. Ancak bu parçadaki ulusal yönetim bakımından durum hassastır. Onun durumunu güçleştirmemek gerekir. Bu parçadaki ulusal hükümetin ve parlamentonun egemenlik haklarına saygı göstermek gerekir." (agb)

TKSP, Barzani ve Talabani'nin egemenliğinde olan hükümet ve parlamentonun *"egemenlik haklarına saygı göstermek gerekir"* derken, açıkça, işbirlikçilerin egemenliğini savunarak Kürt halkına düşman yüzünü ortaya sermektedir. Sormak gerekir: Barzani ve Talabani'nin nitelikleri nedir? Bunların niteliğini belirleyen işbirlikçiliktir. Kürt ulusunun çıkarları maskesi ardına gizlenen halk düşmanlığı kendisini ele veriyor. Bu konuma sahip olanlar, Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirme niteliğine sahip değildirler ve olamazlar da.

PKK'nın faşist Türk devletine karşı, Güney Kürdistanı bir üs olarak kullanmamasını talep etmeyi *"anlayışla karşılamak gerekir"* demek, niyet ve istek ne olursa olsun, karşı-devrim safında yer almak demektir. Eğer Kürtler, hangi parçada olursa olsun kardeş iseler, bölünen Kürdistan tüm Kürtlerin ve Kürdistan'da yaşayan diğer milliyetlerden insanların ülkesi ise, o zaman, bu ülkenin her parçasında yaşamak, bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin doğal hakkıdır. Bu nasıl kardeşliktir ki, bir kardeş, faşist bir devlete karşı bağımsızlık mücadelesi yürüten diğer bir kardeşe "kendi" toprakları üzerinde mücadele vermeyi yasaklamaktadır? Eğer, TKSP bu çatışmaları "kardeşler arası" çatışmalar olarak değerlendiriyorsa, buna cevap vermelidir. Böylesi sorular bunların gerçek yüzlerini göstermeye yeterlidir. IKDP ve YNK ile PKK arasındaki çatışmaları kardeşler arası bir çatışma olarak kabul etsek de, TKSP, suçlu ve haksız kardeşten yana olmakla da yanlış bir pozisyondadır. Bu yanlış pozisyon, işbirlikçiliğin savunulması anlamına gelen bir yanlış pozisyondur.

Gelelim, bildirinin sonunda TKSP'nin öne sürdüğü talebe:

"Partimiz çatışmaya hemen son verilmesini, kardeş kanının dökülmemesini ve nedenlerin hızla ortadan kaldırılmasını ister." (agb)

Bu alıntının düğüm noktası, *"nedenlerin hızla ortadan kaldırılmasını"* istedikleri yerdedir. Nedir bu çatışmaların nedenleri?

TKSP'ye göre nedenler, yukarıdaki alıntılarda ortaya konanlardır. Yani, PKK "yurtseverlere" karşı yanlış konumdadır ve Güney Kürdistanı faşist Türk devletine karşı üs olarak kullanmaktadır, bunun sonucu olarak da "Irak Kürdistanı" ulusal yönetimi zor duruma düşmektedir.

Nedenler böyle ortaya konulduğunda, TKSP'nin yaptığı çağrı da PKK'ya yönelik olmak zorundadır. Çünkü bu nedenlerin ortadan kaldırılması PKK'ya bağlıdır. Bunların hızla ortadan kaldırılması şu anlama gelir: TKSP'nin birinci nedenine uygun olarak hareket edilmesi, PKK'nın işbirlikçi ve hain olarak gördüğü "yurtseverlere" karşı "yanlış" tavrını düzeltmesi gerekir. Yani somut olarak PKK, Barzani ve Talabani'ye karşı, işbirlikçi ve hain değerlendirmesini değiştirip, bunları yurtsever olarak değerlendirmesi gerekiyor. PKK'nın bunu yapıp yapmamasından bağımsız olarak, böylesi bir talep, PKK'yı işbirlikçiler ile ortaklığa, işbirliğine davet eden bir taleptir. Yine bu talep TKSP'nin kendisinin işbirlikçi yüzünü de ortaya seren bir taleptir.

Çatışmaların ortaya çıkmasının diğer nedeni ise, TKSP'ye göre, PKK'nın Güney Kürdistan'da olması ve burayı faşist Türk devletine karşı bir üs olarak kullanmasıdır. Bu nedenin ortadan kaldırılması da şu anlama gelir: Ya PKK Güney Kürdistanı terkedecek, ya da silahlı mücadeleyi en azından bu sınırlar içinde terk edip burayı faşist Türk devletine karşı bir üs olarak kullanmaktan vazgeçecektir. Her iki halde de kârlı çıkan taraf, PKK'nın somut silahlı mücadele ile karşısına aldığı faşist Türk devleti olacaktır.

Kârlı çıkan esas taraf faşist Türk devleti olmasına rağmen, bu konuda belli bir ortak çıkarlara sahip olan işbirlikçi IKDP ve YNK da kârlı çıkmış olacaktır. Çünkü, kendi iktidarlarının ayakta kalabilmesi, diğer bazı şeylerin yanında, emperyalist ağababaları ve faşist Türk devletinin yardımlarına bağlıdır. PKK'nın Güney Kürdistan'ı terketmesi veya silahlı mücadelesi için üs olarak Güney Kürdistan'ı kullanmaması durumunda, "yardım"a engel olarak gösterilen bu gerekçe ortadan kalkmış olacaktır. Bu durumda

zararlı olan taraf ise, PKK şahsında Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürt ulusu olacaktır.

TKSP, böyle talepler öne sürmekle, bir kez daha karşı-devrimci yüzünü ortaya sermektedir. Barzani ve Talabani gibi işbirlikçilerin çıkarları uğruna, Kuzey Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi kurban edilmektedir. Somut olarak ortaya çıkan ve hala süren çatışmaların nedenlerini tersyüz etmek, gerçek suçluları gizlemek, Barzani ve Talabani gibi işbirlikçilerin haklı olduğunu savunmak, karşı-devrimci bir tavırdan başka bir niteliğe sahip değildir, olamaz da.

IDKP ve YNK'nın PKK kamplarına saldırısı ile başlayan çatışmalar gün geçtikçe daha da yüksek boyutlara varmaktadır. Bu boyutlar, faşist Türk devletinin zaten içinde olduğu savaşta, sınır ötesi bombardımanların ötesinde, hava harekatı yanında kara harekatını da başlatarak, Güney Kürdistan'a girip PKK'nın kamplarına saldırıp imha planlarını uygulamak için topyekün saldırılarına varmıştır.

Bu saldırılar, bir kez daha açıkça gösterdi ki, IKDP ve YNK'nın PKK' ya saldırıları faşist Türk devletinin de içinde olduğu bir planın uygulanmasıdır. Bir kez daha, Barzani ve Talabani'nin işbirlikçiler oldukları ispatlandı. Bir kez daha, bunların Kürt halkını sattıkları, O'na düşman oldukları ispatlandı. Bunları, bütün olgulara rağmen dost ilan edenler de, bir kez daha kendilerinin karşı-devrimci yüzlerini ortaya serdiler.

Biz Bolşevikler, bugün, IKDP ve YNK'nın emperyalistlerle ve faşist Türk devleti ile işbirliği temelinde, ortaklaşa planladıkları PKK'ya karşı saldırıda, bir dizi hatalarına rağmen PKK'nın yanında olduğumuzu bir kez daha açıklıyoruz. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını, karşı-devrimci TKSP de önleyemeyecektir.

–KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLER!
–KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLERİN SAVUNUCULARI!
–FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
–BIMRE KOLETİ, BIJİ AZADİ!
–YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
–FAŞİST TÜRK ORDUSU VE DİĞER İŞGALCİ GÜÇLER KÜRDİSTAN'DAN DEFOLUN!

24.10.1992

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 78, 1 Aralık/Befirbar 1992)

IKDP ve YNK'nın PKK'ya saldırıları ve KAWA'nın tavrı...

Ekim ayı başlarında Barzani ve Talabani önderliğindeki IKDP ve YNK peşmergelerinin, emperyalist ağababaları ve faşist Türk devleti ile hazırlanan plan gereği Güney Kürdistan'daki PKK kamplarına saldırısı ve bu saldırı ile başlayan çatışmalar hakkında tavır takınan bir örgüt de KAWA örgütü oldu.

Sözkonusu tavır, 11 Ekim 1992 tarihli bir bildiri ile kamuoyuna sunuldu. Kendisini Kürdistan'da "tek komünist" örgüt olarak gören KAWA'nın, bu çatışmalar hakkında takındığı tavır, bir kez daha gösterdi ki, KAWA'nın komünistlikle herhangi bir ilişkisi yoktur. Biz Bolşevikler bunu bir çok kez ortaya koymuştuk. Zaman geçtikçe, bizim bu değerlendirmelerimiz bizzat KAWA tarafından tekrar tekrar onaylanmaktadır. Bu onaylamanın bir örneği de sözkonusu bildirideki tavırdır. Bunu göstermek için de, bildiride takınılan tavrı, bir kaç noktada aktararak eleştirmek istiyoruz.

KAWA, sözkonusu çatışmaları "kardeş kavgası" olarak değerlendirmektedir. Böyle değerlendirdiği için de "savaşan güçlere" şu çağrıyı yapmaktadır:

"Kardeş kavgası olarak adlandırdığımız bu çatışmada haklı-haksız arama özel çabası ve düz mantığı içine girilemez. Çatışmanın kendisi yanlıştır. Hangi sebeple olursa olsun ve hangi temel üzerine oturtulmaya çalışılırsa çalışılsın bu böyledir."

Sözkonusu çatışmaları "kardeş kavgası" olarak değerlendirmenin temelinde, Barzani ve Talabani ve bunların önderliğindeki IKDP ve YNK'nın işbirlikçi olma niteliklerinin gözardı edilmesi ve görülmemesi yatmaktadır. Bunların bu nitelikleri gözardı edildiği için de, sözkonusu çatışmalar "kardeş kavgası" olarak adlandırılmaktadır.

Yine bu mantık temelinde hareket edilerek haklı-haksız aramayı "düz mantık" olarak adlandırmakta, red etmektedirler. Böylesi bir tavır, KAWA'nın milliyetçi ve oportünist niteliğine uygun bir tavırdır.

Bilindiği gibi, her savaş siyasetin devamıdır. Ve her savaşta savaşan tarafların siyasetinin ne olduğu, savaşın hangi siyasetin devamı olduğu, kimin haklı, kimin haksız olduğu vb. sorgulanmak zorundadır. Bu, "düz mantık" değil, Marksizm-Leninizm'in ilkesel talebidir.

IKDP ve YNK'nın PKK'ya saldırıları ile başlayan çatışmaları, yalnızca her iki tarafın Kürt kökenli olmalarından yola çıkarak "kardeş kavgası" olarak değerlendirmek kökten yanlış bir tavırdır. Hayır! Bu çatışmalar, kardeş kavgası, dökülen kan Kürt kanı da olsa "kardeş" kanı değildir. Bu kavga, emperyalistlerle ve faşist Türk devleti ile işbirliği yapan IKDP, YNK işbirlikçileri ile, bu işbirlikçilere karşı olan PKK arasındaki bir kavgadır. Diğer bir deyimle, bu kavga, esasta Kürt ulusal mücadelesi ile emperyalizm ve işbirlikçileri arasında yürütülen bir kavgadır. Bu savaş aynı zamanda faşist Türk devle-

tinin PKK şahsında Kürt ulusal hareketine karşı yürüttüğü savaşın devamı ve bir parçası olan bir savaştır.

KAWA, bu gerçekleri gözardı ederek, bu savaşta haklı-haksız ayrımı yapmayarak, işbirlikçilerin gerçek yüzünü gizleme ve bunları temize çıkarma konumuna girmiştir. Sözkonusu bu çatışmalarda haklı-haksız ayrımı yapmamak, bu bağlamda "taraf tutmamak", pratikte işbirlikçilerin tarafında yer almak anlamına gelir. Çıkış noktası olan bu tavrın devamında KAWA, şu tavrı takınmaktadır:

"*... Kürdistan halkı ve Kürt ulusu bağımsızlık ve özgürlük özlemlerini tam da gerçekleştirme arifesinde olduğu bir sırada, tüm ulusal güçlerin, en tutarlısından* ***en tutarsızına kadar halkımızın ve ulusumuzun bu yakıcı özlemlerine uygun davranmaları uzlaşma, anlaşma temelinde hareket etmeleri kesin bir zorunluluktur.***" *(abç)*

Altını çizdiğimiz yerden ortaya çıkan sonuç, KAWA'nın oportünist bir birlik anlayışına sahip olduğudur. Bunun da temeli, Kürt milliyetçiliğidir. Şöyle ki, çokça komünist olduğundan bahseden KAWA, ulusal kurtuluş savaşını sınıfsal savaş temeline dayandırarak savunacağına, o, görünüşte Kürt ulusal savaşı için savaştığını söyleyenlerle; gerçekte ise emperyalistlerle işbirliği içinde olanlarla "uzlaşma, anlaşma" tavrını takınmaktadır.

Kimdir bu "en tutarsızı"? Bunların niteliği nedir? Bu sorulara cevap vermeyen KAWA'nın çıkış noktası, bunların Kürt kökenli olmalarıdır. Bu sorulara verilecek cevap, en tutarsızı olanların Barzani ve Talabani ve bunların önderliğindeki IKDP ve YNK olduklarıdır. Bunların gerçek niteliği ise, emperyalistlerle faşist Türk devletinin işbirlikçileri olmalarıdır. Böylesi işbirlikçilerle uzlaşma ve anlaşmayı savunmak, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını da yenilgiye uğratmak demektir. Böylesi bir tavır, bırakalım sınıfsal temeldeki bir kurtuluşu, ulusal temeldeki bir kurtuluşu da gerçekleştiremeyecek bir tavırdır. Ve bu tavır, kendisine *"Kürdistan'da tek komünist örgüt"* diyen bir örgütün, KAWA'nın tavrıdır.

Bir kez daha vurgulayalım. Böylesi bir tavrın komünist bir tavır ile hiçbir alakası yoktur. Böylesi bir tavrın tutarlı bir ulusal kurtuluşçu tavırla da alakası yoktur. Hangi yönden bakarsanız bakın, KAWA'nın tavrı yanlış ve reddedilmesi gereken bir tavırdır.

Yukarıda aktardığımız alıntının devamında ise şunlar söylenmektedir:

"Aksi tutum ise, parti ve bölüm çıkarlarını halkımızın ve ulusumuzun ulusal çıkarları üstünde görenler, bunları katı ve uzlaşmaz tutumlarıyla var olan özgün durumlarında dikkate almayıp hareket edenler, daha önemlisi ve en kötüsü de halkımızın ve ulusumuzun temel özlem ve çıkarlarını açık ya da kapalı olarak sömürgeci güçlere peşkeş çekmeye çalışanlar, bu nedenlerle de ve bu doğrultuda davranıp çatışmanın ortamını ve bizzat çatışmayı başlatanlar büyük bir hatanın ve tarihi vebalin içine düşmüşlerdir. Bu bir suç ve ULUSAL İNTİHAR anlamını taşımaktadır."

Bu alıntıda öne çıkan ve içiçe geçirilen birkaç sorun vardır.

a) Bu tavır, yukarıda haklı-haksız, yani suçlu-suçsuz arama "düz mantığına" girmeyi reddeden tavır ile çelişen bir tavırdır. Belirsiz konsa da, bu alıntı kimilerin haksız, suçlu bir konumda olduğunu ortaya koymaktadır.

b) Bu tespit ile bağ içinde açık ya da kapalı olarak, sömürgeci güçlere peşkeş çekilen *"halkımızın ve ulusumuzun temel özlem ve çıkarları"* kimler tarafından peşkeş çekildiği tespit edilmemektedir. Bu peşkeş çekmenin somut değerlendirme açısından ne anla-

ma geldiğinin "hata" ve "vebal" olarak ortaya konması, KAWA'nın oportünist, her anlama gelir tavrını iyice açığa çıkarmaktadır. Bu tavırdan çıkan sonuca göre ise, bu peşkeş çekme ve çatışmanın başlatılması hatasını çatışan güçler taşımaktadır. Böylece de işbirlikçi IKDP ve YNK ile PKK arasındaki fark silinmektedir. KAWA bir kez daha Barzani ve Talabani'nin işbirlikçi olduklarını gizlemeye çalışmaktadır.

c) Alıntıda dile getirilen *"halkımızın ve ulusumuzun çıkarları ve özlemleri"* tespiti ise, KAWA'nın kafa karışıklığının başka bir yanını ortaya koymaktadır. Kürt ulusunun ve Kürt halkının özlem ve çıkarları bir ve aynı değildir, olamaz da. Çünkü ulus ve halkın çıkarları birbirinden farklı çıkarlardır. Kürt ulusunun çıkarları sınıf ayrımı yapmadan, bütün Kürt ulusunun çıkarları anlamına gelir. Oysa Kürt halkının çıkarları, sınıf ayrımı temelinde, sömürücü sınıflara karşı olmak; bu sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, yerine işçi-köylü halk iktidarını kurmak anlamına da gelir. Bu iki değişik bileşkeyi bir ve aynı göstermek, sapla samanı birbirine karıştırmak demektir.

Yine bu alıntıda ortaya çıkan sonuç, KAWA'nın ulusal çıkarları öne çıkardığı ve sınıfsal mücadeleden ise hiç bahsetmediğidir. İşte "Kürdistan'ın tek komünist örgütü"nün tavrı... KAWA, IKDP ve YNK'nın işbirlikçiliğini gözardı ettiği için olguları da çarpıtmaktadır. Tavırları şöyledir:

"Faşist TC devleti Kuzey Kürdistan'da gerilla karşısında aldığı yenilgi ve içine düştüğü büyük çıkmazdan kurtulabilmek için bütün cephelerden tüm gücüyle topyekün bir saldırıya geçerken, ve kıran kırana bir savaş devam ederken, tam da bu durumda PKK ile Kürdistani Cephe arasında çıkan çatışmayı kendisi için büyük bir nimet ve bulunmaz bir fırsat bilmiştir."

KAWA'nın bu tavrı, IKDP ve YNK'nın önderliğinde gerçekleştirilen saldırıların, bizzat faşist Türk devleti ile de birlikte ve koordine içinde hazırlandığı gerçeğini gözardı etmekte ve olguları çarpıtmaktadır. KAWA, IKDP ve YNK'ya işbirlikçi dememek için her türlü yolu denemektedir.

Gerçek durum ise, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devamı olan bu savaş, faşist Türk devleti ile Barzani, Talabani işbirlikçileri arasında önceden planlanan ve yukarıda da açıkladığımız gibi, TC'nin PKK şahsında Kürt ulusal hareketine karşı yürüttüğü savaşın devamı ve bir parçası olan savaştır. Bu savaş, aynı zamanda bu işbirlikçilerin faşist Türk devleti ile ortak çıkarlara sahip olduğunu da gösteren bir savaştır. Gerçekleri çarpıtan KAWA'nın tavrı sadece bunlarla sınırlı değildir. Onlar şu tavrı da takınmaktadır:

"Kürdistan tüm halkıyla, azınlıklarıyla ve her parçasıyla bir bütündür. Hiç kimse ve hiçbir siyasal güç burası benim, şurası senin, 'sen burada siyasi faaliyet yürütemezsin', 'barınamazsın' diyemez."

Burada yine olgu çarpıtması vardır. Diğer yazılarımızda ortaya koyduğumuz gibi, IKDP ve YNK, PKK'ya *"sen siyasi faaliyet yürütemezsin"* diyerek saldırıları başlatmamışlardır.

Bunların tavırları, *"PKK silahlı mücadeleyi bırakmadığı ve Güney Kürdistanı bu mücadele için kullandığı sürece, Güney Kürdistan'da kalamaz"* şeklinde olmuştur. PKK'nın Güney Kürdistan'da silahlı mücadelesi için faaliyet yürütmediği şartlarda, siyasi mücadele vererek kalabileceği Barzani ve Talabani tarafından defalarca açıklanmıştır. Sorunu böyle koyarak KAWA, çatışmaların esas temelini de ortadan kaldırmakta ve olguları çarpıtmaya devam etmektedir.

* * *

Bildirideki tavırları kısaca toparlanırsa, KAWA, işbirlikçi IKDP ve YNK'nın gerçek niteliklerini gözardı ederek, sözkonusu çatışmayı "kardeş kavgası" olarak göstermektedir. Ulusal kurtuluş sorununda, bu işbirlikçiler ile uzlaşma, anlaşma gerektiği tavrını takınarak, birlik sorunu konusunda oportünist-uzlaşmacı bir konumun savunucusu durumuna düşmektedir.

Kendisine "komünist" dediği ölçüde, çıkış noktasının sınıfsal temelde olması gerekirken, ulusal temel tek çıkış noktası olmakta ve ulusal kurtuluş sınıfsal kurtuluşa bağlı olarak ele alınmamaktadır. KAWA'nın çıkış noktası Kürt milliyetçiliğidir.

Böylece bir kez daha, KAWA'nın komünistlikle hiçbir alakasının olmadığı ortaya çıkmaktadır. Oportünizm ve Kürt milliyetçiliği KAWA'nın niteliğini hala belirleyen temel niteliklerdir. Bu niteliklere sahip olan bir örgütün ise, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş sorununa doğru cevaplar vermesi de mümkün değildir. Marksizm-Leninizm adına konuşan böylesi örgütler, Marksizm-Leninizm'e saldırmaktan başka herhangi bir role sahip olamazlar. Bu bağlamda KAWA'nın önünde iki yol vardır. Ya Marksizm-Leninizm'i gerçekten savunmak için, oportünizmden kopmaları gerekir; ya da işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizm'i, onu gerçekten savunanlara bırakmalıdır, Marksizm-Leninizm adına konuşmaktan vazgeçmelidir. Marksizm-Leninizm ile oportünizm birarada kalarak birbiriyle uzlaşamaz.

–KAHROLSUN HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!
–KAWA, İŞBİRLİKÇİLERİ TEMİZE ÇIKARMAKTADIR!
–KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLİK VE EMPERYALİZM!
–KAHROLSUN FAŞİST TC DEVLETİ!
–YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
–BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

26.10.1992

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 78, 1 Aralık/Befirbar 1992)

"Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan Konferansı"nın sonuç bildirisi hakkında kısa notlar...

Özgür Gündem gazetesinin 26 Ekim tarihli sayısında verilen habere göre, 11 Ekim günü Almanya'nın Köln şehrinde "Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan" adı altında bir konferans yapılmıştır. Bu konferansı düzenleyen kuruluşun ise TÜDAY (Türkiye Demokrasi Ve İnsan Hakları Dayanışma Derneği) olduğu belirtilmektedir.

Konferansa tanınmış bazı "yazar", "sanatçı", "aydın", "gazeteci"ler de katılmıştır. Örneğin: S. Tanilli, N. Behram, A. Kadir Konuk, S. Çürükkaya, M. Sayın, B. Uluer, vb. vb. ...

Konferansın gündemi üç konuyu içermekte iken, "zaman darlığı" nedeniyle sadece, gündemin birinci maddesi olan "Kürt sorunu ve azınlıklar üzerine" bölümü "tartışılmış"tır. Söz konusu bu konferans bir de, "Konferans Sonuç Bildirisi"ni oybirliği ile onaylayarak kamuoyuna sunmuştur.

Biz, sözkonusu bu bildiri hakkında kısaca tavır takınmak istiyoruz. Bildiri, 10 maddeden oluşuyor. Biz bu maddelerden önemli gördüklerimizi sırası ile aktararak, bildirinin yanlışlarını ortaya koyacağız.

1. noktada "Türkiye ve Kürdistan"ın demokratikleştirilmesi için, çözümlenmesi gereken en temel sorunun, Kürt sorunu olduğu belirtildikten sonra, bunun içeriğini devamındaki maddelerde ortaya koymaktadırlar. Sırası ile şöyledir:

"2- Kürt halkı, emperyalist devletlerin ve onlarla işbirliği içindeki bölge devletlerinin sömürgeci politikaları sonucunda bölünmüş ve bu haliyle Ortadoğu'nun dört ayrı bölgesinde yaşayan ayrı bir dile, ayrı gelenek ve kültüre, ayrı ruhsal şekillenmeye sahip ayrı bir ulustur ve bütün diğer uluslar gibi bağımsız bir devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini tayin etme hakkına sahiptir."

Bu noktada her ne kadar *"bağımsız bir devlet kurma hakkı da"* savunuluyorsa da, bu hak Kürt ulusunun değil, Kürt halkının hakkı olarak savunulmaktadır. Bu, dört parçaya bölünenin Kürdistan ve Kürt ulusu olduğu gerçeğinin yerine konan "Kürt halkı" tespitine dayanmaktadır. İlkönce parçalananın "Kürt halkı" olduğu tespit edilmekte, devamında ise, bu halkın *"ayrı bir dile, ayrı gelenek ve kültüre, ayrı ruhsal şekillenmeye"* sahip bir ulus olduğu söylenmektedir.

Burada, ulus olmanın dört temel özelliklerinden ikisi dile getirilirken, diğer ikisi, toprak bütünlüğü ve iktisadi birlik ortadan kaldırılmaktadır. Ulus olmanın temel özelliklerinin iki noktaya indirgenmesi, açıktır ki, yanlış olan bir tavırdır. Aynı zamanda, özellikle "toprak bütünlüğü"nün bu özellikler içinde sayılmaması, konferansçıların "Kürdistan"

dediklerinde yalnızca Kuzey Kürdistan'ı kastettiklerini, yani sorunu salt TC hakim sınıflarının çizdiği sınırlar içinde ele aldıklarını göstermektedir.

"Demokratik Türkiye"nin "Özgür Kürdistan"ın önşartı olarak görülmesi ve fakat demokratik Irak-Suriye-İran'ın önşart sayılmaması da bu anlayışın bir ürünüdür. Onlar bir yandan bu şekilde misak-ı millinin savunuculuğunu yaparken, diğer yandan şöyle demektedirler:

"3- Kemalist ideoloji ve Misak-ı Milli politikası Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını gaspetmek ve bu hakkın (halkın olmalı /BN) *asimile edilerek Türkleştirilmesinin de ideolojisi ve politikasıdır."*

Burada, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı yerine, Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkının geçirildiği açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Çözüm önerilerine geçmeden önce, misak-ı milli sınırlarının üstü örtülü savunulması bağıntısında bir başka noktaya değinelim.

Konferansta tartışılan esas sorunun "Kürt sorunu ve azınlıklar üzerine" olduğunu yukarıda belirttik. Bu gündeme göre, konferansın "azınlıklar" ile ilgili de tavır takınması gerekiyor ve konferans, oybirliği ile onayladığı bildiride bu konuda şu tavrı takınıyor:

"10- Öte yandan konferansımız Gürcülerin, Lazların, Çerkezlerin, Arapların ve diğer azınlıkların da yetmiş yıldan beri devletin asimilasyon politikalarına maruz kaldıklarını kabul eder ve bundan hareketle sözkonusu toplumlara tüm azınlık haklarının tanınmasını benimser."

İlk bakışta demokratik bir tavır olarak görülen bu tavrın benimsenmesi –savunulması değil–, biraz derinlemesine incelendiğinde, ne yazık ki görüldüğü gibi olmadığını ortaya koymaktadır. Sorun, azınlıklara tüm haklarının tanınmasından kaynaklanmıyor. Yanlış olan da bu değildir.

Tam tersine, bu azınlıkların hakkının savunulmasında, yirminci yüzyılın ilk büyük soykırımına uğrayan, birbuçuk milyon civarında insanını yitiren, sağ kalan yüzbinlerin de topraklarından sürülerek bu topraklara el konulan, bu topraklar üzerinde ulus olmaktan çıkarılmış olan ve Türkiye Cumhuriyeti denilen devletin bir parçası haline getirilmiş olan Batı Ermenistan'ın gerçek sahibi olan Ermenilerin, bugün sayısı az da olsa Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bir azınlık olduklarının ortaya konmaması ve bunların meşru haklarının savunulmamasıdır yanlış olan...

Ermeniler, yukarıdaki alıntıda sayılan azınlıklar gibi sadece, 70 yıllık asimilasyon politikasına uğramamışlardır. Onlar, yüzyılın ilk büyük soykırımına uğrayarak katledilmiş, kendi topraklarından sürülmüş ve bu topraklar üzerinde yaşayamaz hale getirilmişlerdir.

Azınlıklar hakkında tavır takınırken, Ermenilerden bahsetmemek, konferans bildirisini onaylayanların, isteğinden bağımsız olarak misak-ı milli politikasını savunma konumuna götürmüştür. Alıntıdaki "diğer azınlıklar" tespiti de bu sorunu çözmemektedir.

Konferans bu tavrı ile, Ermenileri yok sayarak, Ermeni soykırımını gözardı ederek, TC devleti diye gösterilen toprakların Kuzey Kürdistan yanında Batı Ermenistan'ın da ilhakına dayandığını inkar ederek, kemalist faşist ideolojinin, misak-ı milli politikasının çerçevesi içinde hareket ettiğini göstermektedir. Bu konum, bu bildiriye onay veren her-

kes için geçerli olan bir konumdur. 3. noktada kemalist ideolojiye karşı tavır almak, bu gerçeği ortadan kaldırmamaktadır.

Şimdi de konferansın "Kürt sorunu"nun çözümü için önerilerine değinelim. İlkönce şu tespit yapılmaktadır:

"5- Konferans bugün günde ikiyüz kişinin ölümüne yol açacak kadar boyutlanan bu savaşın daha fazla insanın can ve mal kaybına yol açmadan derhal durdurulmasını, Türk ordusunun ve Çekiç gücün Kürdistan'dan çekilmesini istemektedir."

Bu talebin ardından ise, bunun nasıl gerçekleştirilmesi gerektiği konusunda tavırlarını ortaya koymaktadırlar. Tavırları şöyledir:

"6- Bunun için TC devletinin Misak-ı Milli politikasından ve bu politikayı savaş yöntemleriyle sürdürmekten derhal vazgeçerek ***sorunun çözümü için Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle siyasi ve diplomatik görüşmelere geçmesini talep etmektedir.****" (abç)*

Bu iki noktaya ilişkin düşünceler biraz incelendiğinde, getirilen çözüm önerisinin reformist bir çözüm önerisi olduğu tespit edilmek zorundadır.

"Türk ordusunun ve Çekiç gücün Kürdistan'dan çekilmesi" gerektiği talebi iyi de, getirilen çözüm nedir? Faşist TC devletinin *"Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle"* yani PKK ile görüşmelere oturmasıdır.

Böylesi bir çözüm, açıktır ki faşist TC devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda savunulan, sorunu reforme eden bir çözümdür. Ve biz, böylesi çözümleri kökten reddediyoruz. Böylesi çözümler, faşist TC devletini ayakta tutmaya hizmet eden çözümlerdir. Sorunun çözümünü bu temelde savunan konferans, siyasal çözümün *"başka şartlarının"* olduğunu 7. noktada hatırlayarak şöyle ortaya koymaktadır:

"7- Ayrıca konferansımız siyasal çözümün diğer şartları olarak Kürt halkına serbestçe örgütlenme ve düşünce özgürlüğünün tanınmasını eşit ve özgür bir propaganda sürecinden sonra referandum yoluyla kendi geleceğini belirleme hakkının verilmesini şart koşar."

Bu siyasal çözüm savunusu da, yukarıda ortaya konan, TC faşist devletinin *"Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle"* yapacağı görüşmelere bağlı ele alınmaktadır. Bu bağlamda reformizm bu tespit içinde de savunulmaktadır.

Bunun da ötesinde, ulusal sorun sözkonusu olduğunda siyasal çözüm, sözkonusu ulusun ayrı devlet kurma hakkını özgür bir ortamda kullanarak, kendi kaderini tayin etmesi dışında hiçbir anlama gelmez.

a) Konferans, siyasal çözümü değişik şartlara indirgeyerek bu sorunu çarpıtmaktadır.

b) Faşist TC devletinin yıkılmadığı şartlarda, böyle bir özgür ortamın var olacağı varsayılarak, hakim sınıfların kuyruğunda hareket edilmektedir ve ezilen kitlelere yanlış bilinç taşınmaktadır.

c) Ulus ile halkı aynı kefeye koyarak, ulusal kurtuluş ile sınıfsal kurtuluşu da bir ve aynı göstermektedirler ve bu tavrın sonucunda ise, faşist TC devletinin yıkılmadığı koşullarda, ulusal ve sınıfsal kurtuluşun mümkün olabileceği teorisi savunulmaktadır.

Konferansın bir başka hatası ise, konferansın yapıldığı dönemde, Güney Kürdistan'da emperyalistlerle ve faşist TC devleti ile işbirliği yapan IKDP ve YNK peşmergelerinin PKK kamplarına saldırılarının başladığı ve devam etmekte olduğu bir ortamda herhangi bir tavır takınmamış olmasıdır. (Bu konuda yalnızca S. Çürükkaya yaptığı ko-

nuşmasında tavır takınmaktadır.)

Biz böyle bir tavrı, yani tavırsızlığı, suya-sabuna dokunmadan Kürt sorununu "çözmek" isteyen bir tavır olarak değerlendiriyor ve yanlış olduğunu belirtiyoruz. Kaldı ki, gelinen yerde *"Kürdistan'dan"* çıkması gereken faşist Türk ordusu, Güney Kürdistan'a girmiş, zulüm ve katliamlarını daha da üst boyutlara vardırmıştır.

Böylesi bir "sonuç bildirisi"nin oybirliği ile onaylanması, bize, bir başka olguyu da göstermektedir. Sözkonusu bu olgu, aynı siyasi çizgi savunucusu olmayanların oportünist temeldeki birliği olgusudur. Bu oportünist yaklaşıma en iyi örnek, Özgür Gündem gazetesinin A. Kadir Konuk'un konuşmasından yaptığı özettir. Bu özete göre durum şöyledir:

"Konferansı destekleyenlerden A. Kadir Konuk ise Kürt sorununun bir an önce çözülmesi için herkese görev düştüğünü; bu nedenle kelimeler üzerinde fazla durmaya gerek olmadığını belirttikten sonra hazırlanacak bildiriyi desteklediğini açıkladı."

İşte bu tavır, tam da oportünizmi gösteren bir tavırdır. İş yapılsın da, içeriği ne olursa olsun! Çorba da herkesin tuzu olmalı! Oportünizm-reformizm çorbası...

Evet, kısaca toparlarsak, sözkonusu konferans gerek Kürt sorununa çözüm olarak öne sürdüğü noktalarda olsun, gerekse de azınlıklar sorununda takındığı tavırda olsun, yanlış bir konumda durmaktadır. Oportünizm, reformizm, Türk şovenizmi değişik bağıntılarda kendisini göstermektedir. Böylece Kürt sorununu ve azınlıklar sorununu çözme adına, çözümsüzlük ortaya konmuştur.

-KAHROLSUN BÜYÜK TÜRK ŞOVENİZMİ!
-FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
-YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
-TÜM AZINLIK MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!
-YAŞASIN ERMENİLERİN BATI ERMENİSTAN'A YERLEŞME VE AYRILMA HAKKI!

31.10.1992

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 78, 1 Aralık/Befirbar 1992)

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma gecesi yapıldı!

19 Aralık 1992 tarihinde Almanya'nın Duisburg kentinde, TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu tarafından düzenlenen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Gecesi yapıldı. Geceye 400-450 civarında bir kitle katıldı.

Bir komünist örgütün, kendi dışında ulusal kurtuluşçu olarak değerlendirdiği bir örgüt ile dayanışmak için yaptığı böyle bir gece, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi tarihinde şimdiye kadar ilk ve tek örnek olması açısından büyük bir öneme sahiptir.

Bu gece, aynı zamanda grupçu zihniyete darbe vuran ve grupçu zihniyetin "eleştirisi"ni sakız çiğner gibi ağızlarından düşürmeyen, fakat kendi grupçuluğunu aşamayan oportünist örgütlere karşı, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistlerin doğru Marksist-Leninist çizgiye sahip olduklarını bir kez daha gösteren bir gece olmuştur. Bu gece, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği hedefine varmak için proleter enternasyonalizmi yolu dışında başka bir yolun olmadığını da gösteren bir gece olmuştur.

Evet, bugün faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da (bir ölçüde de Güney Kürdistan'da), Kürt ulusu üzerindeki baskı, zulüm, katliam ve sürgünleri en yüksek boyuta vardırdığı bir ortamda, bu açık ama ilan edilmemiş savaş ortamında, tarafsız kalınamayacağını Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler bu gece ile bir kez daha gösterdiler.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadele eden ve bugün somut olarak faşist Türk devleti ile silah elde savaşan ve ona darbe vuran bir ulusal kurtuluş hareketi, hata ve zaaflarına rağmen, desteklenmesi gereken bir ulusal harekettir. Bu hareketi desteklemek demek, bu harekete önderlik eden PKK'yı desteklemek demektir.

Biz PKK'nın yanlışlarına karşı mücadele ederken, onun yanlışlarına rağmen, faşist Türk devletine karşı PKK'nın yanında olduğumuzu bir kez daha ilan ettik. Verdiğimiz desteğin eleştirisiz bir destek olmadığını açık bir şekilde ortaya koyduk. İşte bu temelde, doğru yanını destekleme, yanlışlarını eleştirme temelinde, bütün geliri ulusal kurtuluş hareketine verilecek olan bu gece, enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneklerinden biri olmuştur.

Bu arada, gecenin programında yer alan ozanlar ve sanatçılar da yol giderleri dışında para almayarak dayanışmalarını göstermişlerdir. Bu dayanışmayı destekleyip programa katılmak isteyen Nizamettin Ariç ise, kendisine verilen film ödülünü almak üzere İtalya'ya gitmek zorunda kaldığı için geceye katılamamıştır.

Gecenin gidişatı içinde öne çıkanlar kısaca şöyledir: Özgürlük Savaşçıları Korosu geceyi yönlendiren, içeriksel olarak tayin eden bir konumda idi. Koronun "Merhaba" adlı parçasından sonra, özgür Kürdistan için yürütülen savaşta şehit düşen bütün demok-

ratlar, yurtseverler ve devrimciler için; ve tüm dünyada devrim ve Komünizm davası için yürütülen mücadelede düşen şehitlerin anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra, Türkçe, Kürtçe ve Almanca olarak üç dilde programın açılış konuşması yapıldı.

Bu açılış konuşmalarından sonra iki sanatçı sahneye çıkıp Kürtçe türküler söyledi. Bunların ardından yine Koro sahneye çıktı. Koro sahnede iken, Koronun söylediği parçalarla uygunluk gösteren ara konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalardan iki örnek:

"Kardeşler... Emperyalizm barbarlık demektir! Emperyalizmin barbarlık demek olduğuna bugün yüzlerce örnek verilebilir: İşte Yugoslavya'daki parçalanma ve savaş; işte Somali'deki açlık ve sözümona bu açlığı ortadan kaldırmak için tezgâhlanmış olan emperyalist işgal; işte Kıbrıs'ın ikili Enosis planları çerçevesinde parçalanmışlığı; işte Kürdistan... Bu barbarlıktan kurtulmanın tek alternatifi vardır: Sosyalizmdir onun adı! Uluslararası işçi sınıfının önderliğinde sosyal devrimler ve ulusal kurtuluş hareketleridir onun adı. Sorun bunu anlamakta, kavramakta yatıyor. Anladıkça savaşmakta..."

"Bugün Kürdistan'da süren savaşta tarafsız kalınamaz. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi desteklenmek zorundadır. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği hedefine proleter enternasyonalizmi yolundan başka bir yolla varılamaz. Haydi dayanışmaya!..."

Koronun söylediği devrimci ve enternasyonalist içerikli parçalardan sonra ilk ara verildi. Gecenin ikinci bölümünde, Tiyatro Zagros'un sergilediği "Rüya" adlı parçadan önce, enternasyonalist dayanışma tavrımızı selamlayan, kadın sorunu çalışmasında kadın yoldaşlarımızla çalışma içinde olan Alman ulusundan devrimci kadınların Kuzey Kürdistan'daki bir geziyle ilgili yazıları okundu. Yazı Almanca okunup Türkçeye çevrildi. Enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneği idi. Fakat yazının çok uzun olması, programın gidişatını bir ölçüde değiştirdi.

Yine sanatçılar çıkıp türkü söylediler ve bu arada ERNK Duisburg taraftarları adına da bir mesaj okundu. Folklorun da sahneye çıkmasından sonra ikinci ara verildi.

Gecenin son bölümünde, TKP/ML (BOLŞEVİK) Merkezi Kadın Komisyonu ve TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin okunan mesajları ise geceye daha değişik bir görünüm veriyordu. Okunan bu mesajlara "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Bolşevizm yenecektir!" vb. sloganları da karışınca, salondaki canlılık görülmeye değerdi. Bu mesajları da ekte yayınlıyoruz.

Programın sonunda yine Koro sahneye çıktı. Bu bölümde de söylenen devrimci parçalara uygun konuşmalar yapıldı. Bunlardan ikisi şöyle idi:

"Kardeşler... 1917 Ekim Devrimi, emperyalizme vurulan en büyük darbe oluşunun yanı sıra, bütün dünyada ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerine yol gösteren bir kutup yıldızı da olmuştur. Ekim Devrimi ile halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya yıkılmış, yerine halkların kardeşliğinin o yüce kalesi Sovyetler Birliği ortaya çıkmıştı. Bugün modern revizyonistlerin ihanetleri sonucu, Sovyetler Birliği ismen de ortadan kaldırılmış durumda. Fakat görüyoruz ki, emperyalizm tüm yalanlarına ve demagojilerine rağmen, tüm çürümüşlüğü ve kendi iç çelişkileriyle birlikte, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına barbarlıktan başka bir şey veremiyor, veremez de... İşte gerçek kurtuluşun yolu, yeni Ekimlerden geçiyor. Ekim'in idealleri bugün için de geçerli. Bu idealler hepimize yol gösteriyor. Güneşli elleriyle kapımızı çalacak olan gelecek günlere ümidimizi kaybet-

Bolşevik Partizan'ın 79. sayısında (15 Ocak 1993), "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi İle Dayanışma Gecesi Yapıldı!" başlığı altında verilen haberde; TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komitesi'nce 19 Aralık 1992 tarihinde, Duisburg'da düzenlenen gecenin tüm gelirinin ulusal kurtuluş hareketine verileceği belirtiliyordu.

Gecenin tüm geliri olan 5000,-DM'ın teslim edildiğine ilişkin bağış makbuzunun bize ulaştırılan bir kopyasını yanda yayınlıyoruz.

YAZI KURULU

medik hiçbir zaman... Hiçbir zaman! Hiçbir zaman!!!"

"Gelecek günlere ümidini hiçbir zaman yitirmeyenler, yeni Ekimler için, gerçek kurtuluş için, özgürlük için... gelin hep birlikte haykıralım: Sosyalizm ölmedi, yaşıyor... Komünizm ölmedi, yaşıyor... Yeter ki bizler Marksizm-Leninizmin ilkeleri etrafında kenetlenelim, örgütlenelim! Hem Parti olalım, hem de Partili..."

Gece Enternasyonal'in toplu halde söylenmesi ile son buldu.

Gecenin bazı olumsuz yanlarına da değinmeden geçmek istemiyoruz. Bu olumsuzluklardan biri, gecenin 20 dakika gecikme ile başlamasıdır. Bir diğeri ise geceye katılanların, program devam ettiği sırada, yerlerinde oturmayıp dışarı çıkma ve geri içeri girmeleri idi. Öyle ki, bazı anlarda kitlenin yarısı salonun dışında idi. Bu, bütün uyarılara rağmen böyle oldu. Bu durum sadece bu geceye ait olmayan, yaklaşık her gecede ortaya çıkan, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde varolan bir hastalık, geceye ve programda yer alanlara karşı bir saygısızlıktır. Gecenin içerik ve örnek olma açısından ilk olması özelliği de, salonun dışında kulis yapmayı etkileyen bir durumdu. Salonun dışına çıkanların çoğu bu kulis işleriyle uğraşıyordu. Bir diğer olumsuzluk ise, müzik cihazlarının iyi olmaması idi.

Bu olumsuz yanların varlığına rağmen –ki, gece aslında kısa zaman içinde hazırlanmıştı– geceye damgasını vuran, enternasyonalist dayanışma ruhu idi. Böylesi eylemlerin önemi ve değeri ölçülemez önemdedir.

Proleter enternasyonalizmi bayrağını daha da yükseklere çekmek için görev başına! Zafere ulaşmanın tek garantisi, Marksizm-Leninizm bilimini kendine rehber edinen bir BOLŞEVİK PARTİ'nin önderliğidir. Bütün ulus ve milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler, BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI'na OMUZ VERİN!!! Çözüm milliyetçilik değil, proleter enternasyonalizmidir!

–KAHROLSUN TÜRK ŞOVENİZMİ!
–FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
–YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
–YAŞASIN TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!!!

20.12.1992

[NOT: Yazımız yayına girmeden önce, yaptığımız bu gece hakkında değişik yönlerden eleştirilerin olduğu bilgisi bize ulaştı. Biz, bu eleştirilerin doğruluğu veya yanlışlığı konusunda tavır takınabilmemiz ve karşılıklı öğrenip-öğretme görevini yerine getirebilmemiz için, bütün yoldaşlara, devrimcilere ve demokratlara, bu konudaki eleştirilerini YAZILI yapmaları talebinde bulunuyoruz. Aksi halde şurada burada sözlü olarak dile getirilen eleştiriler karşısında herhangi bir yazılı tavır takınamayacağız ve bu da kimseye bir şey getirmeyecektir. Eğer biz bir hata yapmış isek, bunu bize gösterme görevi, devrimciler ve yoldaşlarımız tarafından yerine getirilmelidir.]

TKP/ML(BOLŞEVİK) MERKEZ KOMİTESİ adına geceye gönderilen mesaj:

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek emekçiler, arkadaşlar, yoldaşlar...

Böyle enternasyonalist ruhla dolu bir gecede sizlere seslenmekle mutluyuz.

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik Komünistler, Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını ve onun ayrılma hakkını daha 1972'de kayıtsız-koşulsuz savunan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorundaki Marksist-Leninist görüşlerinin savunucusu ve sürdürücüsüyüz.

1972'den bu yana kuşkusuz ulusal sorunda çok şey değişti. Gelinen yerde hakim sınıflar bile *"Kürt realitesini tanımak"* tan söz etmek zorunda kalıyorlar. Kuşkusuz onları buna zorlayan bir tek şey vardır: O da Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. 1984 Ağustos'undan bu yana PKK'nın devlete karşı savaşında ete kemiğe bürünen, 1990'lı yıllarda serihildanlarla kitleselleşen, gelinen yerde bir çok alanda *"PKK halktır, halk biziz!"* şiarında ifade bulan bu mücadele, milli zulme başkaldıran ve ulusal bağımsızlık isteyen yanı ile haklı bir mücadeledir. Haklı olduğu için de mutlaka yenecektir!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler, daha 1984'de, bu mücadelenin haklı yanını destekledik. Desteğimiz hiçbir zaman, eleştirisiz bir destek olmadı. Yanlış gördüğümüzü eleştirdik. Eleştiriyi fakat hiçbir zaman dost ve düşmanı birbirine karıştırmadan yaptık. PKK'yı, devlete karşı mücadelesinde dost gördük, görüyoruz.

Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun bu anlayışla –Kürt ulusunun ulusal kurtuluş müca-

delesini destek amacıyla düzenlediği– bu gece, çok anlamlı bir gecedir. Bu, Türkiye halklarının enternasyonalist bir temelde birbirlerine ellerini uzatmalarının bir sembolüdür. Bu, bizim eşitler arasında özgür birliktelik isteğimizin bir ifadesidir.

Bu gecenin başarısı, faşist Türk, İran, Irak, Suriye devletlerinin yıkıntıları üzerinde yükselecek özgür ulusların, özgür birliktelikleri düşüncesinin başarısı olacaktır.

Bu anlayışla hepinize devrimci, Bolşevik selamlarımızı iletiyoruz.

–Kahrolsun faşist Türk devleti!

–Kahrolsun büyük Türk şovenizmi!

–Kahrolsun emperyalizm ve her türlü gericilik!

–Yaşasın Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi!

–Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma hakkı!

–Yaşasın işçi sınıfının ve halkların devrim mücadelesinde birliği!

–Bimre koleti! Bimre faşizm!

–Biji Serxwebun! Biji Sosyalizm! Biji şoreş!

–Faşizme ölüm! Tek yol devrim!

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi adına

TKP/ML(BOLŞEVİK) MERKEZİ KADIN KOMİSYONU adına geceye gönderilen mesaj:

Emekçi kadın ve erkekler; sözümüz hepinize...

FAKAT, öncelikle ezilenler içinde en ezilenler olan emekçi kadınlara!

Kürt ulusu bugün kendi tarihini kendi yazıyor! Kürt ulusu, bugün tüm tarihinde eş arayan boyutlarda bir kurtuluş mücadelesi yürütüyor. Ve bu mücadelede hiçbir zaman olmayan boyutlarda ezilen Kürt kadını da yeralıyor!

Bugün ezilen Kürt kadını özgürlüğe kavuşmak için koşar adımlarla ilerliyor. Onu bu yolda ilerleten, onun silah elde ulusal kurtuluş mücadelesine katılmasıdır. Bugün Kürt ulusunun tarihiyle birlikte, Kürt kadınının tarihi de yeniden yazılıyor. Kürdistan'ın verimli ovalarında, yüce dağlarının doruklarında can bedeli bir savaşla yazılıyor bu tarih...

Bu savaşta herkes taraftır. Tarafsızlık yoktur. Ya faşist Türk devletinden, milli zulümden yana; ya da ulusal kurtuluş mücadelesinden yana... Orta yol yoktur!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik kadınlar bu savaşta, faşist Türk devletine karşı, Kürt ulusal mücadelesinin saflarındayız!

Bu anlayışla, bu saflara güç vermesi dileği ile, gecenizi Bolşevik bir coşkuyla selamlıyoruz...

–YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!

–FAŞİZME ÖLÜM! ŞOVENİZME ÖLÜM!

–YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

–BİMRE KOLETİ! BİJİ AZADİ!

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkezi Kadın Komisyonu adına

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 79, 15 Ocak/Çile 1993)

"Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) 3. Kongre Sonuç Bildirisi" hakkında kısa bir tavır...

Ekim 1992'nin ikinci yarısında yapıldığı belirtilen *"Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi"* nin 3. Kongresi, bu partinin adını *"Kürdistan Sosyalist Partisi"* olarak değiştirmiştir. Bundan dolayı şimdiye kadar Türkçe kısaltılması ***TKSP*** olan ***PSKT***'den, bundan sonra ***PSK*** olarak bahsedeceğiz. Okuyucular yazıyı bu değişikliği gözönüne alarak okumalıdır.

Sözkonusu PSK 3. Kongresi, Rus sosyal-emperyalizmi ve Doğu Bloku ülkelerinin açık kapitalist sisteme geçmelerinden sonra yapılan ilk kongredir. Geçmişte sosyal-emperyalist yeni çarların açık uşaklığını yapan PSK'nın, Rus sosyal-emperyalizminin çöküşünden sonraki tavırlarını, Bolşevik Partizan sayı 75'de yayınlanan 30.04.1992 tarihli yazımızda ortaya koymuştuk. Sözkonusu bu yazımızda, diğer bazı tespitlerin yanında şu tespiti de yapmıştık:

"Fakat, ağababalarının açık bir şekilde 'sosyalizm' den vazgeçmeleri, bu revizyonistlerin modern-revizyonizmi savunmalarını ortadan kaldırmamıştır. Bunlar eskisi kadar 'sosyalizm' adına konuşmasalar da, modern revizyonizmin en temel tezlerini uç noktasına kadar ilerleterek savunmaya devam etmektedirler." (Bolşevik Partizan sayı 75, sayfa 14)

Bizim bu tespiti yaptığımız dönemden kısa bir süre sonra, TKSP "2. Yurtdışı Konferansı"nı yaptı. Bu konferans, bir bağlamda PSK'nın 3. Kongresine hazırlık anlamına gelen bir konferanstır. Gerek bu konferansın sonuç bildirisi olsun, gerekse de "3. Kongre Sonuç Bildirisi" olsun, aynı içeriğe sahiptirler. Bunun için kongre sonuç bildirisine tavır takınırken, gerekli görülen yerlerde konferans sonuç bildirisine de değineceğiz.

Kongre bildirisine tavır takınırken varolan tüm yanlışlara tavır takınmayacağız. Ortaya koyacağımız esas sorun, sosyalizm adına sosyalizme, Marksizm-Leninizm bilimine yapılan saldırılar olacaktır. Bunun dışındaki sorunlara dikkat çekip, sözkonusu sorunlar hakkında önceden tavır takındığımız makalelere atıfta bulunmakla yetineceğiz.

3. Kongre Sonuç Bildirisi'nde, kongrenin yapıldığı ve partinin adının değiştirildiği vb. bilgisi verildikten sonra, *"Sosyalizm İnsanlığın Geleceğidir"* başlığı altında ve devamında sosyalizm konusundaki görüşlerini ortaya koymaktadırlar. "Sosyalist sistemin" dağılışını *"gerek dünya emekçileri, gerekse genel olarak insanlık bakımından olumsuz bir gelişme olarak"* değerlendirdikten sonra, şu tespiti yapmaktadırlar:

"1917 Ekim Devriminden bu yana, önce Sovyetlerde, sonra bir dizi ülkede gündeme konan sosyalizmi kurma deneyimi başarısızlıkla sonuçlandı. Kongremiz, bu başarısızlığın, yanlış uygulamaların yanısıra asıl olarak ulusal ve uluslararası nesnel koşulların bütününden kaynaklandığı görüşündedir." (agb)

Sözkonusu bu tespitte öne çıkarılması gereken iki sorun vardır: Birincisi; ***1917 Ekim***

Devriminden beri "sosyalizmi kurma deneyimi"nin başarısızlıkla sonuçlandığı tespiti ile ilgilidir. Burada, sanki 1917 Ekim Devrimi'nden beri 1990'lı yıllara dek kesintisiz bir sosyalizmi kurma deneyimi varmış gibi tavır takınılmaktadır. Gerçek durum bu değildir.

a) Sovyetler Birliği'nde sosyalizm, Lenin ve Stalin önderliğindeki dönem içinde olgu olarak gerçekleştirilen ve kurulan bir düzen olmuştur. Bu bağlamda, sosyalizmi kurma deneyi başarı ile sonuçlanmıştır. Bu olgu gözönüne alındığında, yukarıda yapılan tespit, bu gerçeği reddetmektedir ve sosyalizme saldırıdır. İlkönce biz, bu saldırı tavrını kökten reddediyoruz.

b) Gelinen yerde bir zamanlar sosyalist olan Sovyetler Birliği'nin geriye dönüşü ve açık kapitalist sisteme geçmesi olgusuna bakılarak 1917 Ekim Devrimi'nden bu yana bütün dönemi bir ve aynı göstermek yine yanlış olan bir tavırdır.

Bu konuda Bolşevik Partizan sayı 75'de *"74 Yıl Sosyalizm mi?"* ara başlığı altında tavır takındığımız için, burada tekrar tavır takınmayı gereksiz görüyoruz. Gelinen yerde, geriye doğru bakıldığında, sonuç itibarı ile sosyalizmin inşası yenilgiye uğramıştır. Fakat bu sonuç, hiçbir şekilde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşa edilmediği anlamına gelmez.

PSK'nın bu tespiti, Lenin-Stalin dönemi ile Kruşçev-Brejnev ve Gorbaçov dönemini bir ve aynı gösterme bağlamında; aynı zamanda sosyalizmin hiç kurulmadığı anlayışını savunarak sosyalizme saldırma bağlamında yanlış olan bir tespittir. Bu, dağılan sistemin "sosyalist" sistem olduğu tespiti ile de çelişen bir tespittir. Öyle ya, dağılan sistem "sosyalist" bir sistem ise, böyle bir sistemin kurulduğu kabul edilmiş demektir. PSK, ister sosyalizmin kurulduğunu, isterse kurulmadığını savunsun, her iki açıdan da yanlış konumdadır. Sosyalizmin kurulduğunu savunduklarında, Kruşçev-Brejnev ve sonrası dönemini de sosyalist olarak gördükleri için yanlış konumdadırlar. Sosyalizmin kurulmadığını savunduklarında da var olan gerçeği reddetmekle yanlış konumdadırlar.

İkinci sorun ise; *"bu başarısızlığın"* gerekçelendirildiği tespitin içinde ortaya çıkmaktadır. PSK'ya göre bu başarısızlık esas olarak *"ulusal ve uluslararası nesnel durumdan"* kaynaklanmaktadır. Bu tespitin biraz derinine inildiğinde görülecek şey şudur:

"SBKP 1917 Ekim Devriminden bu yana esas olarak doğru tavır takınmıştır. Fakat bunun yanında bazı yanlış uygulamalar da olmuştur. Bu uygulamalar, başarısızlığın esas sorumlusu olmamıştır. Esas sorumlu olan şey, ulusal ve uluslararası nesnel koşullardır."

Yani, ulusal ve uluslararası nesnel koşullar, sosyalizmin inşası için uygun değildir... Sonuç; bu koşullar var olduğu sürece sosyalizm kurulamaz... İşte bunların vardığı yer budur. Bunların tavrı, sosyalizmi savunma adına, sosyalizmin reddidir.

Sosyalizmin inşasının içinde bulunulan nesnel koşullarda mümkün olmadığını savunan bu tavır, aynı zamanda, Sovyetler Birliği'ndeki geri dönüşün gerçek nedenini de gözardı eden, Kruşçev modern-revizyonizmini temize çıkaran bir tavırdır. Çünkü geriye dönüşün esas sebebi, nedeni bu karşı-devrimcilerin SBKP içinde hakim hale gelmeleri ve sosyalizmin kazanımlarını süreç içinde yok etmeleridir. Modern revizyonizmin uşakları, ağababalarının izini takip etme görevini layıkiyle yerine getiriyorlar.

İşte, bir yandan *"ulusal ve uluslararası nesnel koşullardan kaynaklanan"* sosyalizmin inşasının mümkün olmadığı görüşü savunulurken, diğer yandan ise kongreleri, *"bu deneyimin başarısızlıkla sonuçlanmasına bakarak sosyalizmin geleceğine karşı umutsuzluğa kapılmanın yanlışlığını belirtir" (agb).* Biz, bunların sosyalizmden ne anladığını

Kongre Belgelerini ele alarak önümüzdeki dönemde daha detaylı bir şekilde tekrar ortaya koyacağız. Burada kendimizi bildiri ile sınırlıyoruz. Herhalükarda söylenmesi gereken şey, bunların sosyalizme saldırılarının hala, sosyalizmi savunma adı altında yapıldığıdır.

Şimdi de başka bir tespitlerine değinelim. Sözkonusu tespit şöyledir:

"Kongremiz, Sovyetlerde ve öteki sosyalist denen ülkelerde son gelişmelerin açık biçimde ortaya konduğu yozlaşmanın 'işçi sınıfı iktidarı' adı altındaki yönetimin –işçiler dahil– bizzat emekçi halk üzerinde bir diktatörlüğe dönüşmesinin ve böylece kitlelerden kopuşunun, suskunluğun, nemelazımcılığın, rüşvetin, alkolizmin ve tüm öteki olumsuzlukların sosyalizmin doğası gereği olmayıp, ona yabancı olduğu görüşündedir." (agb)

Evet. Burada sayılan olgular, sosyalizme yabancı, ona uygun olmayan olgulardır. Ama, bu olgulardan çıkabilecek, çıkarılması gereken ***bir tek sonuç vardır.*** Bu sonuç, *"Sovyetlerde ve öteki sosyalist denen ülkelerde"* bu olguların yaşandığı döneme SOSYALİST DÖNEM ve bu ülkelere de SOSYALİST ÜLKELER denemeyeceği sonucudur.

Marksizm-Leninizmin gerçek savunucuları bu sonucu yıllar önce çıkarmış ve modern-revizyonizme karşı mücadelede savunmuşlardır. Marksist-Leninistler bunu böyle savunurken, PSK revizyonistleri bütün güçleri ile Marksist-Leninistlere saldırıyor, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapıyorlardı...

Bu bağlamda, "2. Yurtdışı Konferansı Sonuç Bildirisi"nde savunulan şu düşünce ilginçtir:

"Partimiz geçmişte 'reel sosyalizmi' bir bütün olarak savundu ve iç yapısındaki bu yozlaşmayı göremedi. Gözlemlerimiz sınırlıydı ve sol saflardaki kimi yanlışlara karşı çıkarken kendimiz de yanlış yaptık. Kimi eleştirileri gereği gibi ciddiye alıp araştırmadık." (agb)

Bu, özeleştiri tavrı değil, günah çıkarmadır. Özeleştiri gibi görünen bu tavır, bunların yanlışlarından öğrenip doğruyu savunma tavrı değil, zaten içine battıkları bataklıkta daha da derine batmaya hizmet eden bir tavırdır. Bu revizyonistler, Kruşçev ile başlayan geriye dönüşü bir türlü görmek istemiyorlar. İçine battıkları batak içinde de göremezler. Bunu göremedikleri için de, yukarıda saydıkları sosyalizme yabancı olan olguların kaynaklandığı neden şu şekilde ortaya konmaktadır:

"Bu, tek parti yönetiminin ve toplumun genel olarak sosyalizmin kuruluşu için henüz olgunlaşmamış olmasının ürünüdür." (agb)

Burada yine, Partinin niteliği, yürüttüğü politikanın ne olduğu gözardı edilmekte, sorun *"tek parti yönetimi"* ne indirgenmektedir, ki bu da olgu olarak doğru değildir. Sovyetler Birliği dışındaki "sosyalist" ülkelerde "tek parti" yönetimi yoktu. Tek parti yönetimi ilkesel bir sorun değildir; her ülkenin somut koşullarına göre değişen bir sorundur. Sorun, tek parti yönetimi değil, bu partinin niteliği ve yürüttüğü politikanın ne olduğu sorunudur. Biz, koşullar gerektiriyorsa, komünist olan tek parti yönetiminden yanayız.

PSK açısından sorun, sosyalizm şartlarında tek ya da çok partili yönetim değil, kapitalizm şartlarında demokratik olarak sınıflarüstü diye yutturulmaya çalışılan burjuva devletin varlığı şartlarında ***çoğulcu*** ya da ***demokratik çoğulcu*** bir yönetim sorunudur. Bunu makalemizde kendilerinden aktaracağımız bir alıntı ile göstereceğiz.

Sosyalizme geçiş ve sosyalizmin kuruluşu bağlamında söylenenlere geçmeden önce, alıntıdaki *"toplumun sosyalizmin kuruluşu için hazır"* olmadığı tespitinin yukarıda *"ulusal ve uluslararası nesnel"* koşullara dayandırılan, sosyalizmin içinde bulunduğumuz koşullarda imkansızlığını savunan görüşle bağ içinde savunulduğuna dikkat çekmek istiyoruz. Burada bir kez daha *"nesnel koşullar"*, *"toplumun hazır olmadığı"* tespitle-

rinin ardına gizlenerek sosyalizm bilinmeyen bir geleceğe ertelenmektedir. İşte bundan dolayı, *"Sosyalizme Geçiş ve Onun Kuruluşu Tümüyle Demokratik Biçimlerde Olmalıdır"* başlığı altında şu tespit yapılmaktadır:

"Kongremiz, sosyalizmin kuruluşu için, genel olarak dünya koşullarının elverişli olması gereğinin yanısıra, ulusal planda gelişkin bir ulusal ekonomiyi, çok partili yaşamı ve özgür basını içeren gelişkin bir demokrasiyi zorunlu görür. Sosyalizm halk çoğunluğunun istemi, desteği, katkısı olmaksızın kurulamaz. Sosyalizme geçiş ve onun kuruluşu tümüyle demokratik biçimlerde olmalıdır." (agb)

Bu alıntıdaki son cümleden ne anlaşıldığı "2. Yurtdışı Konferansı Sonuç Bildirisi"nde daha açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Tavırları şöyle:

"... Bu nedenle, gelecekte sosyalizme geçiş bir ayaklanma ve diktatörlükle değil, ancak demokratik, çok partili ve çok sesli bir toplum içinde, barışçı yollarla ve adım adım koşulları olgunlaştırarak mümkün olacaktır." (agb)

Bu iki alıntı içinde değinilmesi gereken bir çok konu vardır. Fakat, biz en önemlilerinden bazılarına değinip geçmek istiyoruz. Çünkü buradaki yaklaşım, bunların diğer konularda savundukları düşünceler içinde şu ya da bu oranda kendisini göstermektedir.

Değinmek istediğimiz konulardan biri, sosyalizme geçişin barışçı yollarla mümkün olup olmadığı sorunudur. Bilindiği gibi, bu tez yeni bir tez değildir. Bu, Kruşçev modern revizyonizminin Marksist-Leninist devrim teorisini iğdiş eden, kapitalist düzenden sosyalist düzene geçmek için burjuva devleti devrimci şiddet ile yıkıp, yerine proletarya devletini kurmayı reddeden, eski bir revizyonist tezdir. Bu tez hakkında çokça tavır takındığımız için burada tekrarlamayı gereksiz görüyoruz. Bu tezin mucitleri yaşamıyor olsalar da, tezin kendisi bu mucitlerin yol arkadaşları tarafından hala savunulmaktadır.

Bu alıntılar içinde, bu tezin savunulması, aynı zamanda aşamalı, yani, adım adım koşulları olgunlaştırma temelinde sosyalizme geçişi savunduğu yerde, sadece revizyonist bir tezin savunuculuğu yapılmamaktadır. Bu tezin savunuculuğu, devleti yıkma yerine dönüştürmeyi savunduğu için reformist bir tezdir de aynı zamanda. Bu konuda "2. Yurtdışı Konferansı Sonuç Bildirisi"nde şu tavrı takınmaktadırlar:

"... Sosyalizme geçiş ise partimizin nihai hedefidir. Bu geçiş tümüyle barışçıl, demokratik yöntemlerle ve adım adım, koşulları olgunlaştırarak, halkın özgür seçimi ve desteğiyle olacaktır. Diğer bir deyişle, ancak her bakımdan demokratik, özgür bir seçimle halkın desteğini aldığımız zaman iktidara gelir ve programımızı uygularız. Halk bizi yeniden seçmediği zaman ise çekilir ve muhalefet görevimizi yaparız. Partimizin halihazır programı zaten, böylesine demokratik, çoğulcu, özgür ve genel seçimlere dayanan bir toplumu öngörmektedir ve bu belirleme sosyalizme geçiş ve sosyalizmin kuruluş dönemi için ayrıca vurgulanmalıdır." (agb)

Burada savunulan görüşler en iyi halde burjuva demokrasisinin savunusu olabilir, sosyalizmin savunusu ise asla olamaz. Bu revizyonistler, Sovyet tipi örgütlenmenin, demokrasinin emekçi yığınlar için en geniş uygulanmasına izin veren örgütlenme biçimi olduğunu kavramamışlardır. Çoğunluğun kazanılmasından ancak burjuva parlamenter sistemdeki seçim çoğunluğunu ***kazanmayı*** anlamaktadırlar. Ufukları burjuva demokrasisinin ötesine geçememektedir.

Bu kadarı ile de kalınmamakta. Demokrasi ve diktatörlük bağlamında savunulan görüşler, diğer savundukları görüşler ile birleştirilince, bunların açıkça burjuva politikası savun-

dukları ortaya çıkmaktadır. Burjuvazi ve çanak yalayıcıları sürekli olarak kendi iktidarlarını korumak için, demokrasi ile diktatörlüğü karşı karşıya koymakta ve kendi devletlerini sınıflarüstü bir aygıt olarak yutturmaya çalışmaktadırlar. PSK'nın yaptığı da bu çerçeve içindedir. Sadece bir farkla: Sosyalizm adına konuşarak!

Bunların Marksizm-Leninizme saldırılarını biraz daha açığa çıkarmak için, demokrasi ve diktatörlükten Marksist-Leninistlerin ne anladığına kısaca bakmak gerekiyor. Demokrasi, Lenin'in deyimiyle, *"bir sınıf tarafından bir başka sınıfa, nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı, sistemli zor uygulamasını sağlamaya yarayan bir örgüttür." (Lenin, "Devlet ve İhtilal", Bilim ve Sosyalizm Yayınları, sayfa 109)*

Aynı zamanda bu örgüt, ister burjuvazinin elinde olsun, isterse proletaryanın elinde olsun, kısacası bu sistemli ***zoru*** uygulayan ***devlettir.*** Bunun için de Lenin, yaptığı polemikte şu tavrı takınmaktadır:

"Devlet üzerindeki alışılmış düşüncelerde, Engels' in burada sözü edilen önsözünde dikkati çektiği ve yukarıda değinmiş bulunduğumuz yanılgıya gerçekten sık sık düşülüyor; ***devletin ortadan kalkmasının, demokrasinin de ortadan kalkması olduğu; devletin sönmesinin, demokrasinin de sönmesi demek olduğu sık sık unutuluyor.****" (abç) (Lenin, aynı yerde)*

Burada çıkan sonuç, devlet/demokrasi, demokrasi/diktatörlük ve diktatörlük ile devlet ilişkileri birbiri ile içiçe ve birbirine bağlı olan, birinin varlığı aynı zamanda diğerlerinin de varlığını zorunlu kılan bir ilişkidir. Bunların sınıflarüstü olmadığı da kendiliğinden ortaya çıkar. Çünkü var olan devlet burjuva devleti ise, varolan demokrasi burjuva demokrasisi ve burjuvazinin diktatörlüğünün hüküm sürmesi demektir. Yok eğer devlet proleter, yani sosyalist bir devlet ise, o zaman da demokrasi ile diktatörlük proletaryanın demokrasisi ve diktatörlüğüdür. İşte PSK'nın tavrı, Lenin'den aktardığımız bu temel yaklaşımı reddeden bir tavırdır ve söylendiği gibi burjuvazinin iktidarını korumak için proletarya ve emekçilere yutturmaya çalıştığı; kendi devletlerinin sınıflarüstü olduğu ve demokrasilerinin diktatörlüğü dıştaladığı vb. çabalarına hizmet eden bir tavırdır da aynı zamanda.

Aktardığımız alıntılar içinde ortaya konan tespitler bir başka açıdan da yanlıştır. Bunları tek tek ele alırsak:

a) Sosyalizmin kuruluşu için *"genel olarak dünya koşullarının elverişli olması gerekiyor"* tespiti, tek tek ülkelerde koşullar elverdiğinde, sosyalizmi inşa etmemenin teorisini yapan bir tespittir. Aynı zamanda, Sovyetler Birliği'ndeki geriye dönüşü bu koşulların olmamasına bağlayan ve modern revizyonistleri aklayan bir tavırdır.

b) *"Ulusal planda gelişkin bir ulusal ekonomi"* nin olması gerektiği tezi, somutta eski Sovyetler Birliği'nin devrim öncesi bu ekonomiye sahip olmadığını savunan bir tezdir. Böyle bir tezi savunmak, somutta açıkça yalan söylemek demektir ve gerçekleri tersyüz etmektir.

c) *"Çok partili yaşam ve özgür basını içeren gelişkin bir demokrasi"* nin zorunluluğu tezi iki açıdan yanlıştır. Demokrasinin genişliği açısından yaklaşıldığında, en geniş demokrasi, proletarya ve emekçi sınıflar için demokrasi, proletarya diktatörlüğü altında var olan sosyalist demokrasidir. Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, PSK bu demokrasiyi reddetmektedir. Bu bağlamda *"en gelişkin demokrasi"* den bahsetmesi, aynı zamanda ikiyüzlülükten başka bir şey değildir. Diğer açıdan bakıldığında, tek partili yönetimi demokrasiye karşı, çok partili yönetimi ise gelişkin demokrasi olarak gösterip karşı karşıya

koymak da yanlış olan bir tavırdır. İster çok partili, ister tek partili yönetim olsun, sorulması gereken soru, bu partilerin niteliğinin ne olduğu sorusudur. Buna bağlı olarak da var olan yönetimin, devletin hangi sınıfın devleti ve yönetimi olduğu sorusu tayin edici sorudur. Ya burjuva devleti ve demokrasisi, ya da proletaryanın devleti ve demokrasisi. Bu ikisi arasında başka yol yoktur. Özgür basın sorunu da bu demokrasi türlerine bağlı olan bir sorundur.

d) *"Sosyalizm halk çoğunluğunun istemi, desteği, katkısı olmaksızın kurulamaz"* tespiti, bunların halkın desteği, istemi ve katkısından ne anladıkları bilindiğinde –yukarıda sosyalizmin inşası bağlamında tavırlarını aktardık– bu tespit yanlıştır. Bu, Sovyetler Birliği bağlamında somut olarak tespit edilenlerin yok sayılması anlamına geldiği için de yanlıştır. Cevap verilmesi gereken temel soru, Sovyetler Birliği'nde Lenin-Stalin döneminde var olan yığınların desteği, katkısı vb.'nin sonraki dönemde neden yok olduğu sorusudur. Modern revizyonist ağababalarının "marifetlerini" gizlemek için, bu soruya cevap vermekten kaçma tavrını, her türlü oyuna başvurarak yapmaktadırlar. "Sezar'ın hakkı Sezar'a"! Modern revizyonizmin uşakları ağababalarından iyi öğrenmişlerdir...

Bildiride sosyalizm bağlamında söylenen son noktaya da değinip bu konudaki tavırlarını tamamlayalım. Yaptıkları tespit şöyledir:

"PSK 3. Kongresi, sosyalizme ilişkin teorik ve ideolojik görüşlerin, son gelişmelerin ışığında gözden geçirilmesi gereğini belirtir. Marks dahil, sosyalist düşünce ve eylemin usta ve önderlerinin görüşleri bir dogma gibi ele alınmamalı; bu görüşlere ve geçmişin deneylerine eleştirici bir gözle yaklaşmalı. Sosyalizm, düşünce planında da değişen koşullara uygun olarak kendisini yenilemeli." (agb)

Burada, modern revizyonistlerin dogmatizme karşı mücadele etme ve koşullar değişti maskesi ardına gizlenerek Marksizm-Leninizm bilimini revize ettiklerine bir kez daha dikkat çekmek yeterlidir. PSK'nın tavrı da budur. Çünkü dogmatik olmama adına saldırılan, reddedilen şey, Marksizm-Leninizmin temel ilkeleridir. Devlet, demokrasi ve diktatörlük ile sosyalizme geçişin PSK tarafından nasıl savunulduğunu yukarıda gösterdik. Ele aldığımız bildirilerin niteliğini belirleyen yaklaşım, sosyalizm konusunda savundukları bu karşı-devrimci yaklaşımdır.

Bildiride geriye kalan bölümler içinde bazı noktalara dikkat çekip yazımıza son verelim. Uluslararası durumun tespiti bağlamında söylenenler esas olarak emperyalist "yeni düzen"in savunuculuğundan öteye gitmemektedir. Bu konudaki temel yaklaşımları şöyledir:

"Kongremiz, uluslararası planda ciddi bir gerilime ve soğuk savaşa yol açan, nükleer savaş da içinde olmak üzere, bir dünya savaşı tehlikesini taşıyan dünya ölçüsündeki kamplaşmanın sona ermiş olmasını, silahsızlanma yönünde atılan adımları, yumuşamayı, insan haklarının ve çevre sorunlarının öne çıkmasını, bölgesel sorunların çözümü yönündeki gelişmeleri, haksız sınırların değişerek ulusların kendi kaderlerini belirleme olanağının birkez daha ortaya çıkmasını son gelişmelerin olumlu ürünleri arasında sayar." (agb)

Emperyalist "yeni düzen" savunuculuğu konusunda yukarıda atıfta bulunduğumuz Bolşevik Partizan Sayı 75'teki makalemizde bunların tavrını ortaya koyduk. Buradaki tavırları da ortaya koyduğumuz tavırlarının aynısı olduğu için bir kez daha tekrarlamayı gereksiz görüyoruz.

Fakat buna rağmen, PSK'nın bir çelişkisine değinmeden geçemeyeceğiz. Bu çelişki

şöyledir: Bildirinin girişinde *"sosyalist sistemin"* çöküşünün *"sosyalist hareket, emekçiler ve genel olarak insanlık açısından olumsuz"* bir durum olduğu tespiti yapılmaktadır. Fakat uluslararası durum tespitine gelindiğinde ise, NATO-VARŞOVA Paktları temelinde olan kamplaşmanın ortadan kalkmasının ve bunun sonucunda ortaya çıkan durumun ***olumlu*** olduğu görüşü savunulmaktadır. Yani olumlu olan bu durum, "sosyalist kampın" çöküşüne bağlı olarak ortaya konmaktadır. Sonuç olarak ele alındığında PSK'nın söylemesi gerektiği şey, "iyi ki bu kamp yıkıldı, aksi halde üçüncü bir dünya savaşı çıkabilirdi", vb. vb. olmak zorundadır. Bunların yaklaşımından başka türlü bir sonuç da çıkarılamaz.

"Ortadoğu ve Güney Kürdistan" başlığı altında, *"Uluslararası plandaki son gelişmeler, Ortadoğu'daki dengeleri de değiştirmiştir. Filistin ve Kıbrıs sorunlarının barış masasına yansıması ve çözüm sürecine girmiş olmaları olumludur" (agb)* tespitinden sonra Güney Kürdistan'daki gelişmeler konusunda tavır takınılmaktadır. Filistin ve Kıbrıs sorununun çözümünden anladıkları şey, emperyalistlerin kendi aralarındaki pazarlıklar sonucu ortaya çıkacak olan durumdur. Böylesi bir çözüm, açıktır ki, proleterya ve emekçiler açısından herhangi bir çözüm değildir, olamaz da. Bunu olumlu olarak görmek de emperyalist "yeni düzen"in savunuculuğu dışında herhangi bir başka anlama gelmemektedir.

Güney Kürdistan'daki gelişmeler, IKDP ve YNK'nın PKK kamplarına saldırıları ile başlayan çatışmalar hakkında takındıkları tavır, Bolşevik Partizan Sayı 78'de, sayfa 19-20'de eleştirdiğimiz "Basın Bildirisi"nde ortaya konanlarla aynıdır. Bu yüzden tekrar değinmeyi gereksiz görüyoruz.

Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda söylenenler bağlamında da Bolşevik Partizan sayı 75, sayfa 12-14 arasında ortaya konanlar, bildiride de savunulmaktadır. Sözkonusu makaleye eklenecek tek tavır şudur:

"Kürt halkı hiç kimsenin yurdunu bölüp parçalamaya niyetli değildir. O her onurlu ulus gibi, kendi ülkesinde özgür yaşamak, kendi kendini yönetmek istiyor. O, Birleşmiş Milletler İlkelerinin, AGİK sözleşmesinin, Paris Şartı'nın kendi durumuna da uygulanmasını istiyor." (agb)

Bu tavır, bizim, Bolşevik Partizan Sayı 75'de yaptığımız, *"TKSP'nin umudu, Birleşmiş Milletler Örgütü, Avrupa Konseyi, AGİK organları vb.'dir! Bu tavır da göstermektedir ki, TKSP gerçek anlamda Kürt ulusunun kurtuluşunu savunmamaktadır." (Bolşevik Partizan 75, sayfa 12)* tespitini onaylayan bir tespittir. Evet, PSK Kürt halkı ile ulusunu birbirine karıştırmanın yanında, ne Kürt ulusunun, ne de Kürt halkının gerçek kurtuluşunu savunmamaktadır. Bu siyasetle de savunamaz! Karşı-devrimcilik bunların iliğine kadar işlemiştir...

–KÜRT ULUSU BU KARŞI-DEVRİMCİLERE RAĞMEN,
ULUSAL KURTULUŞUNU ELDE EDECEKTİR!
–KAHROLSUN HER TÜRDEN KARŞI-DEVRİMCİLİK!
–MARKSİZM-LENİNİZM HERŞEYE RAĞMEN YENECEKTİR!
–GELECEK KOMÜNİZMİNDİR!
–YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

15.12.1992

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 79, 15 Ocak/Çile 1993)

OKUYUCU MEKTUBU

Aşağıda yayınladığımız okuyucu mektubu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da son gelişmeler üzerinde duruyor. Bu mektupta hakim sınıfların faşist edimleri somut olarak teşhir ediliyor. Fakat komünistler bizce yalnızca somut teşhir ile yetinmemeli, çıkış noktasının ne olduğunu da göstermelidir.

Bu bağlamda ülkemizde ulusal sorunun emekçiler lehinde gerçek çözümünün işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi olduğunun açıklanması, komünistlerin görevidir. Okuyucularımızdan talebimiz, somut teşhire bağlı olarak bu görevi de somut olarak yerine getırmeleridir. Bunun yapılmadığı yerde atılan "Yaşasın Bolşevizm!", "Yaşasın partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK)!" sloganları, süs ya da yama gibi durmaktadır.

YAZI KURULU

FAŞİST TÜRK DEVLETİ ÖNCE ŞIRNAK'I YAKTI, YIKTI... SONRA TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'IN HER YERİNDE YENİ BİR ŞIRNAK YAŞANDI VE YAŞANIYOR!

PKK gerillalarının baskınları bahane edilerek olaylar önce Şırnak'ta başlatıldı. Şırnak 48 saat için de adeta yerle bir edildi. Daha önce organize edilmiş bir hareket gibi Şırnak'ta olanlar, Kuzey Kürdistan'ın geneline yayıldı.

PKK'nın faşist Türk devletine karşı başlattığı silahlı mücadelenin 15 Ağustos'un 8. yıldönümünden bir kaç gün sonra faşist devlet güçlerinin sivil hedeflere başlattığı saldırılar, Kasım ayında Diyarbakır ve ilçelerine bağlı köylerin yıkılmasıyla sürdü. Bu iki aylık süre içerisinde bir çok yerleşim birimi faşist Türk devletinin güçlerinin saldırısına uğradı, bir çok köy bombalandı, yakılıp yıkıldı.

18 Ağustos'u 19'una bağlayan gece Şırnak'ta başlayan saldırılar, Dargeçit, ikinci kez Şırnak, Çukurca, Göle, Silopi, ikinci kez Çukurca, Musabey, Kulp, Varto, Hani'nin Kaledibi ve Dicle'nin Boğaz köylerinin yıkıntıya çevrilmesiyle sürdü. Şehirler göçtü, binlerce insan yollara düştü. Çokça insan hakları savunucusu olan, demokrasi savucusu olan faşist Türk devleti, Şırnak'ın ardından Ağustos ayının sonunda, faşist Türk devletinin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın başkanlığında alelacele Diyarbakır'da topladığı MGK toplantısında yeni kararlar aldı. Faşist Türk devletinin Şırnak Tugay Komutanı emirler yağdırıyordu: *"S.. oraların anasını! Yakın, yıkın; bu mermi bu gece bitecek."* Ve Şırnak cehenneme çevrildi, faşist Türk devleti PKK gerillalarını suçlu göstererek, bu canice katliamı yapmıştır.

Yapılan bu katliam, Osmanlı döneminde Ermenilere yapılan katliamların bir benzeridir. Bu soykırım ne ilki ne sonuncusu, bu katliamlar faşist Türk devletine babalarından

miras kalmıştır. Bu katliamları ortadan kaldırmanın biricik yolu var: İşçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktır. Bu yapılan katliamlar sırasında binlerce insan toplandı, sayısı belirsiz devrimci-demokrat işkence sonucu yaşamını yitirdi, bir çok insan sakat kaldı. Bugün faşist Türk devletinin uygulamaları 12 Eylül'ü bile çok geriler de bıraktı.

ADANA

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin yoğun yaşadığı bu alanda, 15 Ağustos olaylarından sonra sokaklarda seyyar satıcı diye bir şey bırakılmadı. İşte faşist Türk devletinin başka bir senaryosu. Seyyar satıcılarda silah bulundu gerekçesiyle sokak ortasında dövüldü ve bir çoğunu tutukladılar, ayrıca otobüs ve dolmuşlardan indirerek onur kırıcı küfürler ederek polis araçlarına tıkıldılar. Ayrıca Adana'da beşyüzü aşkın insan tutukladılar.

ŞIRNAK

Şırnak'ta 48 saat süren kabus 18 Ağustos'u 19'una bağlayan gece başladı. Aralıksız süren top, tank, roketatar ve otomatik silah ateşi Şırnak'ı cehenneme çevirdi. Sayıları 1000 ile 1500 arasında PKK'lının kenti üç koldan bastığı ve kenti roket ateşine tuttuğu yalanları yayılmıştı. Bu ne hikmetse, devlet güçlerinin binalarına hiçbir şey olmamıştı. Herhalde devlet güçlerini "allah korumuş" olmalı. Çünkü bunlar isyankar olduğundan "allah onları cezalandırmış"tır.

Bu iddialar ileri sürülürken, kentte halka ait sağlam tek bir ev ve işyeri kalmadı. Gerilla saldırısına uğradığı iddiası yapılırken devlete ait binalarda ciddi bir hasar olmadı.

Şırnak'ın yüzde 80'i yandı. Kentte ki tüm araçlar kullanılmaz hale geldi. Evler yıkılarak işyerleri tahrip edildi. Ve bir çoğu yağmalandı. Edinilen bilgiye göre kentte gözaltına alınanların sayısı 500 ile 600 civarında idi. Olaylarda yaşamını yitirenler, köylü, esnaf ve işçilerdi. Yaşamını yitirenlerin sayısı yüksekti.

Şırnak daha yarasını sarmadan faşist devlet bir kez de havadan bombaladı. Halk bu olaylar karşısında kenti terk etmek zorunda kaldı. Şırnak tamamen faşist güçlere kaldı, faşist devletin sözcüleri Şırnak'a dönmeleri için halka çağrılar yaptılar. Gidenler geri dönmediler.

MARDİN'İN DARGEÇİT İLÇESİ, ŞIRNAK'I İZLEDİ!

Dargeçit ilçesinde de birçok ev ve işyeri hasar görerek kullanılmaz hale geldi. Burda da bir çok savunmasız insanı yaşamından ettiler ve çoğunu gözaltına aldılar, işkenceye çektiler.

Faşist yöntemleriyle dünya tarihine ün salmış faşist Türk devleti, bir kez daha gerçek yüzünü göstermiş oldu. Bu başbelası faşist Türk devleti ve onların çanak yalayıcıları, utanmadan çıkıp, biz demokrasiden yanayız, biz insan haklarına saygılıyız diye sözler ediyorlar. Faşist Türk devleti ki, dünya "insan hakları bildirgesine" imza atmış bir devlettir.

Revizyonist-oportünist mihrakların çokça güvendikleri sosyal-demokratlar, bu yapılan zulmün daha az olduğunu, daha fazla üzerlerine gitmenin yararlı olacağını savunuyorlar.

MUSABEĞ KÖYÜ YERİNDEN SİLİNDİ

Bir grup gerillanın Musabeğ köyünde bulunduğu ihbarını alan faşist devlet güçleri,

köye bir baskın düzenleyerek köyü yerle bir ettiler, köyde tek sağlam yer bırakmadılar. Köye giriş çıkışları engellendiğinden, olay basına çok geç yansıdı.

GÖLE

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olaylar birbirini izledi. Diğer il, ilçe ve köylerde olduğu gibi, buralar da top atışına maruz kaldı. Bir çok insan tutuklandı, bir çoğu yaşamını yitirdi, bir çoğu sakat kaldı. Yapılan vahşet bir soykırımı andırıyor. Zaten yer yer itiraf ediyorlar, Kürtlerin kökünü getireceğiz diye. Ve yapılıyor da.

KULP DA DİĞER İL, İLÇE VE KÖYLERDE GELİŞEN OLAYLARIN BENZERİNİ YAŞADI!

Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde bir astsubay ve erin bilinmeyen bir nedenle öldürülmesinden sonra faşist devlet güçleri kenti top ateşine tuttu. Evlerin ateşe verildiği sırada çok sayıda işyeri de tahrip oldu.

İlçede dört gün sokağa çıkma yasağı konuldu. Sokağa çıkma yasağının konduğu, dört günden sonra bir kaç saatliğine kaldırılan sokağa çıkma yasağı arkasından, halk çeşitli yollardan Muş, Silvan, Batman ve Lice'ye doğru yola çıktı. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra basına açılan Kulp, ilerici-demokrat basına açılmadı.

VARTO'YA DA SALDIRILAR YAPILDI!

Kulp ilçesinde göç devam ederken Varto'ya PKK gerillaları saldırdı. Bu saldırı gerekçe gösterilerek faşist TC devletinin güçleri sivilleri hedef alarak ağır silahlarla saldırıya geçti. Saldırı akşam saatlerinde başlayıp sabaha kadar sürdü. Sokağa çıkma yasağı konularak ilçeye giriş çıkış yasaklandı.

FAŞİST UYGULAMALAR KALEDİBİ VE BOĞAZ KÖYLERİNE DE UYGULANDI!

Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Kaledibi köyünde aynı faşist yöntemlere başvuruldu. Köy askeri helikopterlerle, tanklarla bombalandı. Olaylar sırasında birçok insan yaşamından oldu, birçoğu tutuklandı. Yaşamını yitirenler, bir çoğu yaşlı insanlar ve küçük yaşta çocuklardı. Yine bir çok insanın malı ve parası talan edildi.

Boğaz köyüne yapılan baskın sırasında 150 hanelik köy yerle bir edildi. Askerler, kadın ve çocukları köy dışına çıkarıp, bu insanların karşısında erkeklere işkence yaptılar. Köye düzenlenen baskın sırasında, roketatar ve havan toplarıyla köy yakılıp yıkıldı. Köyden ayrılanların çoğunluğunu kadın ve çocuklar teşkil ediyordu.

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN SINIR ÖTESİ OPERASYONU DA KÂR ETMEDİ!

Faşist Türk devletinin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaptığı toplu katliamlar yetmedi, sınır ötesine kaydı PKK'ya karşı. Ne var ki faşist Türk devletinin iştahı kursağında kaldı.

Emperyalizmin ajanları Mesut Barzani ve Talabani'yi de yanlarına alarak PKK'ya karşı girişilen yoğun saldırılar ertesinde iştahı kursağında kalan faşist Türk devleti iyice çılgınlaştı. Devrimci demokrat avına çıkıyor, sokak ortasında infazlar gerçekleştiriyor, doğuda genç yaşlı kadın çocuk demeden katliam yapıyor, ilerici devrimci gazete ve dergi muhabirlerine komplolar düzenliyor.

Faşist Türk hakim sınıflarının ordusunun askerleri yaşamını yitiren insanların cesetleri üzerinde boy boy resimler çektiriyor, insanlığın yüz karası faşist Türk devletinin güçleri yaşamını yitiren bir insanın ölüsünü tankın arkasına bağlayıp yerde sürüklüyor,

utanmadan kalkıp demokrasiden bahsediyorlar.

Bu gözü dönmüş caniler ne yaparsa yapsınlar, gelişen bu ulusal hareketi bastırmaya güçleri yetmeyecektir. Bunların bu çılgınlıkları çaresizliğin verdiği hırçınlıktır.

PKK gerillaları Türkiye-Kuzey Kürdistan'da her gün yeni bir eylem gerçekleştiriyorlar, faşist Türk devleti her geçen gün önemli zayiatlar veriyor.

Faşist hakim sınıf sözcüleri hergün uşak basına demeçler vererek, bu eşkiyanın kökünü kuruttuk kurutacağız sözleri ile kendi kendilerini avutmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Toprağa atılan tohum yeşermiş, bunu yerinden söküp atma onca basit değil, eskisine her gün bir yenisi katılıyor.

–KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
–KAHROLSUN ŞOVENİZM!
–KAHROLSUN EMPERYALİZM!
–YAŞASIN BOLŞEVİZM!
–YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK)!

Kasım 1992

Bir Bolşevik Partizan okuru.

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 79, 15 Ocak/Çile 1993)

Kendi aralarındaki it dalaşına rağmen, Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini engellemek için ortak hareket etmede bir kez daha karar kılındı!..

S. Demirel'in Suriye gezisi, bir kez daha sömürgecilerin Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı ortak tavrını sergiledi...

Suriye başbakanı Mahmut El Zaubi'nin davetlisi olan S. Demirel, Türk devletinin ve hakim sınıflarının çıkarlarını en iyi şekilde sürdürme görevini yerine getirmek için 26-27 Ocak günlerinde Suriye'ye gitti; ve orada cumhurbaşkanı Hafız Esad ve başbakan Mahmut El Zaubi ile iki günlük görüşmeler yaptı.

Bu görüşmeler üzerine faşist boyalı basında geniş haber ve yorumlara yer verildi. Biz Bolşevikler de, bu gezinin işçi ve emekçi yığınların çıkarları açısından ne getirip, ne götürdüğünü belirlemek için görüşlerimizi aşağıda ortaya koyacağız.

SURİYE VE TÜRK HAKİM SINIFLARI ARASINDAKİ ÇELİŞMELER / SORUNLAR

Bu konuda burjuvazinin uşak kalemşörleri yazdıkları yazılarda Türk devletinin çıkarlarını en iyi şekilde savunma içinde her iki devlet arasındaki çelişkileri de ortaya koymaya çalıştılar. Ortaya konulan verilerde açığa çıkan en önemli sorunlardan birisi "Hatay sorunu"dur. Suriye, 1938'lerde Türk devletinin üçkağıtçı bir biçimde, ama burjuva hukuksal kılıfa sığdırarak Hatay'ı kendi topraklarına katmasından bu yana, Hatay'ı "muvakkat" saymaktadır. Yani resmi olarak Hatay'ı bir TC vilayeti olarak görmemekte, Türkiye ile arasındaki bu sınırı geçici olarak kabul etmektedir. Yine Hataylılara karşı yurttaş muamelesi yapmaktadır. Türk devleti bu konuda Hataylılara karşı bir dizi zorluklar çıkarmasının yanısıra, Suriye devletinin bu politikasından da rahatsız olmaktadır.

Bir diğer sorun da, Suriye ve Türk hakim sınıfları arasında Fırat nehrinin suyunun kullanımı ile ilgili anlaşmazlıktır. Suriye, Fırat nehrini uluslararası bir nehir olarak değerlendirmekte, Fırat nehrini Türkiye, Irak ve Suriye'nin üzerinde ortaklaşa söz sahibi olduğu bir nehir olarak kabul edilmesi yönünde bir anlaşma yapmak istemektedir.

Türk hakim sınıfları ise, Fırat'ın Türk nehri olduğunu; kendi sınırları içinden çıkan

bu nehrin üzerinde ne yapacağına kendilerinin karar vereceğini savunmaktadırlar. Onlar şimdi, Fırat nehri üzerinde bir dizi ekolojik zarara yolaçacak olan Atatürk barajını da kurarak Suriye'yi zor durumda bırakmışlardır.

Suriye, su ihtiyacının önemli bir bölümünü bu nehrin sularından sağlamakta idi. Şimdi ise, bu baraj sonucu kelimenin gerçek anlamında Türk devleti Suriye'ye bu suyu karne ile vermektedir. Saniyede 500 metreküp! Suriye devleti ise bunun en azından 700 metreküp olmasını istemektedir. Faşist Türk devleti buna yanaşmamakta, özellikle de bu konuda, Suriye ile PKK'nın ilişkisini gündeme getirmekte, "verdiği" su karşılığında Suriye'nin PKK'nın faaliyetlerine son vermesini ve evet Abdullah Öcalan'ı kendilerine teslim etmesini savunmaktadır. Suriye de bu noktada belirli adımlar atmış, PKK'nın Beka vadisindeki kamplarını kapattırmıştır ve hatta Abdullah Öcalan'ı da bir süre gözaltına aldığını duyurmuştur.

Suriye başbakanı, PKK'nın çalışmalarını yasaklama ile ilgili olarak şunu söylemektedir:

"... Türkiye'nin güvenliğine önem veriyoruz. Lübnan'daki dostlarımızın PKK'nın oradaki faaliyetlerine engel olmasını istedik, engellediler. Türk dostlarımız da bunu biliyor. PKK lideriyle ilgili bilgi alışverişi sürüyor." (Milliyet, 21 Ocak 1993)

Fakat bu gerici tavırlara rağmen, Türk devleti halen Suriye'ye güvenmemektedir. Çünkü Suriye'nin kendi çıkarları için PKK'nın çalışmalarına göz yumacağından şüphelenmektedir. Bu durumu en iyi şekilde M. Ali Birand adlı uşak kalemşör, ilgili yazısında dile getirmektedir:

"Ülkemizin çıkarı, su silahını kullanmak değil, bir gün kullanabileceğimiz bir caydırıcı gibi elimizde tutmaktadır. Bu süreç içinde de, Suriye'ye söz verdiğimiz suyu eksiksiz akıtmalıyız. PKK konusunda verdikleri sözü tutmadıkları anda suyu azaltabilmeli, sözlerinde durdukça biz de onların güvenini kazanmalıyız." (Tercüman 26 Ocak 1993)

Nitekim S. Demirel'in de gezi sonucunda yaptığı budur. Böylece su sorunundaki çelişki Suriye açısından olduğu gibi kalmıştır. Hatay sorunu da olduğu yerde durmaktadır.

HER İKİ GERİCİ DEVLETİN ORTAK HEDEFİ, KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKINI HER YOLA BAŞVURARAK ENGELLEMEK!

Suriye ve Türk devletinin aralarındaki bazı önemli sorunlara rağmen, onların üzerinde birleştikleri temel mesele, Kürdistan'ın işgalinin sürdürülmesidir.

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda, emperyalist büyük devletlerin Ortadoğu haritasını kendi çıkarları doğrultusun da çizmelerinden bu yana, Kürdistan esasta dört parçaya bölüştürülmüştür. Bu parçalar üzerinde egemenliklerini sürdüren emperyalizmin işbirlikçileri ve de uşakları olan Türkiye, Irak, İran ve Suriye gerici-faşist devletleri, bu egemenliklerinden kıl payı vermeyi hiçbir zaman kabul etmediler ve kabul etmeyeceklerdir.

Onlar bugüne dek Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında esasta ittifak kurmayı başarmışlardır. Tabii ki bu tavır, bölgede çıkarları olan emperyalist büyük devletlerin de ortak isteği ve çıkarı doğrultusunda takınılmaktadır. Yine bu emperyalist büyük devletler bugün de statükonun bozulmamasını istemektedirler; uşaklarının istediği gibi...

S. Demirel'in kendisi gibi emperyalizmin işbirlikçisi ve uşağı Hafız Esad ile yaptığı görüşmeler sonucunda da aynı senaryo bir kez daha tekrarlandı. Onlar yaptıkları görüşmeler sonucun da bu konuda yine ortak görüşlerde birleştiler. Çıkardıkları ortak bildirge de şöyle diyorlar:

"Taraflar, iki ülke İçişleri ve Dışişleri Bakanları'nın karşılıklı ziyaretleri sonucunda oluşan işbirliği zemini çerçevesinde son aylar zarfında özellikle ortak sınıra ilişkin güvenlik meselelerinde vukubulan olumlu gelişmelerden duydukları memnuniyeti teyit etmişler ve yekdiğerinin güvenliğine halel getirici nitelikte herhangi bir faaliyete ülkelerinde izin vermeyeceklerini kararlı bir şekilde bir kez daha teyit etmişlerdir." (Tercüman, 22 Ocak 1993)

Her iki faşist gerici güç, yer yer aralarındaki dalaşmalardan dolayı, şu ya da bu Kürt hareketini, şu ya da bu görüşmede daha fazla taviz koparmak için ya da onu zayıflatmak için diğerine karşı desteklese de, sonuçta, *"... özellikle **ortak sınıra ilişkin güvenlik meselelerinde** vuku bulan olumlu gelişmelerden duydukları memnuniyeti teyit etmişler **ve yekdiğerinin güvenliğine halel getirici** nitelikte herhangi bir faaliyete ülkelerinde izin vermeyeceklerini kararlı bir şekilde **teyit etmişlerdir**."(abç)* şeklinde karar kılmışlardır. Bu faşistlerin kastettiği "ortak sınır"; Kürdistan'ın parçalanması, sömürgeleştirilmesi sonucu suni olarak yaratılan sınırdır. Sömürgeleştirme üzerine oturtulan "ortak sınır"ların önemi üzerine yine faşist Demirel şunları söylemektedir: *"... İlişkilerimize günlük meseleleri aşarak bakmalıyız." (aynı gazete)*

Faşist Demirel, emperyalist burjuvaziye ve faşist Türk hakim sınıflarına on yıllar boyu hizmet etmesi sonucu biriktirdiği tecrübeyle konuşarak, iki gerici ülke arasındaki ***günlük*** meselelerinin, Kürdistan'ın sömürge olarak tutulması, Kürt ulusunun köleleştirilmesi ana meselesinin önüne çıkarılmaması gerektiğini ve bu önemli meselede ortak hareket etmenin zorunlu olduğunu savunmaktadır. Pratikleri de buna uygundur.

Kürdistanın sömürgeleştirilmesinin sürdürülmesi üzerine kurulmuş ortaklığı sürdürmek için her çareye başvuran TC başbakanı şunları söylemektedir:

"Şam'da sokakta bir Türk görseniz, Suriye'liden ayıramayacağınız için yadırgamazsınız... Uzağa gitmeye ne hacet, bakın şu odadakilere, 'Şu Suriyeli, şu Türk...' diye ayırabilirmisiniz?" (Tercüman, 22 Ocak 1993)

TC'nin faşist eğitim kurumlarında ve neredeyse her kentin caddelerinde, özellikle de Kuzey Kürdistan'ın dağlarında "ne mutlu Türküm diyene" ve "bir Türk dünyaya bedeldir" faşist, ırkçı sloganlarıyla faşist ideolojiyi yaygınlaştırmaya çalışanlar, Kürt ulusunun köleleştirilmesi ortak meselesinde ve ortaklığı daha da sağlamlaştırabilmek için böyle "dost" laflar edebiliyorlar.

Tabii ki Kürdistan'ın parçalanmışlığının sürdürülmesi noktasındaki ortak anlaşma sadece bu iki gerici-faşist devletle de sınırlı kalmıyor. İran ve Irak ile de bu konuda esasta ortak hareket etme durumu sözkonusudur. Suriye başbakanı M. E. Zaubi, uşak gazete Milliyet'in uşak muhabiri Nur Batur'un, Körfez Savaşı sonucu bölgede bir Kürt devletinin oluşmaya başlamasına karşı, İran, Türkiye ve Suriye'nin mücadele ettiğini ve bunu gerçekten engelleyip engelleyemeyeceklerini sorması üzerine söyle demektedir:

"Zoubi: Irak'ın parçalanmasına, burada ayrı devlet kurulmasına karşıyız. Allah böyle bir gelişmeden bölgeyi korusun. Ama eğer olursa bu bölgede çok olumsuz sonuçlar doğurur." (Milliyet, 21 Ocak 1993)

Her ne kadar Körfez Savaşı sırasında güçlü bir Irak devletinin varlığından çıkarlarını

tehlikede gören Suriye devleti, ABD ve Birleşmiş Milletler'in saldırılarını desteklediyse de, emperyalizmin güdümünde bile kurulması ihtimal dahilinde olabilecek bir Kürdistan devletine karşı çok açıkça "Hayır" tavrı takınmakta ve böyle bir gelişmenin engellenmesinde bölgeyi allahın korumasını istemektedir. Tabii ki laf gelimi böyle bir tavır takınılmakta; ama gerçekte bu gerici devletler Kürt ulusunun bağımsızlığını elde etmesinden ne kadar korktuklarını bu laflarla çok daha iyi ifade etmektedirler.

Yine tam da bu döneme "tesadüfi" olarak denk düşen bir görüşme de, faşist dinci gerici İran devletinin içişleri bakanı Abdullah Nuri'nin faşist TC devletinin içişleri bakanı İsmet Sezgin'i ziyaretidir. Bu ziyaret, S. Demirel'in İran'a yaptığı ziyaretin karşılığı olarak ele alınmakta ve iki ülke ilişkilerinin "doruk noktası"na ulaştığı bildirilmektedir.

Bunun ne anlama geldiği ise, "demokrat" ve "insan hakları" maskesi ile ortada dolaşan "sosyal-demokrat" E. İnönü ile yapılan görüşmede çok daha net olarak ortaya çıktı.

E. İnönü, TC'nin hiçbir şekilde teröristlere yardım etmeyeceğini ve aynı tavrı komşularından da beklediğini bildirmesi üzerine, Abdullah Nuri de Türkiye aleyhinde terörist faaliyetlerde bulunan kimselere İran'ın yardım etmeyeceği sözünü verdi.

Bu dönemde böyle bir açıklamanın yapılması şaşırtıcı değildir. Tam da 22 Ocak 1993 tarihli Tercüman gazetesinin faşist yazarlarınca baş sayfada büyük puntolarla *"İran, PKK'ya destek veriyor!"* şeklinde haberlerin çıktığı bir dönemde yapıldığı gözönüne alınırsa, kastedilen ve desteklenmeyeceği açıklanan "terör"ün esas olarak Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi olduğu daha iyi anlaşılmaktadır.

Zaten bu tavır şaşırtıcı da değildir! Kürdistan'ın belirli parçalarını sömürge olarak ellerinde tutan bu gerici devletler, birbirlerine karşı çatışmalı dönemlerde bir tarafta kendi alanlarındaki Kürt ulusal kurtuluş hareketlerini her türlü faşist gerici metodlarla bastırmaya çalışırlarken, diğer tarafta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt ulusal kurtuluş hareketlerini geçici olarak desteklemeleri sözkonusu olmuştur. Bir başka biçimde ifade etmeye çalışırsak, her sömürgeci devlet için, bir başka parçadaki Kürtler "iyi"dir. Kendilerinin sömürge alanındaki Kürtler ise "terörist"tirler...

SONUÇ

Yazımızda ortaya koymaya çalıştığımız gibi, "Bağımsız Bir Kürdistan"ın yaratılmasının ve Kürt ulusunun özgürleşmesi yönündeki Kürt ulusal kurtuluş hareketleri hemen her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de aralarındaki bir dizi mevcut gelişmeye/soruna rağmen, sömürgeci devletler olan İran, Türkiye, Suriye ve Irak faşist devletleri tarafından ***ortaklaşa*** engellenmeye çalışılmaktadır.

Bu devletler, yer yer kendi iç sorunlarında daha başarılı sonuçlar elde etmek için şu ya da bu parçadaki Kürt ulusal kurtuluş hareketlerini "destekleseler" bile, sonuçta bir Kürt devletinin kurulmasına ***ortaklaşa*** karşıdırlar.

Suriye ve İran'ın PKK'yı, Türkiye'nin Barzani ve Talabani'yi, Irak'ın Komela ve PKK'yı kendi çıkarları açısından "kullanmaya" çalışması, bir Kürt devletini kurmayı desteklemek istediklerinden dolayı değil, tersine kendi isteklerini, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devletlere karşı kabul ettirmek istemelerinden kaynaklanmaktadır. Kendi çıkarlarının dışında her zaman bu hareketlere olan desteklerini geri çekmişler ve hatta ortaklaşa bu hareketleri yoketmeye çalışmışlardır. Tüm gelişmeler hep bu doğrultuda olmuştur.

Uluslararası alanda andaki gelişmeler de şimdilik bu statükonun korunması yönün-

dedir. Emperyalist büyük devletler, sosyal-emperyalist "Sovyetler Birliği"nin parçalanmasından bu yana, dünyanın yeniden paylaşılmasını olabildiğince bir hızla sürdürmektedirler. Bu yeni paylaşma döneminde, fakat şimdilik Ortadoğu'da yeni bir devlet kurulması ve eski yapının alt üst olması, emperyalistler tarafından da istenen bir şey değildir. Özellikle NATO ve Birleşmiş Milletler içinde her türlü aşağılık uşaklık rolünü üstlenen bir Türkiye –faşist ordunun Somali'deki işgalde kullanılması gibi– Ortadoğu'da yeni rol üstlenmeye çalışan bir Suriye'nin isteğine karşı, kendi denetimlerinde de olsa, bir Kürt devletinin kurulmasını desteklemeyi şimdilik göze almamaktadırlar. Çünkü bugünkü şartlarda kurulacak mini devletin daha iyi bir şekilde uşaklık rolünü yerine getirerek emperyalist büyük güçlere Türkiye ve Suriye'den daha iyi hizmet etmesi mümkün değildir. Ayrıca bu statükonun bozulması sonucunda Ortadoğu'da çatışmaların gelişmesi, bu alanda petrol kuyularının denetimini de tehlikeye sokacağından emperyalistlerin yararına bir şey olmayacaktır.

Tüm bu olgulardan hareket ederek varılması gereken sonuçlardan birisi şudur: Kürt ulusal kurtuluş hareketlerinin yapması gereken tek şey, şu ya da bu emperyalist devlete, ya da onların işbirlikçilerine/uşaklarına dayanarak ve onların desteğini alarak bir mini Kürt devleti kurmaya çalışmak olmamalıdır. Çünkü Kürt işçi ve emekçi yığınlarının çıkarlarına böyle hizmet edilemez. Yapılması gereken şey, Kürdistan'ın tek tek parçalarındaki devrimci hareketlerle ortaklaşa bir cephe içine girmek, ortak devrimi örgütlemek, ortak devrim yapıldıktan, faşist devlet iktidarları yıkıldıktan sonra Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanmaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler olarak diyoruz ki, yukarıdaki olguların bir sonucu olarak, Kuzey Kürdistanlı ilerici işçi ve emekçiler, ulusal kurtuluş mücadelesini sınıfsal kurtuluş mücadelesi ile birlikte ele alarak çalışma yürütmeli, bugünden Kuzey Kürdistan'daki özgün koşulları gözönüne alarak, oradaki Arap, Türk, Süryani ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte kendi gerçek örgütünde, TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nda birleşmelidir.

Ancak böyle bir çalışma sonucu, ortak düşman olan Türk devleti işçilerin, köylülerin devrimci zoruyla yıkmak, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek mümkün olur. Ve ancak o zaman Kürt ulusu gerçekten özgür bir şekilde kendi kaderini tayin etme imkanını elde etmiş olur.

Türkiyeli Bolşevikler, Kürt ulusu ayrılmadan yana tavır takındığı koşullarda bunun önüne hiçbir engel çıkarmayacak, demokratik bir referandum sonucu Kürt ulusunun aldığı bu kararı saygıyla kabullenecek ve "Özgür Kürdistan"ın inşasına elinden gelen maddi ve manevi desteği sunacaktır.

Biz Bolşevikler genelde ve özelde bugünkü uluslararası konjonktürel durumda, küçük bağımsız devletlerin uzun vadede bağımsız gelişmelerini sürdürmesinin çok zor olduğunu, ayrıca değişik uluslardan işçi ve emekçilerin tam hak eşitliği temelinde bir arada yaşayabileceklerini, böyle bir birliktelikte işçi ve emekçilerin mücadelesinin işçi ve emekçi yığınların çıkarlarına hizmet eden değişik kültürel değerlerle daha zenginleşeceğini ve sınıfsız, sömürüsüz toplumu kurmaya doğru daha hızlı adımlarla ilerleneceğini düşünüyoruz. Bunun için diyoruz ki: Ortak düşmana karşı, ortak mücadeleyi örgütlemeye!

Birlik, mücadele, zafer!

Şubat başı 1993

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 80, 15 Mart/Adar 1993)

Kürdistan Ulusal Meclisi ve PKK'nın tavrı üzerine biraz daha...

"Kürdistan Ulusal Meclisi" için seçimlerin ilk aşaması –Avrupa'da– 20-22 Kasım 1992'de gerçekleştirildi. Verilen bilgilere göre, yaklaşık 90 bin düzeyinde bir katılım oldu.

Seçime katılan 90 bin seçmen, Ulusal Meclis'e katılacak 15 milletvekilini seçecek olan 153 delegeyi seçti. 10-20 Aralık'ta yapılan seçimin ikinci aşamasında ise seçilen bu delegeler 15 milletvekilini seçtiler.

Böylece, seçimlerin Avrupa bölümünde kimlerin meclise katılacağı belirlenmiş oldu. Buna göre şu kişiler milletvekili olarak seçildiler: Selim Çürükkaya, Timur Sayan, Rıfat Çelebi, İsmail Sayın, Meryem Çolak, Maşallah Öztürk, Robin Rewşen, Zeynep Dere, İsmail Özden, Metin Cansız, Celal Özkan, İsmail Göksünoğlu, Melle Mehmet, Dilek Kurt ve İhsan Kızılhan.

Kuzey Kürdistan ve diğer seçim bölgelerinde henüz seçim yapılmamış, seçim sonuçları henüz ortaya konmamıştır. Bu alanlarda seçimin nasıl yapılacağı da henüz belli değildir. Sonuç ne olursa olsun, görünen odur ki, PKK önderliğinde Kuzey Kürdistan ağırlıklı bir "Kürdistan Ulusal Meclisi" kurulacaktır. Bunun için ortaya konması gereken sorun, meclisin kurulup kurulmayacağı sorunu değil, tam tersine bu meclis ile hedeflenen siyasi amacın ne olduğu ve neyin elde edilmek istendiği sorunudur.

NEDEN ULUSAL MECLİS?

"Kürdistan Ulusal Meclisi" ve PKK'nın tavrı üzerine Bolşevik Partizan sayı 76'da durmuş, kendi yaklaşımımızı ve PKK'nın Ulusal Meclis'i nasıl savunduğunu ortaya koymuştuk. Geçen süre içinde PKK tarafından savunulanlar, bizim ortaya koyduğumuz düşüncelerin doğruluğunu bir kez daha onaylamıştır.

Yukarıda bahsettiğimiz makalede Ulusal Meclis konusunda şu tespitleri yapmıştık:

"Ulusal Meclis talebi, tek başına ele alındığında, ulusal sorunun çözümü içindeki demokratik taleplerden biridir.

Bu bağlamda ulusal kurtuluş hareketinin ulusal baskıya karşı olan demokratik yanının desteklenmesi gibi, bu talep de desteklenmesi gereken bir taleptir. Fakat bu talep, her koşulda, her biçimi ve içeriğiyle somut olarak ele alınmak zorunda olan bir taleptir de." (Bolşevik Partizan sayı 76, sayfa 22)

Biz bu talebin somut olarak PKK tarafından nasıl savunulduğunu ortaya koyduk. Bu talebin demokratik yanını desteklememize rağmen, bu desteğin, *"hiç de bu talebi ortaya atan ve savunanların, bu talebi ortaya koyarken yaptıkları hataların eleştirilmemesi anlamına" (aynı yerde)* gelmeyeceğini de ortaya koyduk. Ulusal meclis bağlamında PKK'nın savunduğu en temel yanlışları sözkonusu makalemizde ortaya koyduk. Onun

için bu makalemiz de esas olarak ortaya koyduğumuz hataları hatırlatmak ve bu hataların nasıl savunulduğunu bir kez daha göstermek istiyoruz. Bunu yaparken, doğal olarak sözkonusu makalemize sık sık atıfta bulunacağız.

Bu konuda doğru bir değerlendirme yapabilmek için, PKK'nın Ulusal Meclis talebini savunurken çıkış noktasının ne olduğu ortaya konmak zorundadır. PKK'nın çıkış noktası, Kürtlerin "Türkiye Büyük Millet Meclisi"nde temsil edilmemesidir. Bu konudaki tavırlarının hemen hepsinde bu yaklaşım kendisini göstermektedir. Biz bu konuda iki alıntı aktararak yaklaşımlarının nasıl olduğunu ortaya koyalım. İlk alıntı şöyledir:

"Türk parlamentosuna gidecek bir avuç halk milletvekilleri eğer orada mücadelelerini yürütürken dıştalanırlar, tehdit edilirler ya da tutuklanırlarsa bu, aynı zamanda Kürdistan Ulusal Meclisi'ne doğru yürüyüşte bir kıvılcım görevi de görecektir..." (Serxwebun sayı 118, sayfa 8)

Bu ve benzeri alıntıları aktardıktan sonra şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"Soruna böyle yaklaşıldığında, eğer Türk parlamentosuna seçilen Kürt kökenli milletvekilleri Kürt ulusunun bazı haklarını dile getirdiklerinde önemli bir tepki görmese idi ve mecliste serbestçe Kürtçe konuşabilse vb., o zaman Kürdistan Büyük Millet Meclisi'ne gerek kalmayacaktı. Çünkü PKK'nın anlayışına göre o zaman, bu milletvekillerin Kürt ulusunu temsil etmelerine bağlı olarak, Kürt ulusu Türk parlamentosunda da temsil edilecekti ve bunun sonucunda Kürt ulusunu temsil edecek ayrı bir meclise gerek kalmayacaktı. Fakat soruna bu biçimde yaklaşmak yanlıştır." (Bolşevik Partizan 76, sayfa 23)

PKK'nın sonradan savunduğu düşünceler, bizim bu tespitimizi bir kez daha onaylamaktadır. Aktarmak istediğimiz ikinci alıntı bunu açık bir biçimde göstermektedir. A. Öcalan şöyle diyor:

"Bu yıl aynı zamanda Ulusal Meclis'imize seçeceğiniz delegelerle yürüme yılıdır. ***Artık düşmanın meclisinde bize yer yok, orada konuşmaya hakkımız bile yok. Bunu çok iyi biliyorsunuz.*** *" (abç) (Berxwedan sayı 145, sayfa 17)*

Altını çizdiğimiz yerde, temel gerekçe *"düşman meclisi"* olan TBMM'de *"bize yer yok, orada konuşmaya hakkımız bile yok"* gerekçesidir. Bu tespit, eğer sözkonusu mecliste, ki bu faşist TC'nin parlamentosudur, "bize yer olsa, konuşmaya hakkımız olsa" idi, "Kürdistan Ulusal Meclisi'ne gerek kalmayacaktı" tespiti dışında hiçbir anlama gelmemektedir. Çıkış noktası bu olduğunda, savunulanların reformizm olduğu açıktır.

Reformizmin savunuculuğu ötesinde, altını çizdiğimiz yerde yapılan tespit, olgu tespiti olarak da yanlıştır. Çünkü *"artık düşmanın meclisinde bize yer yok"* tespiti, bu mecliste, bir zamanlar *"bize yer vardı"* anlayışını içeren bir tespittir. Oysa, TC devleti var olduğundan beri hiçbir zaman Kürtlere –Kürt kimliğini inkar etmeden, Kürt ulusu ve halkını savunan Kürtlere– meclisinde yer vermemiştir. Bu olgular gözönüne alındığında A. Öcalan'ın yaptığı tespit daha da yanlış bir tespit olma durumuna düşmektedir.

NASIL BİR ULUSAL MECLİS?

Çıkış noktasının TBMM'de Kürtlerin temsil edilmemesi olduğu ve bu yaklaşımın reformist bir yaklaşım olduğunu bir kez daha tespit ederek, başka bir noktaya geçelim. Sözkonusu nokta, Ulusal Meclis'in ne olduğu bağlamında savunulan noktadır. Bu bağlamda ortaya konan düşünceler, net değildir ve kendi içinde çelişkilidir. Bununla ilgili olarak şunları ortaya koymuştuk:

"Ama biraz daha derine indiğimiz de, ulusal devletten bağımsız olarak ele alınan bir 'Ulusal Meclis' in tüm mücadelenin esas amacı, esas hedefi olan bir görev haline getirildiği görülmektedir. İşte PKK'nın 'taktik adım' ları içinde öne çıkan bu yaklaşım ne kadar devrimci görünse de, gerçek anlamda reformist bir yaklaşımdır." (Bolşevik Partizan 76, sayfa 23)

Evet, ulusal bir devlet kurmak ve buna bağlı olarak bir Ulusal Meclis düşüncesini savunmak yerine, A. Öcalan ***"Nitekim Ulusal Meclis, ayaklanmanın en önemli siyasal aracıdır."*** *(abç)* düşüncesini savunmakta idi. Bu tespite göre, Kürdistan'da bir ayaklanma olacak ve bu ayaklanmanın ***en önemli*** siyasal aracı da ulusal bir meclisin kurulması olacaktır. Bu anlayış içinde, ayaklanma sonucunda bir Kürt devleti kurma düşüncesi yoktur. Öne çıkan şey, ayaklanma sonrasında bir Kürdistan Ulusal Meclisi'nin kurulmasıdır. Kuşkusuz bir devlet herhangi bir biçimde "Ulusal Meclis"siz olmaz, fakat devletsiz "Ulusal Meclis'ler" olabilmektedir. Örneğin Filistin Ulusal Meclisi gibi.

Şimdi gelinen yerde bir ayaklanma sonucu kurulması gereken Ulusal Meclis düşüncesi, Ulusal Meclis'in ayaklanma öncesi kurulacak bir kurum olduğu düşüncesine dönüşmüştür. Bu sorunu ortaya koymadan önce, bahsettiğimiz makalemizden bir alıntı yapmak istiyoruz. Sözkonusu alıntı şöyle:

"Bu meclis başarılı bir devrimin meclisi değil, devrimci mücadelenin belli bir anında esasta hakim olan devlet güçleri ve yabancı güçlerle pazarlık için kurulan (...) bir meclis olarak düşünülmektedir." (Bolşevik Partizan 76, sayfa 23)

İster ayaklanmanın en önemli siyasal amacı olarak savunulsun, isterse de ayaklanma öncesinde kurulsun, Ulusal Meclis konusunda savunulanlar yaptığımız bu tespiti onaylamaktadır. Her iki halde de Ulusal Meclis, başarıya ulaşan bir devrimin ortaya çıkardığı meclis değildir.

Şimdi ise ayaklanma öncesinde kurulacak meclis bağlamında savunulanların ne olduğuna bakalım.

"Halkımızın kaderinin başka güçler tarafından belirlenmesi düşünülmediğinden, halk kendi kaderini kendisi tayin edecektir. Bunun yolu da Ulusal Meclis' ini oluşturmaktan geçiyor. Zira örgütlenmemiş, ulusal kurumlarını yaratamamış, kendi temsilcilerini seçememiş bir halkın ne iradesi olur, ne de kaderini tayin edebilir. Böyle bir durumda olan bir halkın kaderi başka güçler tarafından tayin edildiğinden, o halka köleliğin çeşitlerinden biri reva görülür.

Halkımız tarihinden derin dersler çıkardığı için ilk başta kendi adına karar verebilme yetkisine sahip olacak Ulusal Meclisini oluşturma kararındadır. Ve bu kararın aşamasına gelmiştir. Önümüzdeki aylarda seçimle halk temsilcilerimiz seçilecek ve Ulusal Meclisi oluşturacaklardır. İlerde halkımızın nasıl yaşaması gerektiğine bu meclis karar verecektir." *(abç) (Berxwedan sayı 152, sayfa 5)*

Bu alıntı içinde öne çıkan en önemli sorun, Kürt ulusunun kaderini tayin etme sorununun devrim yapılmadan kurulacak olan meclisin yetkisi ile alacağı kararlara bağlanmasıdır. Ulusun kendi kaderini tayin etme, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının böyle bir savunusu iki yönden yanlıştır.

Birincisi, bu savunu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin yıkılmadığı şartlarda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edebileceğini ve faşist Türk devletinin yıkılmasını hedef dışı bıraktığı için yanlıştır. İkincisi ise, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi sorunudur. Ulusal meclis Kürt ulusunun kendi kaderini nasıl tayin edecektir? Kendi kaderini tayin etme ne anlama gelir? Öncelikle ikinci soruya doğru bir

cevap verilmesi gerekiyor.

Marksizm-Leninizm bilimi, bir ezilen ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının o ulusun kendisinin, ***özgür bir ortamda, kendi özgür iradesi ile*** ayrı bir devlet kurma hakkını kullanması, eğer istiyorsa kendi devletini kurması, yok eğer birlikte yaşamak istiyorsa birlikte yaşama yönünde karar vermesi olduğunu öğretiyor. Bu hakkın kullanılmasında iki temel ön şart vardır. Bir, bu hakkı kullanmak için o ulus üzerinde var olan tüm ulusal baskıların ortadan kaldırılmış olması, yani özgür bir seçim ortamının yaratılmış olması zorunludur. İki, bu hakkı kullanacak olan ve karar verecek olan sadece ve sadece o ulusun kendisidir. Hiç kimse o ulus adına ulusun kaderini tayin etme hakkı ve yetkisine sahip değildir. Birinci şart, özgür seçim koşullarının yaratılması için, var olan devlet iktidarının işçi sınıfı önderliğinde yapılacak bir devrimle yıkılması şartıdır.

Soruna bu temelde yaklaşıldığında şunlar tespit edilmek zorundadır: faşist Türk devleti yıkılmaksızın kurulacak bu "Ulusal Meclis" anlayışı temelinde Kürt ulusunun kurtuluşu sağlanamaz. Somut olarak kurulacak bu meclis, bu yanıyla Filistin Ulusal Meclisi'ne benzemektedir. Nitekim bunun farkına vardıkları içindir ki –her ne kadar bizim meclisimiz Kürdistan'da olacak deseler de– şu tespitleri yapma gereğini duymaktadırlar:

"... Sürgünde olsa dahi bir otoritesi, temsil ve yürütme gücü olmalıdır. Örneğin, Filistin ulusal parlamentosu ülke toprakları dışında toplanmaktadır. Ama tüm Filistinli güçleri birleştiren, temsil gücüne ulaşan bir konumdadır."

Ve yine Kürdistan Ulusal Meclisi için şu tespit yapılmaktadır:

"Güvenlik açısından nerede toplanırsa toplansın, güç ve otoritesini halktan almaktadır. Koşullar ve zorunluluk, sürgünde hükümet-meclis oluşturmayı gerektirebilir." (Serxwebun sayı 133, sayfa 8)

Bu tespitler de Kürdistan Ulusal Meclisi'nin bir yurtdışı meclisi olarak düşünüldüğünü göstermektedir. Bugün yurtdışı meclisi olabilecek bu meclis en iyi halde önümüzdeki dönemde Kuzey Kürdistan "Ulusal Meclis'i" olma imkanına sahiptir. Böylesi bir meclisin içinde bulunulan koşullarda bütün Kürdistan adına karar vermesi de, konuşması da yanlış olan bir durumdur.

PKK'nın Kürt ulusunun kaderini kendisinin tayin etmesi sorununu çarpıtmasının ardında, faşist Türk devleti ile siyasal temelde yapılacak pazarlık yatmaktadır. Bu tavır, referandum ve federasyon düşüncelerinin savunusu içinde açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Ayaklanmanın en önemli siyasal amacı olarak ortaya konan Ulusal Meclis'in, ayaklanma öncesi kurulacak bir meclise dönüşmesi ile birlikte referandumun yapılacağı koşullarda da değişiklik ortaya çıkmaktadır.

REFERANDUM VE ULUSAL MECLİS

Bizim tartıştığımız bağlamda öne çıkarılması gereken sorun, hangi koşullarda, yani ayaklanma sonrasında kurulacak Ulusal Meclis sonrasında mı, yoksa ayaklanma öncesinde kurulacak Ulusal Meclis'in vereceği karara bağlı olarak mı yapılacağı yerine, bu referandum ile neyin amaç edindiği sorunudur.

Referandumun amacı, gerek ulusal meclisin, gerekse de federasyon talebinin amaçları ile içiçe, bu bütünün bir parçası olan bir amaçtır. Üçlü görünümlü olan bu amaç, yukarıda belirttiğimiz gibi faşist TC devleti ile siyasal temelde aynı masaya oturup anlaşmaktır. Şimdi bu üçlünün içiçe nasıl savunulduğunu bir kaç alıntı ile ortaya koyalım.

"Kürt halkına, bağımsız, eşit ve özgür temelde Türk halkıyla kardeşçe yaşamak istiyor

musunuz sorusunu soralım. Eğer Kürt halkının çoğunluğu bu soruya evet derse, bunun gerekleri hemen yapılmalıdır. Bunun ilk gereği Kürt halkının kendi temsilcilerini seçmesi, ulusal halk meclisini oluşturması ve bu meclis aracılığıyla bütün diğer ulusal kurumlarını oluşturmasıdır. Kürt halkı bu kurumlara sahip olduktan sonra, başka halklarla eşit ve özgür temelde kardeşçe yaşayabilme imkanına kavuşur." (Berxwedan sayı 146, sayfa 3)

"O zaman 20 milyona yakın insanı itiraf ediyorsan, bir de kimliği varsa, o zaman bunun dili olacak, bunun kimliği olacak, bunu yansıtacak araçları olacak, yasaları olacak; bunlar olmadan birlik olmaz diyorum. Bunlar olsun ki, birlik için muhatap ortaya çıksın ki, Türk halkının temsilcileriyle veya partileriyle, siyasi güçleriyle, hatta ordusuyla ilişkiler düzenlenebilsin." (Serxwebun sayı 124, sayfa 22)

"Y. Doğan: Yani bu meclisle siz fiilen federatif bir yapı oluşturuyorsunuz?

A. Öcalan: Onun ayağını oluşturuyoruz. Doğru bir şey yani. Bir federatif ayağı olmadan federasyondan bahsedilebilir mi?" (aynı yerde)

*"Ulusal Meclis, Kürt halkının siyasi olarak bağımsızlık iradesini temsil edebilir. Birleşme ya da ayrılma konusun da karar alabilir. ... **Bu ulusal iradeyle devletle birlik için oturulabilir, ayrılık için oturulabilir veya halka da gidilebilir**." (abç)(agd. sayı 125, sayfa 22)*

Aktardığımız bu alıntılarda savunulan temel düşünce, hangi biçimde olursa olsun faşist TC devletini bir anlaşmaya zorlamak ve anlaşma düşüncesidir. Hakim olan düşünce bu olduğu için de, önce meclis mi kurulmuş, yoksa referanduma mı gidilmiş sorunu birbirine karıştırılmaktadır. Örneğin son alıntıda altını çizdiğimiz yerde ortaya çıkan düşünce, eğer Ulusal Meclis devletle birlik ya da ayrılık konusunda anlaşmaya varırsa, o zaman *"halka da gidilebilir"* imkanı ortadan kalkar. Bu da referanduma gidilmeden de, Ulusal Meclis tarafından sorunun çözüleceğini savunma anlamı dışında hiçbir anlama gelmez. Yani, referandum için kapılar açık bırakılsa da, referandum PKK'nın istediği zorunlu talepler içinden çıkarılmaktadır. Tabii ki bu tavır, Kürt ulusunun kaderini tayin etme hakkı yetkisinin Ulusal Meclis'e verilmesi düşüncesi ile uyum içindedir. Buna rağmen böyle bir yaklaşım kökten yanlıştır.

Biz, Ulusal Meclis, referandum vb. ile istenen şeyin ne olduğu konusunda Bolşevik Partizan 76'da yaptığımız bir tespiti aktararak, bunu tekrar ortaya koymak istiyoruz. Hedefin faşist TC devleti ile anlaşmaya oturmak olduğu ve hazır olmayanın TC devleti olduğunu belirttikten sonra şu tespiti yapmıştık:

"Yani hazır durumda olmayan Türk sistemidir. Bunu biraz demokrasi mücadelesi ile değiştirirlerse, kapalı olan bu sistem açılacaktır. Bunu zorlamak için de 'terör eylemleri'nden Ulusal Meclis'e varana kadar, değişik taktik mücadeleler verilmelidir. İşte Ulusal Meclis'in oynayacağı rol, esas olarak faşist Türk devletini uzlaşmaya zorlamaktır. Tabii ki, bu arada çokça lafı edilse de unutulan, unutturulan şey, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletini yıkması gereken demokratik devrimdir. Öyle ki, ayaklanmanın en önemli amacı, Ulusal Meclis oluvermiştir." (Bolşevik Partizan 76, sayfa 24)

Ulusal Meclis'in ayaklanmanın en önemli amacı olmaktan nasıl çıktığını yukarıda ortaya koyduk. Bu değişiklik dışında yaptığımız bu tespit, PKK'nın genel yaklaşımını ortaya koymaktadır ve bu daha sonra savundukları düşüncelerle de bir kez daha doğrulanmıştır. Bunun nasıl doğrulandığına iki örnek daha vererek bu konuyu geçelim. Birinci örnek: PKK'nın faşist Türk devletini anlaşmaya zorlamak için askeri eylemlerini yoğunlaştırmak, Ulusal Meclis'i oluşturmak vb. istediğini tespit etmiştik. Yani hedef

anlaşmaya oturmaktır. A. Öcalan, Halil Nebiler ile yaptığı bir röportajda şunları söylemektedir:

"Dediğim gibi, PKK daha çok, vazgeçilmez insan hakkını, ulus olma hakkını, özgürlük hakkını kullanmak istiyor. Türkiye buna yardımcı olursa, yine yakıp-yıkma yerine birlikte kalkınmayı dayatırsa, biz bunu tercih ederiz. ... Türkiye bunu anlayıncaya kadar biz mücadelemizi sürdüreceğiz." (Serxwebun sayı 125, sayfa 22)

Burada açıkça ortaya çıkan şey, verilen ya da verilecek mücadele, Türkiye'nin bu sorunu anlaması için verilen mücadeledir. *"Bunu anlayıncaya kadar"* dan anlaşılması gereken şey, yakıp yıkma yerine ortak kalkınmadır. Ortak kalkınmak için de oturup anlaşmak gerekiyor. Burada savunulanlar, bizim önceden söylediklerimizi doğrulamaktadır.

İkinci örnek ise, bu anlaşma sorunu savunulurken, PKK'nın kimliğinin faşist TC devleti tarafından kabul edilmesi sorunu ile ilgilidir. Bu konuda biz şu tespiti yapmıştık: "*... bütün siyasetleri ele alındığında, genel yaklaşım olarak kendilerinin faşist Türk devleti tarafından kabul edilmesini sağlamak" (Bolşevik Partizan 76, sayfa 24)* gelinen yerde temel amaçtır. Bu konuda daha sonra söylenenler şöyledir:

"Newroz kutlamaları, çok açık sonuçları ortaya çıkarmıştır. Kürt halk kimliğini tanıyorlarsa, bu, PKK kimliğini açık kabulden geçiyor. Onun dışında herhangi bir yaklaşım tutarsız ve tehlikelidir. Bu sonuç ortaya çıkmıştır." (Serxwebun sayı 125, sayfa 20)

"Oysa bilinir ki, Kürdistan halkı bu seviyeye PKK ile gelmiştir. PKK bu halkın, bu ulusun yegane partisidir. Tanınması gereken bir parti varsa o da PKK'dır. Eğer Türk sömürgeciliği gerçekten tarihi haksız konumundan sıyrılmak ve Kürt ulusuna değer verdiğini göstermek istiyorsa bunun yolu, sahte satın alınmış, işbirlikçi, ihanetçi partileri devreye sokmaktan değil, bu ulusun bağrından çıkmış ve onun uğruna binlerce şehit vermiş PKK'yı tanımak ve muhatap alıp onunla masaya oturmaktan geçiyor." (agd, sayfa 5)

GELİNEN YER: REFORMİZM!

PKK'nın milliyetçi çizgisinin doğal sonucu olarak gelinen yer burasıdır. Milliyetçilik burada reformizm ile içiçedir. Ulusal meclis, referandum vb. vb. konularda savunulan düşünceler, reformizmi savunan, faşist Türk devletinin yıkılması hedefini ortadan kaldıran düşüncelerdir. Böylesi düşünceler Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirmeye hizmet etmeyen düşüncelerdir. Sorun gayet açıktır. PKK faşist Türk devletini aynı masaya oturtmak için değişik taktikler ortaya koymaktadır.

Peki ama bu kadar açıkça reformizme kaymanın ardında yatan şey nedir? Ya da, bu duruma gelmeleri bize neyi göstermektedir? Bu sorulara verilecek kısa ve net cevap şudur: Çok uluslu bir ülke olan "Türkiye" ve bu kavramda dile gelen faşist TC devletinin sınırları içinde yaşayan ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin enternasyonalist mücadelesi, ortak düşman olan faşist Türk devletine karşı, ortak mücadele olmak zorundadır.

Bu ortak enternasyonalist sınıf mücadelesi temelinde verilmesi gereken mücadele verilmediği için, milliyetçi temelde –demokratik bir yanı olsa da– verilen ulusal mücadele, mücadelenin belli bir aşamasında tıkanmaktadır. İşte bu tıkanıklık karşısında ortaya iki alternatif yol çıkmaktadır. Ya milliyetçilikten arınıp, enternasyonalist ortak bir mücadele verilir, ya da milliyetçilik reformcu çözümler arar, devletle anlaşma zeminini bulmaya yönelir. PKK'nın seçtiği yol ikincisidir, reformizmdir. Buna rağmen yaşam, Marksizm-Leninizm biliminin doğruluğunu tekrar tekrar göstermektedir.

PKK, milliyetçiliğin onu götürdüğü reformizm içinde de ezen ulus şovenizmine taviz verme tavrı içine düşmektedir. Bunu da federasyon düşüncesini savunurken yapmaktadır. PKK'nın federasyon düşüncesini "Ortadoğu Federasyonu" biçiminde nasıl savunduğunu Bolşevik Partizan 76'daki makalemizde ortaya koyduk. Burada iki alıntı aktararak aynı düşüncelerin daha sonra savunulan düşünceler içinde de savunulduğunu göstermekle yetineceğiz.

A. Öcalan şöyle diyor:

"Kürtler birleştirirse; Türk, Arap, Fars ve başka azınlıklar da var, hepsinin yeraldığı muazzam bir Ortadoğu federasyonu... Ben bu çerçevede Türk, Kürt federasyonlarının ta Orta Asya'ya kadar yayılacağını düşünüyorum. Yani çok sayıda Türki cumhuriyet, İran'da bir kaç cumhuriyet, yine Araplar da var, epey böyle cumhuriyet, çok büyük bir bölgesel federasyondur ve herhalde dünyanın sayılı güç merkezlerinden biri olacaktır. Tarihi temeli vardır, biliyorsunuz. İslami kültür var biraz, yine çok muazzam doğal kaynakları var. Kürdistan da en az petrol kadar suyla da kontrol edecek bölgeyi. Birleşmenin etkenleri çok. Tarihsel yakınlık, doğal kaynakların zenginliği, coğrafi zorunluluklar, hatta siyasi zorunluluklar... Öyle değil mi? Birdenbire apayrı Kürt devleti yerine, Ortadoğu genelinde bir federasyonlaşmaya giden model daha gerçekçi görünüyor." (Serxwebun sayı 124, sayfa 23)

Bu model "daha gerçekçi" göründüğü için de, faşist Türk devletine şu akıl verilmektedir:

"Türkiye'nin bu konuda Amerika'ya, bilmem Avrupa'ya yaltaklanacağına, Türkiye halklarını da birleştirerek ve Kürtleri de böyle kesin, sağlam bir birlik içerisinde görerek çıkış araması çok daha gerçekçidir." (agd sayı 125, sayfa 20)

Biz, hangi amaçla söylenirse söylensin, objektif olarak Türk yayılmacılığına destek anlamına gelen böylesi yaklaşımları kökten yanlış bulup reddediyoruz. Bunlar hangi niyetle söylenirse söylensin "Büyük Türkiye" şiarına hizmet eden düşüncelerdir.

Bu konuda bir alıntı daha yaparak yazının bu bölümüne son verelim.

"Türklerin çok sayıda yeni cumhuriyeti de doğmuştur. Türk birliğinin yolu da açılmıştır. Biz bunu da destekliyoruz, karşı çıkmıyoruz. Daha ne isteyelim yani?" (agd sayı 121, sayfa 21)

Evet, "Büyük Türkiye" hedefi burada açık bir biçimde desteklenmektedir. Böylece kendilerinin "bölücü" olmadıklarını da ortaya koymaktadırlar. Fakat nankör TC devleti bunu görecek duruma henüz gelmemiştir... Bu politika devam ederse, günün birinde mutlaka bunu da görecektir.

Bu konuda hiç kimsenin kuşkusu olmasın...

Yazının bu bölümüne son verirken, Bolşevik Partizan 76'da federasyon konusunda yaptığımız şu tespiti tekrar hatırlatmanın gerekli olduğunu düşünüyoruz.

"Bu federasyonun 'bir köprü' olacağını belirtmelerinin sebebi de ortaya çıkıyor. Eğer Türk devleti, Türki cumhuriyetlerle bir birliği istiyorsa, önce bizimle bir birlik yapsın, çünkü bu birlik bir köprü rolü oynamaktadır. Kendilerinin Türk ve Ortadoğu halklarının birliğinden yana olmalarının tüm temeli de faşist Türk devletine, PKK önderliğinde Kürtlerle bir federasyonu kabul ettirmedir. Bütün çabaların gelip dayandığı yer burasıdır. Yani PKK'nın Ortadoğu somutu için düşündüğü şey, yanlış olan bir şeydir." (Bolşevik Partizan sayı 76, sayfa 26)

Şimdi de Ulusal Meclis konusunda bir başka yaklaşıma değinelim. Sözkonusu yaklaşım Berxwedan sayı 153'de A. Doğan imzalı yazıda ortaya konan yaklaşımdır. A. Doğan Ulusal Meclis konusunda sorunun "teorik" yanını ortaya koymaya çalışırken bu arada sosyalizme saldırmayı da ihmal etmiyor. Bu saldırıyı sosyalizm adına yaptığı için de, tavır takınmak daha da gerekli bir hale gelmektedir. Sırasıyla aktarırsak, yazarın tavrı şöyledir:

"Ulusların politik iradesi, ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesiyle olanaklı hale gelebilir. Şu veya bu biçimde politik bir örgütlenme içinde olmayan bir ulusun, ekonomik ve toplumsal çıkarları da yok demektir. Uluslara kişiliğini veren, onun ekonomik ve toplumsal gelişmesini güvence altına alan tek politik güç, onu oluşturan sınıfların hareket birliğidir. Böyle bir hareket birliğinin sağlanması, onun geliştirilmesi ve dış politik güçlere karşı, ulusun ekonomik ve toplumsal çıkarlarının korunması direnme mücadelesi içinde oluşturulan halk meclisiyle niteliksel bir değişime başlar. Halk meclisi, eski toplumsal ve ekonomik yapının mücadele ile çözülüp, yerine yeni doğmakta olan üretim tarzının ilk politik kurumudur.

Ulusal meclis veya halk meclisi, Kürdistan halkı için Kürdistan'da politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü silahtır. Bir nevi ulusun hareket birliği de diyebileceğimiz bu kurum, bütün halkın politik iradesini örgütlemenin yanında, eski ekonomik ve toplumsal yapının parça parça değişimi ve yerine yenisinin kurulmasını temel alır." (Berxwedan sayı 153, sayfa 8)

Bu alıntıyı kısaca özetlersek, şöyle bir tablo ortaya çıkmaktadır:

a) *"Ulusların politik iradesi, ulusu oluşturan bütün sınıfların* ***kollektif örgütlenmesiyle*** *(abç) olanaklı hale gelir."*;

b) Bu sınıfların hareket birliği *"uluslara kişiliğini veren, onun ekonomik ve toplumsal gelişmesini güvence altına alan tek politik güç"* tür;

c) Bu sınıfların hareket birliğini sağlamak ve çıkarlarını korumak *"direnme mücadelesi içinde oluşturulan halk meclisiyle niteliksel bir değişime başlar."*;

d) Halk meclisi *"yeni doğmakta olan üretim tarzının ilk politik kurumudur."*;

e) Politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü silah *"Ulusal meclis veya halk meclisi"* dir; ve

f) Bu meclis, *"bütün halkın politik iradesini"* örgütleyen ve eski ekonomik ve toplumsal yapının *"yerine yenisinin kurulmasını temel alır"*.

Şimdi bunlara tek tek, kısaca değinelim.

a) Bu noktada sorulması gereken en temel soru, *"ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesi"* nden ne anlaşıldığıdır. Tartışılan bağıntı ulusal sorun ile ilgili olduğu için, Ulusal Meclis'in ulusun bütün sınıflarının iradesini temsil edebileceği söylenebilir. Fakat, her ne kadar ulusu temsil eden sınıflar, ulusal bağımsızlık bağlamında yani siyasi bir sorunda bir ortaklığa sahip iseler de, bu ortaklık sağlam bir temele dayanan bir ortaklık değildir. Sözkonusu ulusal bağımsızlık elde edildiği noktada, o ulusu oluşturan sınıflar –burjuvazi, proletarya, köylülük vb.– arasında, genel anlamıyla ezen ve ezilen sınıfların sınıf karşıtlıkları, ulusal temeldeki ortak yanı ortadan kaldırıp, sınıfsal temeldeki zıtlıkları öne çıkarır. Durum böyle olduğunda ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesini savunmak, sınıfsal çatışmaları, çelişkileri yok göstermek ve sınıfların işbirliğini savunmak anlamı dışında hiçbir anlama gelmez.

b) Noktasında savunulanlar ortaya koyduğumuz bu olgulardan dolayı yanlıştır.

c) Noktasında, ulusun politik örgütlenme birliği, sınıfların hareket birliğine dönüştürülmektedir. Bu hareket birliğini sağlamak için, halk meclisinin kurulmasını ise ***niteliksel*** bir değişimin önşartı olarak getirmektedirler. Yani halk meclisi oluşursa, ulusu oluşturan sınıfların hareket birliğini sağlamada niteliksel bir değişiklik başlayacaktır. Sınıfsal temelde yaklaşımın olmadığı yerde, sorunun böyle bir çarpıtılması da doğal bir sonuç olarak ortaya çıkmaktadır.

PKK, ulus ile halkı aynı kefeye koymaktadır. Bunun için de ulusu oluşturan sınıfların hareket birliğini savunurlarken halk meclisinden bahsetmektedirler. PKK ulustan ve halktan bahsederken, bu kavramları işine geldiği gibi kullanmaktadır.

d) Bu noktada savunulanlarda, devrimin reddedilmesi saklıdır. Perdeyi araladığımızda, şu resim karşımıza çıkmaktadır: "Ulusal Meclis" veya "halk meclisi", ikisi aynıdır... PKK Ulusal Meclis'i kuracaktır. Bu Ulusal Meclis, bugün Kürdistan'da var olan toplumsal ve ekonomik yapının yerine *"yeni doğmakta olan* ***üretim tarzının*** *ilk politik kurumu"* olacaktır. Ve doğal olarak Kürdistan'da üretim tarzı da, bu meclisin oluşmasıyla değişmeye başlayacaktır. Bütün bunlar, herhangi bir devrim sonucunda, hakim sınıfları devirip, onların elindeki devlet iktidarını parçalayıp, yerine kendi devlet iktidarını kurma sonrasında ortaya çıkacak bir halk meclisi için ***söylenmemektedir.*** Hayır. Bunlar, yukarıda ortaya koyduğumuz "Ulusal Meclis" anlayışları temelinde söylenmektedir. Devrim sorunu böyle halledildiği için de;

e) Noktasında *"politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü"* silahın *"ulusal meclis veya halk meclisi"* olduğu tespit edilmektedir. Yani, Ulusal Meclis oluşturulduğu zaman, politik iktidarı ele geçirmek için "en güçlü silah" elde edilmiş olur. Böylece bu "silah"ı kullanarak;

f) *"... eski ekonomik ve toplumsal yapının parça parça değişimi"* gerçekleştirilecektir. Öyle ya, ne de olsa bu Ulusal Meclis, *"bütün halkın politik iradesini"* örgütleyen bir silahtır... Bu silah ile, eski ekonomik ve toplumsal yapı yerine yenisinin konması gerçekleştirilebiliyorsa, o zaman, devrime ne gerek var? İşte A. Doğan'ın ortaya koyduğu görüşler temelinde, buna PKK'nın herhangi bir organında eleştiri yöneltilmediği ölçüde, PKK'nın tavrı böyledir. Bu savunu içinde, 1936 SSCB Anayasası hakkında şu tespit yapılmaktadır:

"1936 yılında yukardan aşağıya doğru, tek tek uluslara kabul ettirilen Sovyet anayasası ***farklı ulusların gelişim yasası üzerine değil, genel olarak işçi sınıfının politik çıkarları üzerine biçimlenmişti. Sosyalizm içindeki bu sol sapma, süreç içinde ulusların ekonomik ve toplumsal varlığının inkar edildiği, politik bir kurumlaşmayı da beraberinde getirecekti.*** *" (abç) (agd, sayfa 9)*

İlkönce yazarın 1936 SSCB Anayasası ile ilgili yaptığı bu değerlendirmeyi reddediyoruz. Bu alıntı içinde tek doğru olan şey, bu Anayasanın işçi sınıfının politik çıkarları temelinde yükseldiğidir. Bunun dışında söylenen herşey iddiadır, çarpıtmadır. Tek doğru olan tespiti ise yazar, *"sosyalizm içindeki bu sol sapma"* olarak yorumlamakta ve eleştirmektedir. Yazar, işçi sınıfının çıkarlarını savunmanın "sol sapma" olduğunu savunurken, sosyalizmi savunma maskesi ardına gizlenmekte ve sosyalizm adına, ulusal çıkarların savunuculuğunu öne çıkarıp sınıfsal çıkarları reddetmektedir. Ne adına yapılırsa yapılsın, hangi niyetle savunulursa savunulsun, böyle bir tavır açıkça sosyalizme saldıran bir tavırdır.

Yine, *"süreç içinde ulusların ekonomik ve toplumsal varlığının inkar"* edilmesi, 1936

Anayasası'nın ortaya koyduğu yaklaşımın sonucu olduğu iddia edilmektedir. Yazar bu iddiasını da nedense ispatlama ihtiyacı duymuyor. Böylesi bir iddiayı savunmak, iddianın yanlış olmasının da ötesinde, 1956'da SBKP 20. Parti Kongresi'nde iktidarı tümüyle ele geçiren Kruşçef modern revizyonizmi ve onun devamındaki uygulayıcılarını temize çıkarmaktır. Revizyonistlerin hakimiyeti ele geçirdikleri dönemden beri uygulanan politika, daha sonra ortaya çıkan ulusal çatışmaların yaratıcısı olmuştur. Fakat, bu duruma bakarak 1936 Anayasası'nın bir sonucu olarak bugüne gelindiğini iddia etmek ve savunmak kökten yanlış bir tavırdır.

Ayrıca, *"işçi sınıfının politik çıkarları"* temelinde yükselen bir anayasa, ulusların varlığını reddetmez, edemez. Çünkü en demokratik anayasa, işçi sınıfının sınıf çıkarlarına dayanarak ortaya konan anayasadır. 1936 SSCB Anayasası da, dünyanın tanıdığı en demokratik anayasa olmuştur, bu niteliğini bugün hala korumaktadır. Burjuvazinin tasfiye edildiği, artık işçi sınıfı, köylülük, aydınlar vb.'nin oluşturduğu uluslar, Lenin-Stalin Sovyetler Birliği'nde yok sayılmamış, tam tersine, devrim sonrasında önceden hiç varlığı bile bilinmeyen uluslar da dahil, tarihlerindeki en büyük gelişmeyi yaşamışlardır. Emperyalist dünya ve faşist Hitler Almanya'sının Sovyetler Birliği'ne saldırıları karşısında, Sovyetler Birliği'ni kahramanca savunmanın, faşizmi inine kadar kovalamanın ardında yatan gerçek, bu ulusların özgür ve kardeşçe birlikte yaşamaları gerçeğidir. Hiçbir iftira ve saldırı, Lenin-Stalin'in Sovyetler Birliği'nde yaşanan bu gerçekleri ortadan kaldıramaz. Yazarın bu saldırısının ardında yatan temel sorun, sınıf mücadelesinin reddi, devrimin reddi sorunudur. Yazar yukarıda aktardığımız alıntının devamında şu tespiti yapmaktadır:

*"**Sosyalist toplumlarda demokratik sistem, mülk sahibi sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasıyla değil aksine, değişimin yarattığı özel mülkiyetin yok edildiği, üretim özgürlüğüyle olanaklı hale gelebilirdi ancak.**(abç) Üretim ve değişim bir bütünün iki zıt kutbudur ve toplumsal iş bölümünün denetimi altındadır. Devletin sınırları üzerindeki politik denetimi de mülkiyetin gelişim yasasına bağlı olarak evrim geçirir. **Mülkiyetin farklı biçimlerinin ortadan kaldırılması, politik sistemin niteliğini belirleyemediği gibi, iş bölümünü, üretimi ve değişimi de politik yasalara göre şekillendiremez.**" (abç) (aynı yerde)*

Hemen belirtmek gerekir ki, bu alıntı içinde ortaya konanları tek tek ele aldığımız zaman, sayfalarca yazı yazmak zorunda kalacağız. Makalemizi broşüre dönüştürmek istemediğimiz için, bir kaç noktaya değinip geçmek istiyoruz.

a) Sosyalist toplumda demokratik sistem nedir? En kısa tanımı ile bu, proletarya diktatörlüğü, sosyalist demokrasidir. Nedir bu sosyalist demokrasi? Sosyalist demokrasi, işçi sınıfı, geniş emekçi sınıf ve katmanları için demokrasi, burjuvazi ve sömürücü sınıflar için –bunlar sınıf olarak tasfiye edilmişlerse, bunların kalıntıları için– proletaryanın diktatörlüğüdür.

b) Demokratik sistemin, proletarya diktatörlüğünün kurulması, *"mülk sahibi* (ki bu, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet sahibi olma anlamında mülk sahibi anlamında kullanılıyor /BN) *sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasının"* önşartıdır. Yazar demokratik sistemi sınıflarüstü bir sistem olarak gördüğü ve "demokrasi"ci olduğu için, "mülk sahibi sınıfların" ortadan kaldırılmasına karşı çıkmaktadır. Buna getirdiği alternatif ise, ***"değişimin yarattığı özel mülkiyetin yok edildiği, üretim özgürlüğü"***dür. Yazar, sorunu karıştırdıkça daha da batıyor. Mülk sahibi sınıfların zorla ortadan kaldırılmasına burun kıvırıyor çıkıyor, aynı zamanda ise özel mülkiyetin kaldırılması gerektiğini savunuyor.

Özel mülkiyeti yaratanın da "değişim" olduğunu savunuyor. Yani, özel mülkiyeti esasta değişim alanında arıyor. Gerçekte ise, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet üretim alanında gerçekleşmektedir. Kapitalist özel mülkiyetin kaynağı, üretim alanında işçinin emeğinin ödenmeyen kesimidir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti kaldırmak, bu mülkiyetin sahibi sınıfların varlığının temelini ortadan kaldırmak demektir. Bu noktadan itibaren de bu sınıfların, sınıf olarak varlığından bahsedemezsiniz. Yazar özel mülkiyetin kaldırılmasından yana ve mülk sahibi sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasına karşı tavır takınırken, mümkün olmayan iki şeyi bir arada savunmaktadır.

c) *"Mülkiyetin farklı biçimlerinin ortadan kaldırılması(nın), politik sistemin niteliğini belirleyemediği"* tespiti de yazarın Marksizm-Leninizm bilimine açık bir saldırısını daha göstermektedir. Gerçek durum ise tam tersidir. Bir mülkiyet biçiminin ortadan kaldırılması, bu biçimdeki mülk sahibi sınıf ya da sınıfları ortadan kaldıracağı için, geçmişte bu sınıfların hakimiyetinde olan politik sistemin niteliği de değişir. (Bu arada belirtelim ki, tartışma konusu kapitalist mülkiyet biçimidir. Çünkü yazar sosyalizmde demokratik sistemi tartışmaktadır.)

Herhangi bir politik sistem, üretim araçlarına kimin sahip olduğu temel ilkesine göre değişiklik gösterir. Çünkü üretim araçlarını elinde tutanlar o sistemin niteliğine damgasını vururlar. Burjuvazi üretim araçlarına sahip ise, o sisteme sosyalist sistem ya da feodal sistem denemez. Yok eğer bu üretim araçlarına işçi sınıfı ve emekçiler sahipse, o zaman bu sisteme de artık kapitalist sistem denemez. Çünkü mülkiyet biçimi değişmiştir. Ezen, sömüren sınıf ya da sınıflar ortadan kaldırılmış, sömürü sistemi yok edilmiştir. Buradaki toplumsal mülkiyet de üretim ilişkilerinin temelini oluşturur. Bu bağlamda iş bölümü vb. de bu üretim ilişkilerine göre şekillenirler.

Yazar, sosyalizme 180 derece zıt olan görüşleri sosyalizme mal etmeye çalışmakta, Marksizm-Leninizm bilimine açıkça saldırmaktadır. Bu saldırının altında yatan şey ise, Ulusal Meclis konusunda savunulan reformist düşüncelerin teorileştirilmesi çabasıdır. Yukarıda aktardığımız sosyalizme yapılan saldırılar sonucunda Kürdistan Ulusal Meclisi için çıkarılan sonuç şudur:

"Farklı ulusların burjuva sınıfları arasında, ekonomik çıkarlarından kaynaklanan politik ortaklık her tarihsel dönemde mümkün olmayabilir. ***Sınıfların toplumsal özelliği, politik çelişkilerin kaynağı olabileceği gibi, ekonomik çelişkilerin de yaratıcısı olabilir.*** *(abç) Ulus bütün toplumsal sınıf, kurum ve kuruluşlarıyla bir bütündür.* ***Ulusun özgürlüğü, kendini oluşturan sınıfların özgürlüğünden bağımsız düşünülemez.*** *(abç) Bunun içindir ki, yüzyıllardır gelişmesi bilinçli olarak engellenen bütün sınıfların, Ulusal Meclis'te temsili politik iradenin temel yasasıdır. Kürdistan'da, gelişmesi engellenen tek sınıf işçi sınıfı değildir. Onunla birlikte varlık kazanan burjuva sınıflar da var olan sömürgeci düzenden rahatsız ve düzenin şu veya bu biçimde değişimini isteyen bir ekonomik ve toplumsal çelişki içindedir." (agd, aynı yerde)*

Bu alıntıda altını çizdiğimiz iki konuda tavır takınıp, yazımızın bu bölümüne son vermek istiyoruz.

a) Sınıfların toplumsal özelliği onlar arasındaki *"ekonomik çelişkilerin de yaratıcısı"* olabilir tespiti, yine kafayı ayaklarla değiştiren bir tespittir. Çünkü sınıfların toplumsal özelliklerini yaratan, yazarın diliyle konuşursak, ekonomik çelişkilerdir. Kapitalisti kapitalist yapan, üretim araçlarına sahip olması ve buna dayanarak işgücü sömürüsünü gerçekleştirebilmesidir. İşçiyi işçi yapan da işgücü dışında herhangi bir üretim yapabilecek araca sahip olmamasıdır. Bu yüzden de işgücünü kapitaliste satmak zorundadır. Kapi-

talist ile işçiyi birbirinden ayıran şey budur. Bu da, sınıfların toplumsal özelliklerini meydana getirir.

b) Ulusun özgürlüğü, ulusu oluşturan sınıfların özgürlüğü ile bir ve aynı şey değildir. Ulusu oluşturan sınıflar, burjuvazi, proletarya, köylülük vb. beraber, aynı anda özgür olamazlar. Çünkü sınıfsal çelişkiler buna imkan vermez. Burjuvazi varlığını sürdürüyorsa ve hakim sınıf durumunda ise, proletarya ve emekçilerin özgürlüğünden bahsedilemez. Bundan bahsedebilmek, ancak, devletin demokrasinin sınıflarüstü olduğunu savunmakla olasıdır. Yazar da savunduğu düşüncelerle sınıflarüstü bir politikanın savunuculuğu konumundadır. Burjuvazinin hakimiyetinde bir "ulus"un özgürlüğü, yalnızca o ulusun siyasi olarak "bağımsız" devletini kurması anlamına gelir. Bu devlet içinde esasta özgür olan tek sınıf burjuvazidir. Tüm sömürülenler, özgürlüğünü burjuva devlete karşı devrimle kazanmak zorundadır.

Kısaca toparlarsak, Kürdistan Ulusal Meclisi bağlamında savunulanlar, bizim yaptığımız tespitleri doğrulamaktadır. A. Doğan imzalı yazıda ise, savunulan yanlışlar, açık, sosyalizme saldırıya, sınıflarüstü bir politika savunulma biçimine dönüşmüştür. Bunun sonucunda savunulanlar ise, ulusal çıkarları savunma adına proletaryanın sınıf çıkarlarının tümden reddedilmesidir. Ulusal meclis, federasyon savunusu, sınıflararası işbirliğini savunmaya kadar varmıştır.

KÜRDİSTAN ULUSAL MECLİSİ KURULDU MU, KURULMADI MI?

Teoride savunulan yanlış görüşler, doğal olarak kendisini pratiğe de yansıtacaktı ve yansıtıyor da. Zaman geçtikçe, yaşam bizim dediklerimizi doğruluyor. Dediklerimizi doğrulayan bir nokta da "Kürdistan Ulusal Meclisi"ne seçilen milletvekillerinin 24.01.1993'de Brüksel'de başlattıkları açlık grevidir.

Biz bu açlık grevi ile ilgili olarak soruna geçmeden önce, "Ulusal Meclis"in ne meclisi olacağı bağlamında devam eden net olmayan tavırlara kısaca değinmek istiyoruz. "Ulusal Meclis"e milletvekili olarak seçilen S. Çürükkaya, "Yeni Ülke" gazetesi ile yaptığı bir mülakatta şöyle tavır takınmaktadır:

"(S) Meclis sizce önüne neyi hedef olarak koymalı?

(C) Bana göre bu meclis ya kurucu geçici ya da devrim meclisi görevini üstlenmelidir." (Yeni Ülke, 27 Aralık 92-2 Ocak 93)

Burada görüldüğü gibi meclisin hangi görevi üstleneceği, nasıl bir meclis olacağı konusunda net bir cevap yoktur. Yine, milletvekili seçilen İ. Özden, "Özgür Gündem" gazetesi ile yapılan bir mülakatta şu tavrı takınıyor:

"Bizim Ulusal Meclisimiz aslında bir barış meclisidir. Savaş istemiyoruz. Ancak bize savaş dayatılmaktadır." (3 Ocak 1993)

Fakat aynı milletvekili "Yeni Ülke" gazetesinde ise şunu söylemektedir:

"Ülkemiz parçalanmıştır, sömürgeleştirilmiştir. Bizim meclisimiz savaş meclisi olacaktır." (10-16 Ocak 1993)

İ. Özden şahsında da görüldüğü gibi, soruna net bir cevap yoktur. İsteyenler bu meclisi hem geçici-kurucu bir meclis olarak, hem de bir devrim meclisi olarak görebilir. Bunun gibi, hem barış, hem de savaş meclisi olarak görebilir. Milletvekillerinin takındıkları bu tavırlar, bizim *"Ulusal Meclis bağlamında net bir tavır yok"* tespitimizi pratikte de onaylayan tavırlardır. Bu net olmayan tavırların gerisinde fakat, bir temel düşünce değişmemektedir: ***Meclis TC'yi diplomatik baskı altına almanın ve somut olarak onun-***

la pazarlığa oturmanın aracı olarak düşünülmektedir.

Avrupa'da yapılan seçimlerden sonra ortaya çıkan bir sorun da, meclisin kurulmuş olup olmadığı sorunu ile ilgilidir. Bilindiği gibi, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin 450 milletvekilinden oluşacağı, Avrupa'da seçilen 15 milletvekilinin de bunun bir bölümü olduğu, sürekli propaganda edildi ve halen de edilmektedir. Buna göre, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin kurulması, seçimin diğer seçim bölgelerinde sona ermesi ertesinde olacaktır. 15 milletvekilinin seçilmesinden sonra ortaya konan tavırlar bu konuda birbiri ile çelişen tavırlardır. S. Çürükkaya, *"Henüz meclisimiz resmen ilan edilmemiştir." (Özgür Gündem, 3 Ocak 1993)* derken, yine diğer yandan şu görüşler savunulmaktadır:

"Halkımız oluşturduğu öz meclisiyle kendi davasını daha güçlü bir temel de savunma gücüne kavuştu. Meclisin oluşturulması her dört parçada birlik yönünde atılan büyük adımdır." (Özgür Gündem, 10 Ocak 1993)

Meclisin oluşturulduğu görüşünden hareketle de, *"Kürdistan Ulusal Meclisi'nin iç tüzük ve anayasayı oluşturarak halkın çıkarlarına yönelik yasalar çıkaracağını bildirdiler." (aynı yerde)*

Kuruldu, kurulmadı bağlamında her iki anlama gelen örnekler daha çok verilebilir. Fakat biz, bu örnekleri aktarma yerine, bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Yukarıdaki alıntıları aktarmamızın temel sebebi de budur. Sözkonusu nokta, "Kürdistan Ulusal Meclisi" denen kurumlaşmanın şu an bir yurtdışı meclisi olduğunu gözlerden gizleme çabasıdır. Bunun için hem kurulmadı denmekte ve hem de meclis oluşturuldu diye tavır takınmaktadırlar.

Buraya kadar aktardığımız bu iki soruna değinmemizin gerekçesi, bu konularda, kapıların her tarafa açık bırakılmış olmasıdır. Bu açık bırakma temelinde de önümüzdeki dönemde işine gelen yanı almak ve gelmeyeni de atmanın temeli yaratılmaktadır. Açıktır ki, böylesi bir tavır, oportünist-pragmatik bir tavırdır. Sorunun bu yanına dikkat çektikten sonra, yukarıda bahsettiğimiz açlık grevine bakalım.

"MECLİS"İN İLK EDİMİ: AÇLIK GREVİ

Ocak ayı başında "Özgür Gündem" gazetesi, *"Kürt Ulusal Meclisi ilk toplantısını yaptı." (4 Ocak 1993)* haberini veriyordu. Bu başlıkta ***"Kürdistan UM"***nin ***"Kürt UM"***ne dönüştürülmesinin yanlışlığını bir kenara bırakırsak, sözkonusu bu toplantıda alınan değişik eylem kararları içinde, 24 Ocak 1993'de Brüksel'de geniş katılımlı bir açlık grevi yapma kararı da yer alıyordu ve sözkonusu tarihte bu karar uygulanmaya kondu. Bu kararın hemen ertesinde sözkonusu açlık grevinin nedeni ve talepleri kamuoyuna duyuruldu. 5 Ocak tarihli "Özgür Gündem" gazetesinde yayınlanan duyuru da ortaya konan talepler şöyleydi:

"Türk devletinin sivil ve savunmasız halkımızı hedefleyen işkence ve katliamlarının, kontrgerillanın demokrat, yurtsever gazetecilere, şahıslara yönelik işlediği cinayetlerin kınanması,

–Kürdistan halkının özgürlük isteminin demokratik çözümü için Türk devletine uluslararası baskının yapılması,

–Türk devletine yapılan silah yardımlarının durdurulması,

–Halkımıza karşı yürütülen savaşta uluslararası savaş hukukuna uyulması için girişimlerde bulunulması,

–Avrupa Parlamentosu ve ulusal parlamentoların ülkemizdeki gelişmeleri yerinde in-

celemek için Kürdistan'a heyetler göndermelerini talep ediyoruz."

Bu talepleri değerlendirmeye geçmeden önce, bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Bu nokta şudur: "Özgür Gündem" gazetesi yayınına son verene kadar (15 Ocak), yukarıda aktardığımız talepler, aynı biçimde bir kaç kez yayınlandı. Daha sonra 15 Ocak 1993 tarihli "Berxwedan"da ve bildiri olarak dağıtılan bu talepler şöyle değiştirilmiştir:

"–Türk devletinin Kürdistan halkına yönelik işkence ve katliamlarına, köy ve şehir yıkımlarına karşı protestoların yükseltilmesi,

–Kontrgerillanın halkımızın her kesiminden duyarlı yurtsever, demokrat şahısları hedefleyen cinayetlerin kınanması,

–Kürdistan sorununun demokratik çözümü için çeşitli girişim ve inisiyatiflerin geliştirilmesi, çözüme yanaşmayan TC'ye yönelik çok yönlü baskının yapılması,

–Türkiye'ye yapılan askeri yardımların durdurulması için ilgili hükümetler nezdinde girişimlerde bulunulması,

–Türk devletinin yürüttüğü savaşta 'Uluslararası Savaş Hukuku'na uyması için somut çabaların geliştirilmesi,

–Avrupa Parlamentosu ve ulusal parlamentoların gelişmeleri yerinde inceleyebilmeleri için Kürdistan'a heyetler göndermeleri başlıca taleplerimizi oluşturmaktadır." (agd)

Bütün bu değişikliklere rağmen, ortaya konan taleplerin ***içeriğinde*** esas olarak bir şey değişmemiştir. O zaman, bizim bu talepler hakkındaki düşüncemizi ortaya koyalım.

Bu konuda ilkönce şunları belirtmek istiyoruz: faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşa karşı her imkan ile mücadele etmek doğrudur, haklıdır ve gereklidir. Bu mücadele içinde haklar talep etmek –bu haklar reform çerçevesi içinde olsa da–, bu haklar için de mücadele etmek yanlış değildir. Fakat, mücadelenin amacı, sınırı bu haklar ile, yani reform talepleri ile sınırlı ise, o zaman bu mücadele, devrimci değil, reformist bir mücadele olur. Soruna bu temelde yaklaştığımızda, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı, zulüm, soykırıma vb. karşı çıkmak ve "iç harekat" dedikleri, Kürt ulusuna karşı topyekün savaşın durdurulması için protestoda bulunmak doğrudur ve biz de, bu protestoları bu çerçevede destekliyoruz, bizzat protesto eylemleri yürütüyoruz.

Biz, faşist Türk devletine ve ulusal baskıya karşı gelen bu yanı desteklerken, aynı zamanda bu karşı çıkışın reformist içerikli olmasına da karşıyız. Evet, görüşümüze göre ortaya konan talepler reformist içerikli taleplerdir. Bunu, en açık şekli ile ortaya koyan talep, ***"Kürdistan halkının özgürlük isteminin demokratik çözümü için Türk devletine uluslararası baskının yapılması."*** talebidir. Bu talepten sonra öne sürülen talepler esas olarak faşist Türk devletine yapılması istenen baskılardan bazılarıdır. *"Demokratik çözüm"* için *"Türk devletine baskı"* yapmak talebi, yazımızda ortaya koyduğumuz, faşist Türk devleti ile masaya oturup anlaşma tavrının bir göstergesi ve devamıdır. Bu taleplerden çıkan sonuç bize, söylediklerimizin doğruluğunu göstermektedir. Yine bu talepler, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin uluslararası emperyalizmin değişik kurum ve kuruluşları tarafından kabul görmesi, bu kurum ve kuruluşların faşist Türk devletine baskı yaparak Kürt sorununu "çözme" istemlerini de ortaya koymaktadır. Somut olarak bu yaklaşım, karşı-devrimci PSK'nın çoktan beri savunduğu tavırlardan özde değişik olan bir yaklaşım değildir. Onlar da Kürt sorununun Birleşmiş Milletler örgütü, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konseyi vb. kurumların TC'ye baskı yapmaları temelinde çözülmesini savunmaktadırlar. TC'ye askeri yardımların durdurulması, Avrupa Parlamentosu'nun Kürdistan'a heyet göndermeleri vb. istemler de aynı şeye hizmet etmektedir. Bu

temelde biz, bu taleplerin savunusunu yanlış buluyoruz. Çünkü bu talepler, faşist Türk devletini yıkmaya değil, onu pazarlığa zorlamayı amaç edinen taleplerdir.

Biz, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında gerçek kurtuluşunun ancak, faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkün olduğunu savunuyor ve bunun her eylemde çıkış noktası olması ve merkeze konması gerektiğini söylüyoruz. Eylemlerimizde, ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizde de bunu yapıyoruz.

Kamuoyuna yapılan duyuru içinde var olan bir soruna daha değinip, yazımızı bitirelim. Sözkonusu sorun, açlık grevine giden milletvekillerinin eylemi desteklemek için yaptıkları çağrı ile ilgilidir. "Özgür Gündem"de yayınlanan çağrı şöyledir:

"Etnik kökeni, siyasi düşüncesi ve bağlı bulunduğu örgüt, kurum ve kuruluş ne olursa olsun, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın birlik ve özgürlüğünden yana olan tüm Kürdistanlıları eylemimize aktif destek vermeye çağırıyoruz.

Türkiyeli anti-faşist, ilerici, demokrat çevrelerin ve dünya kamuoyunun geliştirdiğimiz eyleme destek vermelerini bekliyoruz." (agd)

Bu çağrıda *"Kürdistanlılara" "aktif destek"* verme çağrısı ve *"Türkiyelilere"* ve *"dünya kamuoyuna" "destek"* vermeyi bekleme temelinde yapılan ayrım, sözkonusu milletvekillerinin –her ne kadar Kürdistanlılar kavramı kullanılıyorsa da– milliyetçi bir temel de soruna yaklaştıklarını ortaya koyan bir tavırdır. Nitekim bu ayrım temelinde yapılan bu çağrı, "Berxwedan" tarafından *"Kürt, Türk ve bütün dünya halkları"* nı aktif desteğe çağırma temelinde değiştirilmiştir. Yapılan bu değişiklik doğru bir değişiklik de olsa, var olan milliyetçi yaklaşımı sadece, görünürde ortadan kaldırmıştır, milliyetçiliğin kendisi ise varlığını sürdürmektedir.

Bu son bölümü de toparlayacak olursak: faşist Türk devletini protesto etmenin, Kürt ulusu üzerindeki soykırımı lanetlemenin doğru olduğu ve her demokrat, devrimci ve komünistin bu protestoyu desteklemesi gerektiğini savunuyor ve bunu destekliyoruz. Açlık grevinin taleplerini ise, esas olarak reformist talepler olarak değerlendiriyoruz. Böylesi bir politika Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu gerçekleştiremez.

Kürt ulusunun kurtuluşu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin yıkılması temel şartına bağlıdır.

- REFORMİZM YENİLGİYE, DEVRİM ZAFERE GÖTÜRÜR!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- BÜTÜN MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!
- YAŞASIN TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
- FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
- BIMRE KOLETİ, BIJİ AZADİ!

Şubat 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 80, 15 Mart/Adar 1993)

OKUYUCU MEKTUBU

TDKP'nin ulusal sorundaki tavrına ilişkin...

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu'nun 77. sayımızda yer alan "TDKP'nin Ulusal Sorundaki Tavrına Kısa Bir Bakış..." başlıklı makalesini olumlu yönde tamamlayan aşağıdaki okuyucu mektubunu doğru buluyor ve olduğu gibi yayınlıyoruz. YAZI KURULU

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna!

Değerli arkadaşlar, Bolşevik Partizan sayı 77'de yayınlanan *"TDKP'nin ulusal sorundaki tavrına kısa bir bakış..."* başlıklı yazınızı okudum. Görüşlerinize olduğu gibi katılıyorum. Fakat TDKP'nin geçmişte PKK değerlendirmesiyle ilgili alıntılarınıza ek yapmak istiyorum. Zira bence en önemli alıntı yazınızda eksik.

1980 Nisan'ında yayınlanan *"TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresi Belgeleri"* adlı bir yayında *"Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Konusundaki Tutumumuz ve Ulusal Baskıya Karşı Yürüttüğümüz Mücadele"* başlıklı bölümde, PKK faşist bir örgüt olarak değerlendirilmektedir. Adı geçen bölümde şunlar söylenmektedir:

"... Örneğin bazı toprak ağaları ve onların siyasi temsilcileri Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını istismar etmeye başlamışlardır. Öte yandan faşist diktatörlük, sözde ulusalcı, Apocu türünden faşist hareketlerin varlığına izin veriyor. Bu hareketler tamamiyle bazı Kürt toprak ağalarına dayanmaktadır. Onların esas hedefi Kürdistan'da kabarmaya başlayan halk hareketi ve onun önderi Kürdistan devrimci komünistleridir." ("TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresi Belgeleri", sayfa 194)

Yine devamla şöyle denilmektedir:

"Devrimci komünistler, ulusal hareketin Kürt gericiliğine karşı mücadeleden, özellikle toprak devrimi mücadelesinden; komprador-burjuva ve toprak ağalarının siyasi iktidarını devirme mücadelesinden koparılmasına karşı çıktılar ve bu konuda yaygın propaganda yürüttüler. Özellikle Apocu faşist çeteyi hedefleyerek yürüttüğümüz kampanyayla, modern revizyonist akımların ve burjuva milliyetçisi akımların, bir emperyaliste dayanarak ya da onunla uzlaşarak Kürt gericiliğinin çıkarları doğrultusunda eylemde bulunmasını teşhir ettik." (age, sayfa 196)

Alıntılar açık dil konuşmaktadır ve yoruma gerek olmadığı kanısındayım. Bu yüzden sizin de yazınızda tespit ettiğiniz gibi, TDKP'nin "biz iyi değildik ama, bu herkes için sözkonusu idi, diğerleri de bizden iyi değildi" şeklinde bir "özeleştiri" yapması, siyasi sahtekarlıktan öte gidememektedir.

Geçen sene bölgemizde TDKP taraftarlarının düzenlediği ulusal sorunla ilgili bir seminerde, yukarda belirttiğim alıntıları göstererek, bunun bugünkü tavırlarıyla uyuşmadığını ve kimin değiştiğini sorduğumuzda, bize *"biz değil, PKK değişti"* diyerek durumu kurtarmaya çalışmışlardı. Son olarak, TDKP tabanındaki iyi niyetli insanları, ulusal sorunla ilgili tavırlarını bir kez daha gözden geçirip tavır takınmaya çağırıyorum.

Yoldaşça Selamlar. Bir Bolşevik Partizan Okuru

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 80, 15 Mart/Adar 1993)

Tek taraflı "ateşkes"li Newroz ve sonrası...

Kürt ulusal uyanışı ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi Newroz'u Türk faşist hakim sınıflarının gözünde bir kabus haline getirdi. Çünkü mücadelenin gelişmesine paralel olarak Newroz, Kürt ulusunun ulusal benliğini haykırdığı, özgürlük talebini bir bayram havası içinde dile getirdiği bir gün haline geldi.

Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğindeki silahlı mücadele Newroz'un tam bir Kürt ulusal mücadelesi günü niteliğine bürünmesinde belirleyici rol oynadı. Newroz'un bu niteliğe bürünmesi Türk hakim sınıfları açısından kesinlikle istenilir bir şey değildi. Bu yüzden bu gelişmenin yaşandığı son yıllarda Türk hakim sınıfları bu gelişmeyi durdurmak, engellemek için her şeyi yaptılar. Bir yandan Newroz'un aslında Türklerin Orta Asya'dan çıktığı tarihi simgeleyen bir Türk bayramı olduğu düşüncesi işlendi, diğer yandan Kürtlerin bu günü ulusal renklerine bürünerek kutlaması silah zoruyla engellenmeye çalışıldı. Newroz kutlamaları kanla boğulmaya çalışıldı. 1992 Newroz'unda yüzün üstünde Kürt emekçisi, silahsız göstericilere ateş açan faşist TC güçlerince katledildi. 1993 Newroz'u öncesinde de Türk hakim sınıfları Newroz'a iki yönlü hazırlandılar. Bir yandan Antalya'da Türk cumhuriyetleri yöneticilerinin yanyana geleceği, "Türk Dünyası"nı birleştiren bir Türk Newroz'u şovu hazırlanırken, diğer yanda Kürdistan'da son yılların en büyük askeri operasyonlarından birinin hazırlıkları tamamlanmıştı. Güney Irak'taki askeri harekatın devamı olarak planlanan "Bahar Harekatı" için start Newroz'la birlikte verilecek, Kürt ulusal mücadelesinin simgesi olarak Newroz kutlamasına izin verilmeyecekti. Bu Newroz öncesinde açıkça ilan edilmiş, valiliklere gönderilen genelgelerde de, Kürt renklerinin bile taşınmasına izin verilemeyeceği bildirilmişti. Herkes barış içinde bayram kutlayabilirdi. Fakat bu bayramın "bölücü propaganda" için kullanılmasına izin verilmeyecekti! Barışçıl olsa da "toplu yürüyüş yapmak yasak"tı! Gerekli hallerde(!) güvenlik güçleri silah kullanacaktı!

PİŞMİŞ AŞA SU: PKK'NIN ATEŞKES İLANI!

1993 Newroz'u öncesinde hakim sınıflar açısından hazırlıklar yeni katliamlar yönünde tamamlanırken PKK da yaptığı çeşitli açıklamalarda 1993 yılının savaşın çok daha boyutlandırılacağı ve metropollere de taşınacağı bir yıl olacağını belirtiyor; yurtdışında bir "turizm boykotu" başlatıyor ve PKK'nın turistik tesislere de saldıracağını açıklıyordu. *(Bkz. 21 Şubat tarihli, PKK/MK imzalı, "Türkiye'de tüm turizm sahalarına karşı eylem kararı aldık" başlıklı açıklama, Serxwebun sayı 134, sayfa 4)* Avrupa Parlamentosu'na gönderilen 15 Ocak tarihli PKK'nın ateşkese hazır olduğunu belirten açıklama;

yurtdışında Ulusal Meclise seçilen 15 milletvekilinin yüzlerce Kürt emekçisi ile birlikte gerçekleştirdiği reformist içerikli açlık grevi ve TC ile görüşerek anlaşma çağrıları; savaşın boyutlandırılacağı açıklamaları ile içiçe, hemen hemen eşzamanlı yapılıyordu. Hakim sınıflar açısından bu çelişmeli mesajlardan birincisi, yani PKK'nın savaşı boyutlandıracağı yönündeki açıklamaları geçerli idi. Faşist devlet tüm hazırlıklarını buna göre yapıyor, Newroz ve sonrasında yeni, geniş katliamlar için kamuoyunu hazırlıyordu. Newroz'un bu biçimde hazırlandığı bir sırada ortaya önce Talabani tarafından Özal ve Demirel'e yazılmış bir mektup haberi çıktı. Boyalı basının "Apo silah bırakıyor" biçiminde yorumlayarak duyurduğu bu mektubun Hürriyet'in 15 Mart tarihli nüshasında yayınlanan tam metni şöyle:

"Sayın Başkan,

Müslümanların mübarek ramazan ayı dolayısıyla size en iyi dileklerimi ve geçen her yılın müslümanların daha iyiye gitmesi dileklerimi iletirim. Sonucunun Türkiye'nin ve sevgili halkının iyiliğine olacağını ümit ederek, aşağıdaki hususları ekselanslarına aktarmayı görev addediyorum.

BİR

Sayın Abdullah Öcalan'la görüştüm. Bütün sorunları ayrıntılı bir şekilde ele alıp, tartıştık. Aynı zamanda mevcut durumu da inceledik. Kendisine benim çok iyi bilinen önerilerimi tekrarladım. Geçmişte Ekselansları'na da açıkladığım bu önerileri kendisine (Apo) de iletmiştim. Kendisi, bu önerileri o tarihte reddetmiş ve böylelikle ender bulunacak bir fırsatın yitirilmesine yol açmıştı. Bununla birlikte, birbirimize karşılıklı olarak şikayetlerimizi ilettik.

İKİ

Sayın Öcalan, şimdi Nevruz vesilesiyle aşağıdaki hususları bir bildiriyle kendisinin basına açıkça duyurmasının gereği üzerinde ikna olmuştur:

1) Terörizmin bütün şekilleriyle kınanması ve sona erdiğinin açıklanması,

2) Sorunların çözümünde Kürtler ve Türk kardeşleri arasında çatışmalar ve şiddet yerine, siyasi çözümleri tercih ve kabul ettiği,

3) Askeri harekatların durdurulması ve şiddetin terkedilerek kardeşçe bir diyaloğa imkan tanımaya hazır olduğu,

4) Partisiyle (PKK) müzakere yapılması konusunda hiçbir talebi olmadığı... Kendisi, bunun yerine Türk Hükümeti ile Büyük Millet Meclisi'nin Kürt üyeleri arasında müzakereler yapılmasını kabul etmektedir.

5) Türkiye Cumhuriyeti'nin birliğinin korunması, Türk ve Kürt Halkları arasındaki tarihi kardeşliğin güçlendirilmesi konusunda özen göstereceği,

6) Bölücülüğü ve ayrılıkçı hareketleri, sloganları reddettiği ve tek bir Türk kimliği içinde demokrasi, insan hakları, kültürel ve yönetimsel hakları kabul ettiği,

7) Demokrasi ve yasallık sınırları çerçevesinde demokratik faaliyetleri ve parti çalışmasını kabul ettiği,

ÜÇ

Ben, şiddet kullanımının, terörist eylemlerin ve kardeşler arasında kavgaların geride bırakılması konusunda uygun bir imkanın mevcut olduğunu şahsen görmekteyim. Bu nedenle, iyi niyetlerini gerçekleştirmesi konusunda Sayın Öcalan'ı teşvik ettim. Bir basın

toplantısı düzenleyerek dünyaya bu niyetlerini açıklamasını kendisinden istedim. Kendisi, olumlu bir şekilde bu yönde davranacağı yolunda bana söz verdi.

Sayın Cumhurbaşkanı,

Eğer, Ekselansları, Sayın Öcalan'ın yapacağı açıklamayı olumlu bir unsur olarak görürlerse ve kendisinin açıklanmış "yeni politika" ya bağlılığını teyid ettiğini hep birlikte garanti altına alırsak, o zaman –ancak sizin onayınızı bildirmeniz ardından– ben, Aziz Türk Halkı' nın yararına ve iki Halk arasındaki tarihi kardeşliğe hizmet edecek şekilde Ekselansları' nın uygun gördüğü doğrultuda çalışmaya hazırım.

Ekselansları' na en iyi dileklerimi, bu vesileyle bir kez daha sunmak isterim.

Samimi Kardeşiniz

Celal Talabani"

Talabani'nin ağzından yazılan bu mektup kuşkusuz onun görüşlerini yansıtmakta idi. O, PKK'nın kendince nasıl davranması gerektiğini kendi sözleri ile ifade etmiş, bu görüşler konusunda PKK'nın lideri A.Öcalan'ın aynı görüşte olduğunu ve bunu bir basın toplantısı ile açıklayacağını belirtmişti. A. Öcalan'ın kabul ettiği söylenen görüşler kesinlikle bağımsız Kürdistan isteyen PKK'nın programının bir kenara konması anlamına gelen görüşlerdi. PKK eğer Talabani'nin mektubunda dile getirilen görüşleri savunuyor, sorunun çözümünü *"demokrasi ve yasallık sınırları içinde yürütülecek faaliyetlerle"* elde edilecek *"demokrasi, insan hakları, kültürel ve yönetimsel haklar"* da görüyorsa, *"terörizmi bütün şekilleri ile kınıyor ve bunun sona erdiğini"* açıklıyorsa, o zaman böyle bir PKK ile devlet arasındaki sıcak savaş gereksiz hale gelirdi. Bu yüzden PKK'nın ne dediğinin doğrudan bizzat onun bugünkü lideri tarafından açıklanacağı basın toplantısı büyük önem taşıyordu. Başlangıçta sadece seçilmiş üç Türkiyeli gazeteci ile yapılması planlanan (ilk davetliler Özal'ın has adamı Cengiz Çandar; Demirel'in has adamı İsmet İmset ve şimdiye dek Apo'nun Türkiye kamuoyuna mesajı olduğunda görüştüğü M. Ali Birand idi. Bu seçim aslında bu gazetecilere aynı Talabani'ye olduğu gibi gayrıresmi "arabuluculuk" görevini yükleyen bir seçim idi.) basın toplantısı, Cengiz Çandar'ın Talabani mektubu ile ilgili haberi "patlatması" sonucu biçim değiştirdi. Oldukça geniş katılımlı bir basın toplantısına dönüştü. Newroz'dan dört gün önce, 17 Mart'ta Bekaa'da yapılan bu basın toplantısının en önemli açıklamalarından biri, kuşkusuz PKK'nın 20 Mart ile 15 Nisan arası tek taraflı olarak ateşkes ilan ettiği yönündeki açıklama idi. Apo, bu konuda şunları söylüyordu:

"Newroz bir kaç gün sonra kutlanacak. Gerek Türk halkının, gerek Kürt halkının gözleri bu güne çevrilmiştir. Barışçı kutlanmasına dair özlemlerini belirtmektedirler. ... Türk hükümeti Newroz' da PKK' nın bir ayaklanma başlatacağını ileri sürüyor. İlk kez söylüyorum. Böyle bir iddia doğru değildir. Ordu birlikleri üzerimize gelmedikçe ateş etmeyeceğiz. Saldırıda bulunmayacağız. Ama halk bayrağıyla, geleneksel giysileriyle, renkleriyle bayramı kutlayacaktır. Suç işleyeni devlet tutuklasın. Ancak bayrak açıp slogan atana ateş etmesin. Bayrak açmanın cezası ölüm müdür?

Burada bir kararımızı açıklıyorum. TC birlikleri bize saldırmadıkça, kendimizi savunma mecburiyetinde bırakılmadıkça, 20 Mart' tan 15 Nisan' a kadar ateş açmayacağız. Herhangi bir saldırı düzenlemeyeceğiz. Ateşkese aykırı davrananı biz cezalandıracağız. Bu ateşkes sürecinin, Türk hükümetiyle siyasi görüşmelere olanak tanıyacak bir dene-

me dönemi olmasını umuyorum. Ateşkes Kürtlerin yeni yılı olan Newroz'a denk gelmektedir ve bu karar barış isteğimizde samimi olduğumuzu kanıtlayan bir iyi niyet jestidir." (Alıntılar için Bkz. Yeni Ülke 21-27 Mart 1993 sayısı, sayfa 11 ve Hürriyet 19 Mart, sayfa 11)

Bu açıklama, Türk hakim sınıflarının "askeri çözüm"cü, yani Kürdistan'da çözümü salt askeri olarak PKK'nın ezilmesinde gören kesimleri açısından pişmiş aşa katılan su oldu! Öyle ya, şimdi bütün dünyanın gözü önünde "terörist" PKK, "ateşkes" ilan ettiğini açıklıyor, devleti barış için görüşmelere çağırıyordu. Böyle bir ortamda "Bahar Harekatı"nın daha önce planlandığı gibi Newroz kutlamalarının kan ve ateşle bastırılması ile başlatılması, gerçek teröristin faşist TC devleti olduğunu en kör gözlere bile gösterirdi. Apo'nun PKK adına yaptığı bu ateşkes açıklaması, Newroz öncesi hakim sınıfların bilinçli olarak yükselttiği tansiyonu düşürdü. Hakim sınıfların hazırlanmış olduğu "Bahar Harekatı" şimdilik en azından başlangıç tarihi olarak ertelendi. Bunun Newroz açısından sonucu; Newroz'un geçen yıllara oranla daha az kanlı geçmesi oldu. Newroz kutlamaları sırasında devlet güçlerinin çeşitli alanlarda göstericilere saldırmasının bilançosu: Adana'da iki ölü, yüzün üzerinde yaralı, 300'den fazla gözaltı, Diyarbakır'da 1 ölü, 10 yaralı, 60'dan fazla gözaltı, Kurtalan'da 1 ölü, İstanbul'da 15 gözaltı idi. Bunlar vaka-i adiyeden sayıldığı için hakim sınıfların siyasetçileri ve boyalı basını bu yıl Newroz'un "barış içinde kutlandığı"nı sevinçle duyurdu. Hakim sınıf sözcüleri bunun büyük bir başarı olduğunu belirterek, bu başarıyı kendi hanelerine kaydettiler. Bu bağlamda eğer, Newroz'un görece olarak "barışçı" kutlanılması bir başarı olarak değerlendirilecekse, bunda hakim sınıfların zerre kadar payı olmadığı, bu başarının doğrudan doğruya PKK'nın ateşkesi ile ortaya çıktığı olgu olarak tespit edilmelidir. Newroz sırasında ve sonrasında PKK'nın silahlı güçleri gerçekten de Apo'nun ateşkes çağrısına uydular. Faşist devlet güçleri ise "Bahar harekatı"nın başlangıcını ertelemelerine rağmen, Kürt emekçilerine ve PKK'nın silahlı güçlerine, gerillaya karşı saldırılarını durdurmadılar. Newroz'dan 15 Nisan'a kadar geçen süre içinde devlet güçlerinin saldırısı sonucu katledilenlerin sayısı resmi rakamlara göre 60'ı aştı. PKK'nın ateşkesine rağmen TC, dağları, PKK kamplarını, mağaraları bombalamaya devam ediyor; yine köyler basılıyor, yüzlerce köylü PKK'ya yataklık ettikleri gerekçesi ile tutuklanıyor, işkenceye uğratılıyor. PKK ateşi kesti ve fakat Kürt halkı ve PKK gerillası hala ateş altında! Gelinen yerde, buna rağmen ilan edilen ateşkesin bitmesine bir gün kala yapılan bir açıklamada PKK ateşkesi sürdüreceğini ilan etti. (*)

Bu PKK'nın TC ile anlaşma konusunda istekli ve ciddi olduğunu, onun çözüm arayışlarını diplomatik alana kaydırmakta ısrarlı olduğunu bu noktada yeni bir siyaset belirlediğini gösteriyor.

PKK'NIN YENİ SİYASETİ

Apo, 17 Mart basın toplantısında PKK'nın programı temel alınırsa, bu programdan uzaklaşan yeni bir siyaset açıkladı. Bu siyaset önce programatik olarak "Bağımsız Kürdistan" şiarını ve "ayrılma hakkı"nın savunulmasını –şimdilik kaydı ile– bir kenara koymuş durumdadır. Nasıl olacağı pek belirli olmayan ve fakat TC devrimle yıkılmadan, anaya-

sal değişikliklerle ulaşılacak *"federal devlet içinde Kürtlerin insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuştukları"* bir çözüm savunulmaktadır. Apo'nun bu konuda söyledikleri şöyle:

"Biz hemen ayrılmak diye bir yaklaşım içinde değiliz. Bunu da basit bir taktik olarak algılamamak gerek. İki Halkın tarihi, siyasi, ekonomik birliğini anlayanlar bilirler ki, parçalanmak olmaz. Biz ilişkilerin yeniden düzenlenmesini istiyoruz. İkide bir ayrılıkçı diye ilan etmek aslında ayrılığı körüklemektir." (adı geçen YENİ ÜLKE)

"Biz gerçekçiyiz. Biz Kürtlerin federal bir devlet içinde insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuşmalarını istiyoruz." (adı geçen Hürriyet)

Aynı konuda sözkonusu basın toplantısının hemen ertesinde yapılan PKK/PSK ortak açıklamasında da şunlar söyleniyor:

"Kürt ulusu da her onurlu ulus gibi özgür yaşama, kendi geleceğiyle ilgili olarak serbestçe karar verme, zulüm ve baskıya karşı direnme hakkına sahiptir. Bu haklar Birleşmiş Milletler, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi ve Avrupa Güvenlik ve İşbirliği (AGİK) Sözleşmesinde dile getirilmiştir. Son yıllarda Kürt kimliğini tanıdığını ileri süren Türk hükümeti, Kürt halkının meşru haklarını tanımamakta ısrar ediyor. Oysa Kürtlerin temel haklarını tanımadan Kürt kimliğini tanıyorum demesinin bir anlamı yoktur. Kürt sorununa adil çözüm ancak iki halkın eşitliği temelinde mümkündür. Biz böylesine demokratik bir yapıda iki halkın yanyana, kardeşçe, barış içinde yaşayabileceği görüşündeyiz. Bunun biçimi demokratik federasyondur. Bunun için de Türk devletinin yıllardır süregelen baskı politikasının sonucu olan bugünkü çatışma ortamı sona ermeli, sorunun barışçı çözümüne yol açılmalıdır. Türk hükümeti de gerçekten barış, demokrasi ve eşitlik istiyorsa aşağıdaki acil adımları bir an önce atmalıdır.

1) Karşılıklı olarak ateş kesilmelidir. PKK'nın attığı ilk adım bu bakımdan iyi ve tarihi bir fırsattır.

2) Kürdistan'da olağanüstü hale, bölge valiliği sistemine son verilmeli, Kontr-gerilla, özel timler ve köy koruculuğu kaldırılmalıdır.

3) Kürt ulusunun varlığını ve haklarını da güvence altına alan demokratik bir Anayasa yapılmalı, tüm anti demokratik yasalar ve kurumlar kaldırılmalıdır.

4) Genel af çıkarılmalıdır.

5) Düşünce söz ve basın özgürlükleri tam olarak tanınmalıdır.

6) Partilerimiz dahil tüm yasaklı partilerin ülkenin legal politik yaşamına serbestçe katılması olanağı tanınmalıdır.

7) Kürt dili, tarihi ve kültürü üzerindeki baskılar son bulmalı, Kürtçe eğitim olanağı sağlanmalı radyo ve televizyonda Kürtçe yayın yapılmalıdır.

8) Mevcut ortam nedeni ile Kürdistan'dan göç etmek zorunda kalanların ya da sürgün edilenlerin yerlerine dönmelerine olanak sağlanmalı ve zararları tazmin edilmelidir.

9) Kürdistan'ın son yıllarda daha da yıkılan ekonomisinin iyileştirilmesi, tarım ve ticaretin yeniden canlanması için köklü ekonomik programlar uygulanmalıdır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan

PSK Genel Sekreteri Kemal Burkay"

(Yeni Ülke 28 Mart-3 Nisan sayısı 1/11)

Bu açıklamada çok açık görüldüğü gibi PKK gelinen noktada "ayrı devlet kurma hakkı"nı savunmamakta, Kürt sorununun çözümünü TC bir devrimle yıkılmaksızın yapılacak kimi yasal/anayasal değişikliklerde görmektedir. PKK –aynı PSK gibi– bu devletin kimi anayasal reformlarla demokratik bir yapıya kavuşturulabileceğini savunur konuma gelmiştir. Bu yeni siyasette silahlı mücadele esas olarak PKK'nın TC devleti tarafından pazarlık muhatabı olarak kabulünü zorlamak için bir araç olarak görülmektedir. Halk yığınlarının silahlı devrimi kurtuluşun tek yolu olarak savunulmamakta; PKK'nın silahlı güçleri ise "siyasi çözüm" denilen, PKK –devlet pazarlığı sonucu elde edilecek– çözümü zorlamak için bir baskı ve tehdit unsuru olarak kavranmaktadır. Apo şunları söylüyor:

"Her şeye rağmen Ankara ile bir barış anlaşmasına varılmadıkça 10 bin PKK gerillası silahlarını bırakmayacaktır. Eğer geçmişteki gibi 'siz yasal değilsiniz, teslim olmalısınız' gibi sözler söylenmeye devam edilirse, bu noktada gerçekten kendimi savunmak zorunda kalacağıma inanıyorum. Ve teslim olmayacağım. Çünkü teslimiyette yaşam yoktur." (Hürriyet 19 Mart, sayfa 11)

"Hükümet 1992'de üzerimize uluslararası bir koalisyonla geldi, ama bizi imha edemedi, tam tersine biz savaşı yaygınlaştırdık. Eğer yine imha amacıyla gelirse, ölü sayısı bu yıl 20 bini bulur. Üstelik bu kez savaşı Türk metropollerine yayarız. Ekonomik hedef leri, turistik hedefleri vurabiliriz. Dağlarda 10 bin gerillamız var. Bu bir anda 50 bine tırmandırılabilir. Ama biz daha fazla kan dökülsün istemiyoruz." (Milliyet 20 Mart)

"Türk devlet yetkilileri: Kanı durdurmak istiyorlar mı istemiyorlar mı?
Kürt halkına bazı yasal güvenceler vermek istiyorlar mı, istemiyorlar mı?
Demokratik yolu açıyorlar mı, açmıyorlar mı?
Ulusal varlığımızı kabul ediyorlar mı, etmiyorlar mı?
Sınırlı da olsa özgür gelişme fırsatı verecekler mi, vermeyecekler mi?
Kısaca demokratik tarzı, siyasi tarzı esas alacaklar mı, almayacaklar mı?
Eğer bu sorulara belli cevaplar verilecekse biz ateşkesi sonuna kadar sürdürebiliriz, sorun bizden kaynaklanmıyor." (Yeni Ülke 21-27 Mart, sayfa 11)

Görüldüğü gibi PKK açısından silahlı mücadelenin sürdürülmesi, ya da sürdürülmemesi TC'nin tavrına bağlanmaktadır. TC'yi devrimle yıkmak amaçlı bir silahlı mücadele PKK'nın gündeminde yoktur. Silahlı mücadele PKK'nın yasal çalışmasına izin verildiği şartlarda tümden de bir kenara konabilir. Fakat bu, şimdilik devletle pazarlık unsuru olarak elde tutulmaktadır. Yeni siyasi çizgide belirleyici olan "barış" anlaşması için TC devleti ile görüşmedir. Bu konuda Apo devletin şimdiye dek "terörist", "şaki" vb. olarak nitelediği PKK ile doğrudan görüşmesinin şimdiki durum ve şartlarda imkansız olduğunu gördüğü için, doğrudan muhatap alınma konusunda da ısrarlı değildir, dolaylı görüşmeye de hazır olduğunu belirtmektedir. Apo şöyle diyor:

"Cumhurbaşkanı mı olur, hükümet mi olur, Genelkurmay mı olur bunu bilemem. Buna muhatap biziz ve bu süreci başlatmaya hazırız. Eğer daha uygun bir araç gerekiyorsa bunda da anlaşmak zor değildir. Mühim olan işin ilkesidir. İlkeyi kabul edersek, aracı sağlamakta zorluk çekmeyiz." (adı geçen Yeni Ülke)

"Bu savaşa derhal son verelim ve gelin görüşmeler yoluna gidelim. Eğer Kürtlerin kendilerini özgürce ifadelerini ve temsilcilerini seçmelerini engelliyorsam kenara çekilirim."

Toparlarsak: PKK gelinen yerde çok açık olarak reformist bir çizgiye oturmuştur.

PKK'nın silah bırakmamış olması, onun çizgisinin gelinen yerde açık olarak reformist olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Çünkü silahlı mücadele yukarda gördüğümüz gibi, en iyi halde, TC'nin anlaşmaya yanaşmaması halinde –kimi reform amaçlarını gerçekleştirmek için bir araç olarak düşünülüyor. PKK açıkça– şimdiye dek onu diğer milliyetçi –reformist Kürt örgütlerinden ayıran– TC'nin silahlı mücadele ile yıkılması hedefini terketmiştir. PKK gelinen yerde reform amacına da artık askeri yöntemlerden çok, siyasi-diplomatik yöntemlerle ulaşma yönünde bir rota çizmiştir. PKK'nın daha düne dek –haklı olarak– "ilkel milliyetçi", "emperyalizmin işbirlikçisi" şeklinde değerlendirdiği KYB ile yanyana gelmesinin; daha düne dek "işbirlikçi, hain" olan Talabani'nin basın toplantısında "Mam Celal" olmasının sırrı burada yatmaktadır. PKK yakın geçmişte Talabani hakkında şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"Barzani ve Talabani'nin Kürdistan halkına düşmanlıkları kuşkusuz çok eskiye dayanır. Bunların tarihleri incelenirse işledikleri suçlar direkt düşmanlarımızın işledikleri suçlardan daha fazladır. Bunun için ihanetin bu her iki lideri tarihimizin olumsuz gidişatında önemli roller oynadılar diyebiliriz. Genelde işledikleri suçları bir tarafa bırakırsak, PKK'nın geliştirdiği ulusal bağımsızlık savaşıyla birlikte salt silahlı güçlerimize karşı işledikleri suçlar bile az değildir." ("İhanete geçit yok", Serxwebun Sayı 130, sayfa 5)

Apo, şimdi basın toplantısında aynı Talabani'ye şükranlarını sunuyor, şöyle diyor:

"14 yılı birlikte yaşadık. Bugün tekrar ileri düzeyde görüşmelerimiz oluyor. Bu girişimimiz için çok özen gösterdi. Ona şükran borçluyuz. Onu büyük fedakarlıklarla buraya getirdik. Bu kardeşçe ilişkiler bir daha yıkılmamacasına sürecek."

Aynı şekilde PKK'nın daha düne kadar –yine haklı olarak– hain olarak değerlendirdiği PSK/Kemal Burkay ile yanyana gelip ortak açıklama yapmasının ve onunla birlikte *"tüm yurtseverleri bir araya toplama çalışmasına"* girişmesinin sırrı da burda yatmaktadır. Apo'nun Kemal Burkay ve PSK (TKSP) değerlendirmesi, bu ortak açıklama yapılana dek şöyle idi:

"Güney Kürdistan'da Sami Abdurrahman tarafından oynanan rolün bir benzerini Kuzey-Batı Kürdistan'da Kemal Burkay'ın oynadığı görülmektedir. Bu kişi 1972 yıllarında Avrupa sosyal demokrasisi ile, silahlı savaşımın reddi temelinde barışçıl mücadeleyle elde edilmesi gereken ve hedefin "Kültürel Özerkliği" aşmayacak biçimde saptandığı bir anlaşma yapmıştır. Böylelikle ulusal kurtuluş potansiyelimiz sosyal demokrat bir potada eritilerek, bu TKSP biçiminde bir ihanet örgütüne dönüştürülmek istenmişti. Daha 1970'li yıllardan itibaren halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanan bu alçak çete hareketinin, binlerce yurtseverin demokratın, sosyalistin katledilmesinde ve Kürt ulusal Hareketinin içinden çıkılmaz bir noktaya getirilmesinde ne kadar büyük bir rolünün olduğu daha iyi anlaşılmaktadır." (Serxwebun sayı 130, Ekim 1992, sayfa 9)

Şimdi bu PSK ve bu Kemal Burkay "yurtsever" olmuştur! Yapılan ortak açıklamada birbirlerini yurtsever olarak değerlendiren PKK ve PSK şimdi, *"Kuzey Kürdistan yurtsever örgütleri arasındaki ilişkilerin iyileştirilmesi ve giderek ortak bir cephenin oluşturulması için çaba göstereceklerdir. İki parti bu amaçla yakın bir zamanda ortak bir toplantının düzenlenmesi için yurtsever parti ve örgütlere çağrı yapacaklardır." (Yeni Ülke 28 Mart-3 Nisan, sayfa 1)*

Her iki halde de siyasi çizgi temel alındığında PKK, KYB'ye ve PSK'ya yakınlaşmıştır. Kuşkusuz bu yakınlaşmada, diğer taraflar da PKK hakkında geçmişte yapmış oldukları değerlendirmeleri bir kenara koymuş "unutmuş"tur. Fakat savunulan çizgi açısından 17 Mart basın toplantısında Apo'nun açıkladığı çizgi ve PKK/PSK ortak açıklamasının çizgisi esasta PKK'nın KYB ve PSK'nın yanına gelmiş olduğunu göstermektedir. En ileri noktasında *"BM insan hakları bildirgesi, AGİK sözleşmesinin öngördüğü hakları"* ve federasyonu savunan ve bunu da barışçı yollarla elde etmeyi önüne hedef koyan bir çizgi, PSK'nın ve KYB'nin öteden beri savunduğu çizgidir. Burada bir yanlış anlaşılmayı önlemek için ekleyelim: Biz karşı-devrimcilerle hiçbir diplomatik ilişki olmaz vb. anlayışında değiliz. Bu mümkündür. Sorun, bu ilişkilerin devrime yarayıp yaramadığı, hangi temelde yapıldığı; işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi açısından ne rol oynadığıdır! PKK'nın PSK ve KYB ile şimdiki ilişkileri, PKK'nın onların çizgisine yakınlaşması temelinde olan ilişkilerdir. Eleştirdiğimiz budur...

YENİ GÖRÜNEN, FAZLA YENİ DE DEĞİL!

PKK açısından ise bu çizgi yeni görünmektedir. Ancak göründüğü kadar yeni de değildir. Bu çizginin temel unsurları Apo tarafından daha 1987 de M. Ali Birand'la yaptığı görüşmede ifade edilmiştir. Apo bu görüşmesinde "askeri çözüm"ün olmadığını; "Bağımsız Kürdistan" hedefininin de olmazlığını; kendilerinin aslında siyasi çözümden yana olduğunu açıklıyordu. Ancak bu dönemde önce uluslararası konjonktür bugüne göre Kürt ulusal hareketinin dıştan destek bulabilmesi açısından daha elverişli idi. Bunun yanında PKK gerek silahlı gücü, gerekse Kuzey Kürdistan'daki kitle desteği açısından bugünkü pazarlık gücüne sahip değildi. Bu iki unsur PKK'yı hem söylem hem de eylemde bugüne göre daha radikal kılıyordu. 1992 yılı PKK açısından bir anlamda bir dönüm yılı oldu. PKK'nın kendi durumu açısından ele alındığında 1992 yılı şu özellikleri gösteriyor: 1992 yılında PKK askeri güç olarak, bütün tarihinin en üst noktasına ulaştı. Silahlı mücadele binlerce devrimci insanı PKK saflarına kazandı. PKK sözcüleri bu bağlamda sayısı istendiği anda 50 bine çıkarılabilecek 10 bin gerilladan söz ediyor. 1992 yılı PKK'nın Kuzey Kürdistan'da kitleselleşmesinin de, bütün tarihinde, en yüksek boyutlara ulaştığı yıl oldu. Kürdistan'ın bir çok alanında *"PKK halktır, halk biziz"* sloganı gösterilerin temel sloganı haline geldi. Bu gelişmeler Kürt sorununun PKK'sız bir çözümünün mümkün olmadığını açıkça gösterdi. Bu gelişmeler PKK'nın devlet karşısında pazarlık gücünü arttırdı.

* * *

Diğer yandan 1992 sonunda Güney Kürdistan'da bir yanda PKK, diğer yanda faşist TC ve KYB/KDP güçlerinin katıldığı bir savaş yaşandı. Bu savaşta PKK askeri açıdan önemli kayıplar vermesine rağmen; saldırganların verdiği kayıplar çok daha fazla oldu. Savaş PKK'yı Güney Kürdistan'dan söküp atmak, yok etmek, teslim almak amacına ulaşamadı. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçler, PKK ile birlikte yaşamak zorunda olduklarını gördüler; PKK ise çok cepheli bir savaşta kendisinin de büyük kayıplar vereceğini gördü. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Kürt örgütleri açısından TC ile ilişkilerin "iyi" tutulması hayati önemde idi ve önemdedir. Güney Kürdistan'da kurulan "fede-

re devlet"in yaşaması önemli ölçüde TC'nin bu yapıya takınacağı hayırhah tavıra bağlıdır. Bu yüzden bu güçler, Kuzey Kürdistan'da PKK'nın geliştirdiği silahlı mücadeleden rahatsızdır. PKK'nın da kendileri gibi ağırlığı diplomatik-siyasi mücadele yöntemlerine vermesini istemekte PKK'yı bu yönde "ikna etmek" için baskı yapmaktadırlar.

1992 yılı bir başka açıdan da önemlidir: Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi hareketi ile ulusal kurtuluş mücadelesinin ayrı ayrı kanallarda yürüdüğü bir kez daha çok açık olarak ortaya çıkmıştır. Şırnak'ta, Lice'de, Kulp'ta... Kürt emekçileri faşist devletin katliamına uğrar, Şırnak boşaltılırken, vb. işçi sınıfı tepkisiz kalmış, faşist devlet, işçi hareketi tarafından hemen hiç rahatsız edilmeden katliamlar gerçekleştirebilmiştir.

Bu, Türkiye devrimci ve komünist hareketinin zayıflığının bir göstergesidir. Bu olgu, kuşkusuz Kürt ulusal hareketi açısından "yalnızlık", işçi sınıfı dışında müttefikler arama, çözümü devrim dışında arama düşüncelerinin zeminini genişletmiştir.

* * *

Uluslararası konjonktür geçmişe göre önemli değişiklikler göstermektedir. Bir yandan Türkiye'nin önemi artmaktadır. Hiçbir emperyalist büyük güç bugün Türkiye'yi bir kenara bırakıp, Türkiye'ye karşı "Kürt kartı"na oynama durumunda değildir. Türkiye'-nin artan önemi PKK'nın uluslararası platformlarda "terörist" örgüt olarak değerlendirilip, TC'nin Kürdistan'daki kirli savaşına açık destek verilmesi, ya da en azından göz yumulması sonucunu doğurmuştur. Değişen uluslararası konjonktür sonucu PKK'nın Ortadoğu'da geçmişte aldığı doğrudan ve dolaylı desteklerde de önemli bir azalma ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda kendi üzerindeki "terörist devlet", "terörizm yuvası" damgasını silmeye çalışan Suriye; TC ile de arayı düzeltmek için PKK'ya desteğini azaltmıştır. Şimdi Batılı emperyalist güçlerin temel hedeflerinden biri haline gelen İran'ın da uluslararası tecrit edilmişlik çemberinde, TC ile çelişmeleri sertleştirecek tavırlardan kaçınması çıkarları gereğidir. Bu PKK açısından İran desteğinin de –zaten dolaylı bir destekti– azalması anlamına gelir.

* * *

Emperyalist büyük güçler şu anda aslında Kürt sorununun var olan devlet çatıları içinde "barışçı" yöntemlerle, "insan hakları" çerçevesinde(!) çözülmesinden yanadır. TC hükümetine talepleri "salt askeri çözüm"den uzaklaşması, belli reformlar yapmasıdır. Ancak tabii bunun için önce "terörist eylemler" durmalıdır. ABD dışişleri bakanlığının PKK'nın ateşkes çağrısı üzerine yaptığı açıklama bu bakımdan bilgi vericidir. Açıklamada şöyle deniyor:

"Basın haberlerine göre PKK lideri Abdullan Öcalan, Türk hükümetine karşı ayrılıkçı savaşında tek taraflı olarak ateşkes ilan ettiğini açıklamış. Biz PKK' nın Türkiye' ye karşı terörist faaliyetlerini durdurmasını memnuniyetle karşılıyoruz. PKK açıklamasına nasıl cevap verileceği Türk hükümetine aittir. Türk parlamenter sistemi ve nefsi müdafaa hakları 9 yıldan beri PKK tarafından tehdit edilmiştir. Biz Türk hükümetinin ayrılıkçı, terörist şiddete karşı mücadelesini destekliyoruz. ... Geçmişte olduğu gibi şunu tekrarlamak isteriz: Bu sorunun çözümü sadece askeri yolla sağlanamaz. Türk Anayasası sistemi içinde ve bütün Türk vatandaşlarının insani haklarının korunması çerçevesindeki siyasi kolaylıklar da buna dahil edilmelidir." ("Amerika' dan Sürpriz Sinyal...", Hürriyet, 01.04.1993, sayfa 9)

* * *

Bütün bunlara Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürt sorunu ile "PKK terörizmi"ni birbirinden ayırma; Kürt sorununu da çözebilmek için "PKK'yı ezme" yönündeki devlet çabalarını, hazırlanan geniş çaplı bir askeri operasyonu, bunun yanında reformist Kürt örgütlerinin PKK'nın alternatifi olarak lanse edilme çabalarını ve hepsinin başında da yıllardır savaş şartlarında yaşayan yığınlardan gelen barış isteklerini de kattık mı, PKK'nın attığı adımın dış çerçevesi çıkar ortaya.

* * *

Bütün bu faktörler, PKK'yı, mücadeleyi askeri alandan diplomasi alanına adım adım kaydırma yoluna itti. Milliyetçi ve pragmatik çizgi gelinen yerde iyice reform yörüngesine oturttu PKK'yı. Silahlı mücadele, TC siyasi çözüme yanaşmadığı için ve yanaşmadığı ölçüde istenmeden başvurulan bir yöntem olarak tanıtıldı. Uluslararası planda tanınmanın ve olanak çıktığında TC ile pazarlığın da bir aracı olarak düşünülen "Ulusal Meclis" gündeme getirildi. 1993 yılı 15 Ocak'ında Avrupa Parlamentosu'na yazılan mektupta tek taraflı ateşkes ilanına –hem de şartsız– hazır olunduğu PKK/MK adına resmen açıklandı. Bütün bunlar açıkça 17 Mart'ta bütünlüklü olarak ifade edilen çizginin aslında fazla yeni olmadığının işaretleridir. 17 Mart'ta Apo tarafından söylenenler, aslında daha önce de parça parça söylenmiş, yer yer uygulamaya da konmuştur. 17 Mart'ın "yeni"liği onun bu çizginin bütünlüklü olarak ortaya konmasındaki açıklığı, netliğidir. PKK gelinen yerde uluslararası alanda, "terörist örgüt" kimliğini silmek, KYB, KDP, PSK gibi "tanınmak" istemektedir. Silahlı mücadele yerine, diplomasi! Diplomasiyi desteklemek için silahlı mücadele! PKK'nın bugünkü siyaseti budur.

TAKTİK Mİ?

PKK şimdi mücadele ve örgüt biçim ve yöntemlerinde bir değişikliğe gitmekte, bu anlamda taktik değiştirmektedir. Fakat değişen –yukarıda gösterdiğimiz gibi– yalnızca taktik değil, şimdiye dek en azından programatik olarak ilan edilen "bağımsız Kürdistan" hedefinden de vazgeçilmesidir. Bu anlamda yapılan stratejik bir değişikliktir de. Kuşkusuz herhangi bir devrimci örgüt, değişen durumlara göre mücadele ve örgüt biçim ve yöntemlerinde değişiklikler yapabilir. Burada sorun, yapılan taktik değişikliğin stratejik hedefe varmayı kolaylaştırıp, kolaylaştırmadığıdır. PKK'nın yaptığı taktik değişiklik, stratejik hedefi bırakalım kolaylaştırmayı, onu bir kenara koymaktadır. Bunun ötesinde bir de taktik değişikliğin nasıl gerekçelendirildiği sorunu var. PKK bu taktik değişikliği bir bağlamda kendi güçlülüğü ile gerekçelendiriyor. PKK Genel Sekreteri Apo'nun sözcüsü Kani şöyle diyor:

"PKK bu süreçte gerçekten de en güçlü konumuna ulaşmıştır ve en güçlü durumdadır. Artık sorunun siyasi boyutunu öne çıkarma, ilişkilere siyasi nitelik kazandırma ve çözümü siyasi platformlarda aramanın zamanının geldiği inancındayız." (Yeni Ülke 21-27 Mart, sayfa 11)

PKK'nın en güçlü konumuna ulaşmış olduğu bir olgudur. Fakat bu olgunun yalnızca bir yanıdır. Bu olgu olduğu kadar, PKK'nın önüne koyduğu stratejik hedefte ısrar etmesi halinde bunun "siyasi platform" dedikleri diplomatik görüşmeler yoluyla elde edil-

mesinin mümkün olmadığı, bunun devrim sorunu olduğu da olgudur. PKK'nın gücü, kendini "terörizm"den arındırdığında, uluslararası platformlarda tanınmak için, ya da devletle dolaylı yollarla da olsa, en azından silahlı mücadeleden vazgeçmek karşılığında, legalleşme için pazarlık etmeye yeterlidir. Fakat TC devletini devrimle yıkmak sözkonusu olduğunda yetersizdir. PKK en başta bu devrimin işçi sınıfının devrimi olması gerektiğini; ulusal mücadele ile, işçi hareketinin birleştirilmesi gerektiğini, bu olmaksızın devrimin mümkün olmadığını kavramamıştır. Soruna hep salt ulusal sorunun kendi başına çözümü penceresinden, milliyetçi bir pencereden ve pragmatik yaklaşmıştır. İşçi sınıfı hareketi içinde hakim olan şovenizm ve reformizm, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin de güçsüzlüğü, PKK'nın bu çizgisini geliştirmesine bir gerekçe ve dayanak olmuştur.

Gelinen yerde, "Bağımsız Kürdistan" hedefininin bugün varılamaz olduğu görüldüğü noktada, bu hedef –şimdilik– bir kenara konmuştur. Pragmatik bir biçimde bugün mümkün olana yönelinmiştir. Yani atılan adım programatik hedef ciddiye alındığında, güçsüzlüğün de ifadesidir! Eğer durum buysa, bunun açıkça ortaya konması, atılan adımın bir geri adım olduğunun ve fakat bunun atılmak zorunda olduğunun açıklanması tek doğru tavırdır. PKK'nın attığı bu taktik adım ve onu gerekçelendirmesi de onun Marksizm adına konuşmasına rağmen, Marksist olmadığını, milliyetçi bir burjuva örgütü olduğunu açıkça gösteriyor. Burjuvazi "taktik"ten, rakibini, hasmını zor durumda bırakmayı, onu kandırmak için numara yapmayı anlıyor. Bu yüzden kimi burjuva kalemşörleri Talabani'nin mektubu ortaya çıktığı andan itibaren, *"Aman dikkat, bu taktiktir! Aslında köşeye sıkıştılar, Bahar Harekatından kurtulmak için taktik yapıyorlar"* yaygarasını bastı. Bunların en büyük derdi *"Apo acaba samimi mi?"* derdi idi. Bunlara karşı Apo ve diğer PKK sözcüleri yapılanın *"basit bir taktik"* olmadığını; hele hele bunun *"PKK'nın zaafından kaynaklanıyor"* biçiminde değerlendirilmesinin büyük yanlışlık olacağını vurguladılar. Kuşkusuz Apo'nun ateşkes açıklaması hakim sınıfların beklemediği bir şeydi. Ve uluslararası planda, TC'ye yapılabilecek baskılar açısından olumsuz bir durum yaratmış, hakim sınıfları zor durum da bırakmıştı. Bunun yanında Güney Kürdistan'da PKK'ya karşı oluşturulan cephe de dağılmıştı. Bunun yanında PKK diğer Kürt örgütleri ile yanyana gelip, eylem ve güçbirliğinin ve ilerde olası bir cephenin yolunu açmıştı. Bütün bunlar ve bunun yanında devletin geniş çaplı saldırısı halinde onun saldırgan olarak tanınmasının uluslararası alanda getireceği avantajlar, PKK'nın silah bırakmadığı yalnızca ateşkesi ilan ettiği olgusu ile birleştirilince, PKK'nın *"akıllı bir taktik"* izlediği intibasını yaratabilir. Burada temel soru şudur: Ne pahasına? Elde edilen bu taktik "başarı"lar ne pahasına elde edilmiştir? PKK'nın reformcu bir yörüngeye iyice girmesi, PKK'nın KYB/PSK çizgisine oturması pahasına! Böyle "ince" taktikler, kuşkusuz proletaryanın taktiği olamaz. Kaldı ki, soruna salt kimin kimi zor durumda bıraktığı açısından yaklaşılsa bile, şimdi PKK'nın lehine gibi görülen bu taktik, uzun süreçte PKK aleyhine işleyecektir. PKK ateşkesi gerekçelendirirken, diğer bazı gerekçelerin yanında, *"halkın isteği"* ni öne çıkartıyor. Ateşkesin *"halkın kanın durması yönündeki özlemlerine cevap"* olduğunu söylüyor. Eğer gerçekten halkın isteği belirleyici ise, bu savaş eğer PKK ateş açmadığı zaman zayıflıyorsa –ki olgu bu– o zaman yarın PKK savaşa hangi gerekçe ile yeniden başlayacaktır? PKK şimdiye dek "halk istediği" için

mi mücadele yürütmüştür?! Durumun bu olmadığı açıktır. Ve PKK tarafından çeşitli kereler ifade edilmiştir. Burjuvazi daha şimdiden silahı geri çevirmiştir. *"Gördünüz mü, devlete saldırı olmadı mı, her şey barış içinde olabiliyormuş; fakat devlete saldırı olduğunda, tabii ki kendini koruyacaktır"* yaygarasını koparıyor. Diğer yandan "terör eylemleri"nin Kürt sorununun barışçı çözümünün temel engeli olduğu yaygarasını yapıyor. Yani nasıl yaklaşılırsa yaklaşılsın, PKK –Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin çıkarları açısından– yanlış, zararlı bir taktiksel dönüş yapmıştır.

HAKİM SINIFLARIN TAVIRLARI

Bundan sonraki gelişmeleri önemli ölçüde hakim sınıfların tavırları belirleyecek. Onlar bu konuda tam bir fikir birliğine sahip değiller: Bir bölümü (ikinci cumhuriyetçiler!) uzun süreli çözüm olarak valilerin seçimi, bölgesel parlamentoların oluşturulması vb. gibi, merkezin gücünü azaltan, bölgesel yönetimlere daha fazla yetki veren çözümlerin olabilirliğini savunuyorlar. Bunlar "Osmanlıcı" vizyonları(!) –siz hayalleri okuyun– çerçevesinde, Musul-Kerkük'ü de içine alan bir Güney Kürdistan'ı Türkiye ile birleştiren bir Türk-Kürt federasyonu da düşünebiliyorlar. Bu kesimin en önde gelen sözcüsü Özal. PKK sözcüleri bu kesimi daha gerçekçi, daha "sağduyulu" olarak değerlendiriyor.

Diğer bir bölüm ise, federasyonun hiçbir biçimde olamayacağını, TC'nin üniter devlet yapısının tartışılmaz olduğunu söylüyor, Kürt sorununun çözümünü, askeri olarak bastırma yanında, ekonomik gelişmede görüyor. Bunu en açıkça Ecevit, Türkeş vb. savunuyor.

Demirel, DYP'si ve bugünkü hükümet ise, günü kurtarma çabası içinde bu iki çözüm planı arasında yalpalayıp duruyor. Hepsinin andaki ortak resmi tavrı: Devlet, PKK ile pazarlık yapmaz! Çözüm için dağdakiler inerek teslim olmalıdır! Bu resmi tavrın yanında fakat gayrıresmi kanallardan mesajlar gelip gidiyor. Son olarak Talabani –yine katiyen arabulucu olmadığını sürekli vurgulayarak– hem Özal, hem Demirel'le, hem Genelkurmay yetkilileri ile, hem de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da PKK dışındaki Kürt örgütleri temsilcileri ile görüştü. Başbakan Demirel, başbakan yardımcısı İnönü bir Kürdistan gezisi yaptılar. Ardından MGK ve hükümet toplandı. Bu toplantılardan şu mesajlar çıktı:

–Ateşkes sürerse Bahar Operasyonu yapılmayabilir.

–Dağdaki insanlar da bizim insanlarımızdır. Bunların dağdan inip teslim olması için yasal düzenlemeler yapılabilir. (Af lafı edilmiyor, fakat bunun işareti veriliyor.)

–Pişmanlık yasasının süresi uzatıldı.

–Olağanüstü hal kaldırılabilir.

–Terör nedeniyle durdurulan yatırımlar en kısa sürede ve yoğun olarak yeniden başlatılacaktır.

Bütün bunlar, hakim sınıfların da PKK ile doğrudan görüşmeye yanaşmasalar da, belirli uzlaşmalara hazır olduğunu, gelişmenin "ateşkesin uzaması" ve "siyasi çözüm" yönünde olduğunu gösteriyor. Kuzey Kürdistan örgütlerinin yapması planlanan toplantıdan çıkacak sonuçlar PKK ve diğer örgütlerin Kürdistan Ulusal Meclisi konusunda ortak bir siyasete varıp varamayacağını gösterecek. FKÖ tipinde tüm ulusal örgütleri kucak-

layan bir örgüt, ilerde TC'nin pazarlık muhatabı olabilir. Öyle ya da böyle, sonuç ne olursa olsun, PKK'nın bugünkü siyaseti ile varılacak "siyasi çözüm" de, Kürt ulusunun gerçekten kurtuluşu anlamına gelmeyecektir.

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN FAŞİZME ÖLÜM! TEK YOL DEVRİM!

Gelişmeler bir kez daha, emperyalizm çağında burjuva milliyetçiliğinin, ulusal kurtuluş bağlamında da tutarlı olamayacağını, gelişmenin belli bir noktasında emperyalizmle uzlaşmanın gündeme geleceğini, geldiğini gösteriyor. Ulusal kurtuluş, çağımızda ayrılmaz bir biçimde sosyalizm davasına bağlanmıştır. Yalnızca işçi sınıfı önderliğinde, proleter enternasyonalisti, komünist ideolojiye dayalı devrimler ulusların ayrılma hakkını özgürce kullanacağı şartları yaratabilir, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini sağlar ve böylece her türlü milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalisti bir birlikteliğin, halkların gerçek kardeşliğinin temellerini yaratabilir. Milliyetçi ideoloji temelinde yürüyen devrimler ise, ya daha devrim başarıya ulaşmadan emperyalizmle uzlaşır ve ulusal kurtuluşun bir karikatürü çıkar ortaya; ya da burjuvazi önderliğinde kurulan ulusal devletler süreç içinde emperyalizmin etkisine teslim olur. Her iki halde de uluslar ve milliyetler arasındaki düşmanlıklar sürer. Her ulus burjuvazisi kendi ulusunun üstünlüğü teorileri temelinde uyutur emekçileri. Halkların kardeşliği böyle durumlarda yalnızca boş laftır. Biz halkların kardeşliğini sağlamak için işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devriminin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da tek çözüm olduğunu söylüyoruz!

Kuzey Kürdistan'lı emekçiler!

Sizin de tek kurtuluşunuz olan sosyalizm-komünizme giden yolu açacak Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun örgütlenmesine katılın, omuz verin!

Faşizmin ve reformist çözümlerin alternatifi DEVRİM!

Reformist örgütlerin devrimci komünist alternatifi TKP/ML(BOLŞEVİK)'tir!

–KAHROLSUN TÜRK ŞOVENİZMİ!

–FAŞİST TC'YE ÖLÜM!

–YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI!

18 Nisan 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi

+ Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

(*) Yazı kaleme alındıktan sonra, Bekaa'da yapılan yeni bir basın toplantısı ile, ateşkesin süresiz olarak uzatıldığı açıklandı. Bu gelişme üzerinde ileride bir başka yazıda duracağız.

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 81, 1 Mayıs/Gulan 1993)

PKK'nın ateşkes kararı hakkında KAWA'nın tavrı üzerine...

PKK lideri A. Öcalan'ın 17 Mart'ta yaptığı basın toplantısında ilan ettiği tek yanlı ateşkes tavrından sonra, bu sorunla ilgili değişik örgütler bildiri ya da makale ile tavır takındılar.

Sözkonusu bu tavırlardan biri de KAWA Merkez Komitesi imzalı, 06.04.1993 tarihli "Basın Bildirisi"dir. Kendisini Kürdistan'da tek komünist örgüt olarak gören ve hâlâ Marksizm-Leninizm adına konuşan KAWA'nın reformizmi savunduğunu göstermek için bu basın bildirisinde savunduğu görüşleri ortaya koymanın, biz Kuzey Kürdistanlı komünistlerin görevi olduğunu düşünüyoruz.

Ateşkes kararı hakkında ne düşündüğünü KAWA şöyle tespit ediyor:

"KAWA, PKK'nın ilan ettiği ateşkes kararını desteklemektedir. Doğru bulduğumuz bu kararla başlayan yeni sürecin önünü tıkamamak, sömürgecilerin saldırılarına ve ateşkes ihlallerine gerekçe sunmamak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri arasında başlayan birlik sürecini zedelememek ve bu zeminde doğan ulusal devrimci tavır ve iradeye uygun davranmak için, KAWA Savaş ve Parti İnşa Kongresinin aldığı savaş kararının uygulanmasını geçici olarak durduruyoruz." (agb)

Alıntıda görüldüğü gibi, KAWA da bir anlamda ateşkes ilan etmekte ve bunu da *"PKK'nın ateşkes kararı ile başlayan sürecin önünü tıkamamak"* için(!) şeklinde gerekçelendirmektedir. Aslında KAWA'nın "ateşkes"i alınan ve fakat uygulanmayan bir "savaş" kararının uygulanmasının ertelenmesi şeklinde, "teorik" bir ateşkestir. KAWA, PKK gibi yürütülen bir savaşı durdurma durumunda değildir. KAWA'nın pratikte yaptığı, *"PKK'nın ateşkes tavrını doğru bulup destekleme"* yönünde bir açıklamadır. Asıl önemli olan, KAWA'nın desteklediği bu ateşkes ile neyin hedeflendiği ve *"yeni başlayan sürecin"* nasıl bir süreç olduğu sorunudur. Buna bağlı olarak alıntıda bahsedilen *"ulusal devrimci"* tavrın gerçekten var olup olmadığıdır. PKK'nın tek taraflı ateşkesi ile hedeflenen, faşist Türk devletinin varlığı çerçevesinde, kimi anayasal ve yasal değişikliklerle bazı hakların elde edilmesidir. Sözkonusu hakların elde edilmesi kendi başına reddedilecek şeyler değildir. Ancak bu hakların elde edilmesinin *"Kürt sorununun çözümü"* şeklinde görülüp tanıtılması olgusu vardır.

PKK'nın bu noktada vardığı yerin açık reformist bir konum olduğu, sözkonusu hakların elde edilmesi için emperyalist dünyanın da baskısı ile faşist Türk devleti ile anlaşma çabası içinde olduğu ve ilan ettiği ateşkes kararının da bu anlaşmaya hizmet ettiği gayet açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. İşte sözkonusu olan *"yeni süreç"* böylesi bir reformist mücadelenin yürütüldüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığının uzak hedef olarak bile propagandasından vazgeçildiği bir süreçtir.

Açık reformist bir siyaset temeline oturtulan bir süreci desteklemek ise, reformizmi savunmaktan başka bir anlama gelmez. Bu reformist yaklaşımın ortaya çıkardığı birlik sürecinde ortaya çıkacak bir birlik, en iyi ihtimalle reformist-milliyetçi bir birlik olacaktır. Böylesi bir birlik temelinde ortaya çıkan/çıkacak olan ulusal tavır ve irade ise devrimci değil, reformist bir tavır ve irade olacaktır. Bu tavır kendisini en iyi şekliyle A. Öcalan, Talabani, Burkay vb.'nin takındıkları tavırlar içinde ortaya koymaktadır.

Bu tavırlar içinde faşist Türk devletinin yıkılması sorunu ve Kürdistan'ın (Kuzey Kürdistan'ın da) bağımsızlığı sorunu "unutulmuş"tur. Savunulan temel düşünce, faşist Türk devleti ile anlaşma düşüncesidir. Bunun için de talep edilen haklar TC'nin değiştirilecek Anayasası tarafından *"güvence altına alınacak"* olan haklar ve bu Anayasa çerçevesinde kalan haklarla sınırlı olan haklardır. Reformist olan bu *"yeni sürecin"*, *"ulusal devrimci"* bir tavır ve irade olarak ortaya konması, KAWA'nın kendisinin de bu reformist tavırları savunduğunu ortaya koymaktadır.

KAWA'yı PKK, PSK, YNK vb. ile birleştiren temel ortak nokta, faşist Türk devletinin varlığı şartlarında, anayasal değişikliklerle ve TC ile anlaşma temelinde ulusal sorununu çözme yönünde adım atılabileceği düşüncesi ve bunun için faşist Türk devletini zorlama noktasıdır. Bu nokta temelinde öne sürdüğü talepler ve soruna yaklaşımda KAWA'yı diğerlerinden ***özde*** ayıran bir şey yoktur. Bunu basın bildirisinde öne çıkan birkaç noktaya değinerek göstermek istiyoruz.

İlkönce demokrasi sorununa ilişkin yaklaşıma değinelim. Marksizm-Leninizmden biraz haberdar olanların bilmesi gereken şey, demokrasinin sınıflarüstü bir şey olmadığıdır. Demokrasi, devlet iktidarını elinde bulunduran sınıflara göre –burjuvazi, proletarya– hangi niteliğe sahip olduğu biçiminde, yani burjuva demokrasisi ya da proleter (sosyalist) demokrasi olma biçiminde ayrılır. Lenin'in deyimiyle demokrasi, *"bir sınıf tarafından bir başka sınıfa, nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı, sistemli zor uygulanmasını sağlamaya yarayan bir örgüttür." ("Devlet ve İhtilal", Bilim ve Sosyalizm Yayınları, sayfa 109)*

Leninist olma iddiasındaki KAWA'ya göre, *"Kürdistan ve Türkiye halkı barış ve demokrasi istiyor..."* Sözkonusu barış ve demokrasinin nasıl bir barış ve demokrasi olduğunu gözardı eden KAWA, *"barış"*, *"demokrasi"* ve *"siyasal çözüm"* için *"militarist güçlerin"* halkın barış ve demokrasi istemlerine *"boyun eğmesini"* ve *"Kürdistan halkının, kendi geleceğini belirleme hakkına saygı gösterme"*leri talebini öne sürmektedir.

Burada açıkça demokrasi için faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi-köylü devrimci diktatörlüğünün kurulması gerektiği düşüncesi bir kenara bırakılmıştır. Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme sorunu da burjuvaların savunduğu çerçeveye sokulmaktadır. Böylece faşist Türk devletinin devlet olarak varlığını sürdürdüğü bir ortamda var olabilecek bir "demokrasi"nin savunuculuğu yapılmaktadır.

Faşist TC'nin demokratikleşmesi koşullarında var olabilecek demokrasi en iyi halde sadece ve sadece burjuva demokrasisi olabilir. Durum böyle olduğu için de, KAWA'nın demokrasi savunusu, burjuva demokrasisinin savunusunun ötesine gidememektedir. KAWA'nın ufku burjuva demokrasisi ile sınırlandığı için de, demokrasinin böylesini "gerçek demokrasi" olarak savunma konumuna girmiştir. KAWA şöyle diyor:

"Gerçek demokrasinin olduğu bir Türkiye'de Kürdistan sorununun çözüm şekli de

değişecektir."

Peki KAWA çözüm şeklini nasıl savunuyor? Şöyle:

"Demokratikleşme ve Kürdistan sorununa ***siyasal çözüm sürecinin başlatılması****, ateşkesin kalıcılaşmasına ve barışın sağlanmasına yol açacaktır."*

Böyle bir çözüm şeklinin, sorunu tam da burjuva demokrasisinin çerçevesine sokan bir çözüm şekli olduğu ortadadır. Sorunu burjuva demokrasisi çerçevesine sıkıştırmak ve bunu "gerçek demokrasi" olarak savunmak, aynı zamanda demokrasinin sınıflarüstü bir şey olduğunu savunmak demektir. İşte Marksizm-Leninizm adına konuşan KAWA, demokrasiyi böyle savunuyor.

Bunu özellikle Burkay karşı-devrimcisi yıllardan beri savunuyor. Gelinen yerde bu savunu Öcalan ve Burkay'ın ortak tavırları içinde de savunulmaktadır. Demokrasi sorununda KAWA'nın bu bildiride takındığı tavır, özü itibariyle bunların tavrından değişik bir tavır değildir.

Bu tavra bağlı olarak ortaya çıkan bir diğer sorun ise öne sürülen demokratikleşme adımları sorunudur. KAWA'nın demokratikleşme için öne sürdüğü iki adım şöyledir:

"Bunun için ilk adım olarak TC ve hükümetin Türkiye ve Kürdistan'daki saldırı ve katliamlara son vermesi, ikinci adım olarak başta anayasa olmak üzere yeni yasal düzenlemelere gidilmeli."

KAWA'nın demokratikleşme için öne sürdüğü bu adımlar, onun soruna burjuva demokrasisi çerçevesinde yaklaştığını daha da açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu adımlar aynı zamanda PKK ve PSK tarafından da aynen savunulan adımlardır. Böylece sorunun bu yanı ile ilgili de KAWA'nın bunlarla herhangi farklı bir tavrı yoktur. Hepsinin birleştiği yer reformizm, burjuva demokrasisidir.

Bu olgu kendisini, *"demokratikleşmenin adımları"* içine yerleştirilen taleplerde de göstermektedir. Savunulan taleplerin bir ve aynı olmasından dolayıdır ki KAWA, PKK ve PSK arasında imzalanan protokol maddelerini *"barış ve demokratikleşme sürecinin önşartları ve Kürdistan sorununu bu zeminde çözmenin ilk adımları olarak kabul"* etmektedir. Böylece *"Kürdistan'da tek komünist örgüt"* olduğunu savunan KAWA, PKK ve PSK vb. örgütlerin ortak açıklamadaki reformist tavırlarını aynen savunma noktasına gelmiştir.

KAWA'nın kendisinin de *"barış ve demokratik temelde siyasal çözüme hazır"* olduğu, bizzat kendileri tarafından açıklanmaktadır. Bunu böyle açıklamaları, yukarıda ortaya koyduğumuz görüşler gözönüne alındığında doğaldır da. Bunun için de biz, bu konuyu geçip, bu son paragrafta ortaya çıkan bir başka soruna değinmek istiyoruz.

Sözkonusu sorun, ateşkesle silahlı mücadele arasında kurulan bağ sorunudur. PKK'nın ateşkes ilan etmesinden sonra ortaya çıkan tartışmalarda, özellikle PKK tarafından sürekli olarak öne sürülen bir gerekçe, *"silahların bırakılmadığı"*, ateşkesin *"silahlı mücadeleden vazgeçildiği anlamına gelmediği"* gerekçesidir.

Bu gerekçe ile de savunulan reformist yaklaşımın üstü örtülmeye çalışıldı, çalışılıyor. Bu yaklaşıma KAWA da sahiptir. Bunun için de şu tespiti yapıyor:

"Bu nedenle ateşkes kararını silahsızlanma veya silahlı mücadeleden vazgeçme şeklinde yansıtan anlayışları doğru görmüyoruz."

Savunulan bu düşüncelerin ortak yanı, silahlı mücadelenin reformizmi dışladığı nok-

tasıdır. Silahlı mücadele verilmesi, devrimci eylemler yapılması vb. şeylerin reformist olmayı dışladığı yaklaşımı ve tavrı yanlıştır. Silahlı mücadelenin kendisi, mücadele biçimlerinin yalnızca biridir. Mücadelenin silahlı biçimi, mücadelenin içeriğinden bağımsız olarak, tek başına devrimciliğin kıstası değildir. Herhangi bir örgüt ya da hareketin hangi niteliğe sahip olduğu, onun hangi mücadele biçimini verdiği ile değil, ne için mücadele ettiğine bakarak tespit edilir. Ulusal sorun bağlamında Stalin'in Semiç ile polemiğinde takındığı şu tavır, bize bu konudaki yaklaşımın nasıl olması gerektiği konusunda yol göstermektedir:

"'Devrimci savaşım' ve 'devrimci eylemler', ulusal sorunu çözmenin ön koşulu olarak, egemen sınıfın alaşağı edilmesi ile, iktidarın alınması ile, devrimin zaferi ile özdeşleştirilebilir mi? Elbette hayır. Ulusal sorunu çözmenin temel koşulu olarak devrimin zaferinden söz etmek ile, ulusal sorunun çözümünün önkoşulu olarak 'devrimci eylemler' ve 'devrimci savaşım'ı göstermek birbirinden farklı şeylerdir. Reformlar yolunun, anayasal yolun, 'devrimci eylemler'i ve 'devrimci savaşım'ı kesinlikle dıştalamadığını belirtmek gerekir. Şu ya da bu partinin devrimci ya da reformcu olarak karakterinin belirlenmesinde tayin edici olan, tek başına 'devrimci eylemler' değil, ama parti tarafından girişilen ve yararlanılan bu eylemlerin siyasal hedef ve görevleridir. Birinci Duma'nın dağıtılmasından sonra, Rus Menşevikleri, bilindiği gibi 1906 yılında, 'genel grev', hatta 'silahlı ayaklanma' örgütlemeyi öneriyorlardı. Ama bu, onların Menşevik kalmalarına hiç de engel olmadı. Çünkü bütün bunları o zaman niçin öneriyorlardı? Elbette çarlığı paramparça etmek ve devrimin tam zaferini örgütlemek için değil, ama reformlar koparmak, 'anayasa'yı genişletmek, 'iyileştirilmiş' bir Duma toplamak amacıyla çarlık hükümeti üzerinde 'bir baskıda bulunmak' için. İktidar egemen sınıfın elinde kalırken, eski düzenin reformdan geçirilmesi için 'devrimci eylemler' – bu bir şeydir, bu anayasal yoldur. Eski düzeni yıkmak için, egemen sınıfı devirmek için 'devrimci eylemler' – bu başka bir şeydir, devrimci yoldur, devrimin tam zaferi yoludur. Burada temel bir fark vardır." (Stalin, "Leninizm Defterleri 6", sayfa 182–183, İnter Yayınları.)

Stalin'in takındığı tavır gayet açıktır, yoruma gerek de yoktur. Evet, bu iki yaklaşım arasında ***temel*** bir fark vardır. Menşeviklerle ilgili Stalin'in verdiği örnek, bugün KAWA, PKK ve diğer örgütlerin yaklaşımları ile tamamen uygun bir örnektir. Çünkü bu örgütler de –burada muhatabımız KAWA'dır– faşist TC devletini paramparça etmek ve devrimin tam zaferini örgütlemek için değil, ama reformlar koparmak, *"anayasayı genişletmek"*, TC hükümeti üzerinde *"baskıda bulunmak"* için silahlı mücadeleden bahsetmektedirler.

Bu konuda PKK'nın tavrı gayet açıktır. KAWA da bu noktada konaklamıştır. Silahlı mücadelenin bırakılmadığını savunarak KAWA, hem kendi savunduğu reformist tavrın, hem de PKK vb. örgütlerin reformist tavırlarının üstünü örtme, gözardı etme konumuna girmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın, KAWA'nın yaklaşımının Marksizm-Leninizm ile çelişen bir yaklaşım olduğu ortaya çıkmaktadır.

KAWA'nın yanlışları sadece ortaya koyduklarımızla sınırlı değildir. Bildirinin ilk başında PKK'nın ateşkes kararını *"geçici ve taktik düzeyde"* doğru bulduklarını tespit etmelerine rağmen, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, sorunu *"geçici ve taktik"* olmaktan çıkarmaktadırlar. Bunu, demokratikleşme konusunda takındıkları tavır içinde ger-

çekleştirmektedirler. Sorunu bir yanda *"geçici ve taktik düzeyde"* ele aldıklarını söylerken, diğer yanda ise uzun vade açısından *"demokratik temelde çözüme hazır"* olduklarını savunmaktadırlar. Böylece kendilerinin soruna geçici ve taktik düzeyde yaklaşmadıklarını ele vermektedirler.

KAWA, reformizm savunucusu tavrının üstünü örtmek için, bildirinin sonunda bir yama gibi duran şu tespiti de yapmaktadır:

"Kürdistan sorununun nihai çözümü, emperyalist sistem ve yeni dünya düzeni sınırları içinde mümkün değildir. Kürdistan halkının nihai kurtuluşu, sosyalizm ile mümkündür."

Bu tespit, KAWA'nın yaklaşımından bağımsız olarak ele alındığında, bildiri içinde yapılan ***tek*** doğru tespittir. Bunun doğruluğu ise, hiçbir şekilde KAWA'nın reformist genel yaklaşımını dışlamamaktadır. Bu tespit sadece, KAWA'nın "ayıbını" örtmek için tespit ettiği "incir yaprağı" rolünü oynamaktadır. KAWA ne yaparsa yapsın, savunduğu reformist tavırların üstünü örtemez.

Böylesi bir tavırla Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu mümkün değildir. Kürt ulusunun sosyal kurtuluşu gibi ulusal kurtuluşu da (Kuzey Kürdistan bağlamında), faşist Türk devletini parçalayacak ve sosyalist devrime giden yolu açacak olan Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. Bunun yolu da Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değişik ulus ve milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin ortak mücadele vermelerinden geçer.

Kuzey Kürdistanlı emekçiler...

Oportünizm-reformizm kurtuluş değildir. Sizin de tek kurtuluşunuz olan sosyalizm-komünizme giden yol, Marksizm-Leninizm biliminin yoludur. Bunun için, Marksizm-Leninizm'in gerçek savunucusu olan TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nu yaratma mücadelesine omuz verin, örgütlenin!

–KAHROLSUN HER TÜRDEN OPORTÜNİZM VE REFORMİZM!
–YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
–YAŞASIN DEĞİŞİK ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!
–YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM BİLİMİ!
–TEK KURTULUŞ YOLU BOLŞEVİZMDİR!!!

20 Nisan 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komitesi

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 81, 1 Mayıs/Gulan 1993)

“Kürdistan Haftası” başarılı geçti...

19.3.-27.3.1993 tarihleri arasında yapılan Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi ile dayanışma haftasında, yurtdışında da çeşitli etkinlikler yürütüldü.

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu'nun aldığı “Kürdistan Haftası” düzenleme kararı, yurtdışında da Bolşevikler tarafından yapılan etkinliklerle hayata geçirildi. Bu etkinliklerle, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna uyguladığı baskı ve katliamlar konusunda kamuoyunu bilgilendirmek, yeni katliamlara dur demek için kamuoyu oluşturmak, sessizliğin ortadan kaldırılmasına katkıda bulunmak hedeflenmişti.

Yurtdışındaki çalışmalar da bu hedefler temelinde yürütüldü. Avusturya'nın Viyana şehri ile Almanya'nın Aachen, Berlin, Bochum, Duisburg, Köln, Nürnberg ve Stuttgart şehirlerinde gerçekleştirilen etkinliklerde, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı ve katliamlar teşhir edildi, yeni katliam hazırlıklarına dikkat çekildi ve duyarlı olunması istendi.

Yukarıda sayılan şehirlerin işlek caddelerinde açtıkları masalar ve fotoğraf sergileri ile haftayı başlatan Bolşevikler, bütün hafta boyunca dağıttıkları bildiri, broşür ve kitaplarla, hazırladıkları pano ve pankartlar ile ulaşabildikleri en geniş kitleye ulaşmaya çalıştılar. Düzenlenen fotoğraf sergileri ve açılan yayın masaları Alman ve diğer milliyetlerden insanların dikkatini çekti. Ayrıca konuya ilgi duyan kişilerle de tartışmalar yürütüldü, sorun anlatılmaya çalışıldı.

Hafta içerisinde özel olarak “Kürt kadınının özgürlüğü için de Kürdistan'a özgürlük!” sloganı çerçevesinde, Kürt kadınlarının durumlarını/konumlarını dile getiren eylemlilikler de gerçekleştirildi. Kürt kadınları ile ilgili çıkartılan bildiri en geniş şekilde dağıtıldı, kadın sorunu ile ilgili yayınların yeraldığı masalar hazırlandı. Ayrıca konuyla ilgili hazırlanan Almanca ve Kürtçe pankartlar açıldı.

Kürdistan Haftası etkinlikleri çeşitli merkezlerde Bolşeviklerin gerçekleştirdiği canlı mitinglerle sona erdi.

Hafta sırasında PKK'nın yaptığı yürüyüşlerde de bildiri dağıtıldı. Ancak Stuttgart ve Aachen'deki yürüyüşlerde bildiri dağıtan, broşür satan yoldaşlarımız; bildiride ve broşürde PKK'ya getirilen eleştirilerden dolayı PKK'lılar tarafından engellenmek istendi, bildiri ve broşürün dağıtımı yasaklandı. Yürüyüş anındaki bu olumsuz tavır, yoldaşlarımız tarafından eleştirildi.

Hafta boyunca Bolşevikler, yoğun bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürüttüler. Her şehirde hafta ile ilgili çıkartılan Almanca ve Türkçe bildiriler ile, kadınlarla ilgili çıkartılan bildiri (Almanca-Türkçe dillerinde ayrı ayrı) geniş bir şekilde dağıtıldı. Toplam olarak 50 binin üzerinde bildiri ve yüzlerce broşür ile Bolşevikler geniş bir kesime ulaştılar.

Nisan sonu

BOLŞEVİK PARTİZAN Yurtdışı

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 81, 1 Mayıs/Gulan 1993)

İdeolojik mücadele vermek zor... Karalamak kolay...

PKK'nın tek yanlı ateşkes ilanı ve hemen ardında 19 Mart'ta PSK ile ortak imzaladığı protokol sonrasında, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da *"Kürt sorunun barışçıl çözümü mücadelesi"*nin gündeme girmesi, bu "çözüm" için takınılan tavırların doğruluğu, yanlışlığı hakkında tavır takınmayı da doğal olarak gündeme getirdi. Herkes şu ya da bu biçimde tavır takındı. PKK'nın "çözüm"üne eleştiri getirenler, esas olarak kendisine "Kürt örgütüyüm" demeyen devrimci kesim idi.

Ateşkesin hedefini belirleyen PKK/PSK protokolündeki taleplerin reformist talepler olması ve kendisini düzen çerçevesi içinde sınırlaması, PKK'nın PSK'nın çizgisine geldiği, çizgisinin açık reformist bir rotaya girdiği vb. vb. eleştiriler yöneltildi. Getirilen eleştiriler değişik olmalarına rağmen, hepsinin birleştiği ve parmak bastığı ortak nokta, bugün savunulan yaklaşımın reformist ve yanlış bir yaklaşım olduğu noktasıdır.

Bu eleştirilere karşı PKK, "Türk" ya da "Türkiye solu" diye tanımladığı kesime karşı karalama tavrı içine girdi. Bu tavır PSK'nın da legal alanda takındığı tavır oldu. Gelen eleştiriler özellikle PKK'ya yönelik olduğu için, öncelikle PKK, gelen eleştirilerin içerik olarak doğru olup olmadığına bakıp, ona göre tavır takınması gerekirken, eleştirilerin içeriğine bakmaksızın önce ***genel olarak eleştirilmeye karşı çıkan*** bir tavır içine girdi.

PSK'nın geçmiş tavrı ile şimdiki tavrı arasında herhangi bir değişiklik olmadığı için, kendisini savunma yerine "Türk solu"na karşı tavır takınırken PKK'nın tavrını savunma tavrı içine girdi. Bu savunu, kimin kimin yanına gittiğini de dolaylı olarak ortaya koyan bir savunudur.

İçeriğinden bağımsız olarak, genelde eleştirilere karşı oldukları için, *"Devrimcilik biraz saygılı olmaktır.", "Beyler biraz saygılı olalım. (...) PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın ateşkes ve ulusal birlik yönünde attığı tarihi adımları iyi görelim, doğru kavrayalım ve saygılı olalım." (Kani Yılmaz, Yeni Ülke 25 Nisan 1 Mayıs sayısı, sayfa 11)* diye tavır takınarak, saygılı olmayı eleştiri yapmamakla aynı düzeye indirgediler.

Bunlara göre saygılı olmanın tek ölçütü, varolanlara gözyummak ve yanlışlara destek vermektir. Yanlışları eleştirirsen saygısızlık yapmış olursun. Bu temelden hareketle, eleştiri getirenlere verip veriştirmektedirler. Bunu yaparken de kendilerini ele vermekten kurtulamıyorlar.

Eleştiri getirenlere karşı takınılan tavırlar şöyledir:

"Türkiye solcusu geçinen birkaç örümcek kafalı mültecinin, yakalanan bu tarihsel anın büyüklüğünü ve geliştirilen devrimci siyasetin içeriğini anlayamaması Türkiye ile Kürdistan gerçekliğinden kopuklukları görüldüğünde anlaşılır olmaktadır." (Berxwedan sayı 159, sayfa 14)

"Kemalizm özünde temelsiz ideolojik çarpıklıktır. Bu tür kişiliklerin de düştükleri konum

budur. Neye karşıdırlar, neyi savunurlar belirsizdir. PKK'yı tanımadan, PKK'ya karşıdırlar. PKK'nın mücadele tarzını anlayacak, kavrayacak ne düzeyleri ne de niyetleri vardır." (aynı yerde)

İlkönce bu alıntılarda getirilen eleştirilerin, eleştiri olmaktan da öte karalama, ispatsız iddialar ve iftira olduğu belirtilmek zorundadır. Böylesi bir tavrın bilimsellikle hiçbir alakası yoktur.

PKK'nın "tarihsel an"ın gereği olan ve "devrimci siyaseti", ne yazık ki devrimci içeriğe sahip olmayan bir siyasettir. Bu tarihsel anın içeriği, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu (Kuzey Kürdistan bazında) için, devrim yapma, ona doğru yol alma içeriğine sahip değildir. Tam tersine, bu tarihsel an, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu reforme eden, devrim yapmadan, faşist Türk devleti ile anayasal düzenlemelerle sorunu "çözme" yoluna sokan reformist, uzlaşmacı bir içeriğe sahiptir.

İşte bu yanı ile, yani sorunu reforme etme yanı ile tarihsel bir an niteliğine sahiptir. Böylesi anlar ise ancak eleştirilmeyi hak eder. Sözkonusu gelen eleştiriler de bu "tarihsel anın" yanlış bir niteliğe sahip olduğuna yöneliktir. Sorun, bu siyasetin içeriğinin anlaşılmaması sorunu değil, bu siyasetin yanlış görülmesidir.

Gelen eleştirilere içerik olarak cevap verme yerine, *"anlayamama"*, *"kavrayacak ne düzeyleri ne de niyetleri vardır"* biçiminde cevap vermek, ideolojik mücadeleden kaçmanın yoludur. Bu kaçış, eleştiri getirenleri geri zekalı, kötü niyetli gösterme ve kendilerini çoook ileri görüşlü olarak yutturma biçiminde yapılmaktadır. Buna bir de Kemalizm damgası eklendi mi herşey tamamlanmış olur. Çocuklarına söz geçiremeyen anne-babanın, çocukları cin, peri korkusu ile susturmaya çalıştıkları gibi, bunlar da kendi kitlesinin gözünü "bunlar Kemalisttir" öcüsü ile korkutmaya ve uyutmaya çalışmaktadırlar.

Eleştiri getirenlerin neye karşı oldukları ve neyi eleştirdikleri bunlara karşı neyi savundukları, kendi yazılarında açıkça ortaya konmuştur. Bunları doğru ya da yanlış bulmak, hiçbir şekilde bunların savunduklarının "belirsiz" olduğunun tespit edilmesini haklı çıkarmaz. Ayrıca eğer belirsiz ise, o zaman nasıl ve niçin belirsiz olduğu somut verilerle ortaya konmak zorundadır. Aksi halde böylesi tavırlar iddia olmaktan öteye gitmez. Eleştiri getirenlerin PKK'yı tanımadığı tespiti de ancak yazarların hayallerinin ürünü olan bir tespittir. PKK'yı tanımak için PKK'lı olmak gerekmiyor.

Bir yandan bu suçlamaları getirmelerine ve karalamalara rağmen, diğer yandan ise, *"Bu konuda Türkiye solundan kimi grupların PSK ile ittifaka giren PKK'ye yöneltttikleri eleştiriler, üzerinde durulmaya değmeyecek kadar basittir ve bunun kaynağında şövenizm yatmaktadır." (Serxwebun sayı 136, sayfa 10)* tespitini yaparak gelen eleştirilerin seviyesini düşürme tavrı içine girmektedirler. Madem ki bu kadar *"üzerinde durulmaya değmeyecek kadar basit"* iseler, o zaman, neden sayfalarca –gelen eleştirilerin içeriğine değinmeden– tavır takınılıyor ve her şeyin çözümü *"bunun kaynağında yatan şövenizm"* oluveriyor? Böylesi tavırlar yanlış olmanın yanısıra, kendi kendisi ile de çelişen tavırlardır.

Bu konuda daha çok alıntı aktarılabilinir. Fakat biz bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Şimdi de PSK'nın legal alanda görüşlerini savunan DENG dergisinde ortaya konan tavıra biraz değinelim. Yazar Ali Dicleli bu konuda şu tavrı takınıyor:

"Ortaya yeni, gerçekçi bir politika koyan ve birliğe yönelen Kürt ulusal hareketi ilginçtir,

Türk solundan kimi grupların da yoğun eleştirilerine hedef olmuştur." (agd. sayı 24, sayfa 6)

"Onlara göre, tek yanlı ve süreli ateşkes kararıyla, siyasi diyalog çağrısıyla, legal çalışma için yolun açılmasını istemekle ve federasyon istemiyle PKK devrimci yapısını ve ideolojisini bırakmış teslim olmuştur! Onlara göre, PSK ile ilişkilerini iyileştirmekle, yayınlanan ortak protokolle PKK reformcu çizgiye gelmiştir. Ancak ne yazık ki sözkonusu sol, bu tür sözlerle ve bu tutumla, politik olgunluktan ve yaratıcılıktan yoksun olduğunu birkez daha göstermektedir." (aynı yerde)

Aktardığımız bu alıntılarda ortaya çıkan sonuç, buradaki görüşler ile PKK'nın savunduğu görüşlerin bir ve aynı görüşler olduğudur. Bunlar da eleştirilmeye karşıdırlar. Bunlara göre de *"Türk solundan"* gelen eleştiriler *"olgunluktan ve yaratıcılıktan uzak"* tır. Bunlar da gelen eleştirilerin içeriğine değinmekten kaçmaktadırlar vs. vs.. Bunlara göre de eleştiri getirmek *"sömürgeci rejimin paraleline düşmektir"*. O zaman, geriye tek bir yol kalıyor: *"Bize dostluk ya da kardeşlik göstermek isteyen Türk sol örgütlerine düşen de, bu tür gerekçelerle birlik sürecine engel çıkarmak değil, aksine onu kolaylaştırmaktır. Dostluk budur." (agd. sayfa 7)*

Sözkonusu edilen gerekçeler Barzani ve Talabani'nin hain olduğunu söylemek, PSK'nın reformist, karşı-devrimci olduğunu söylemektir. Onun için de şu tavır takınılmaktadır:

"Onlar KDP, KYP gibi 40-50 yıldır Kürt halkının özgürlüğü için savaşan, Kürt halk yığınlarına dayanan örgütleri ve onların liderlerini bile hain sayacak kadar şaşkındırlar." (agd, sayfa7)

İşte bir yandan böylesi suçlamalar getirilirken, diğer yandan ise bu tür gerekçeleri öne sürmeyip *"birlik sürecine engel"* olmamayı talep etmektedirler. Sözkonusu istenen destek, bu Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini satanlara verilmesi istenen destektir. Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler böyle bir tavrı kökten reddediyoruz.

Her kim ki faşist Türk devleti ile pazarlık yapabilmek için destek çağrısı yapıyorsa, o, Kürt ulusunun kurtuluşu için değil, köleliği için destek çağrısı yapıyor demektir. Biz, "ulusal birlik" adına, işbirlikçi hainlere olduğu gibi, anayasal düzenlemelerle faşist Türk devletinin varlığını savunanlara verilecek her türlü desteği de reddediyoruz. Bu tavır hangi ulus ve milliyetten olursa olsun bütün devrimcilerin, demokratların da takınması gereken tavırdır.

PKK İLE PSK'NIN BİRLİKTELİKLERİNİN TEMELİ NEDİR?

Bu temel, uluslararası konjonktür ile uygun tavır takınma adına, ortak protokolde takınılan reformist tavırdır. Bu protokolün içeriğine gelen eleştirilere tavır takınırken, yine içerik tartışmasından kaçıp, sorunu *"bunlar elde edilse iyi mi, kötü mü olur?"* sorusuna dönüştürmektedirler. Böylece, sorun sanki birilerinin Kürt ulusunun haklar elde etmesine karşı geldiği biçiminde ortaya konmaktadır.

Oysa gerçek durum böyle değildir. Biz, Kürt ulusunun bütün haklarına kavuşmasından, elde etmesinden yanayız, bunun için de mücadele ediyoruz. Mücadele içinde elde edilen her hakkın, kazanımın korunmasından yanayız. Sorun, bu hakların savunulup savunulmaması değil, bu hakların nasıl ve hangi içerikle, ne için savunulduğudur. Tayin edici nokta, bu hakları devrim yapmayı kolaylaştırmak, devrim yapmak ve gerçek kurtuluşu

sağlamak için mi, yoksa, kendisini bazı anayasal düzenlemelerle sınırlayıp, düzen çerçevesi içinde reformlar elde edip, bu reform içerikli haklarla sorunu çözme anlayışıyla mı savunulduğu noktasıdır. İşte bu noktada hem PKK hem de PSK aynı noktada birleşmişlerdir. PSK'nın yaklaşımı zaten önceden böyle olduğu için PKK, PSK'nın konumuna gelmiştir.

Ortak protokolde savunulan düşünceler, her iki örgütün de faşist Türk devletini yıkma, devrim yapma diye bir sorunlarının olmadığını, kimi reformlarla bu devlet yapısının demokratik bir yapıya kavuşacağını ve Kürt sorununun da bu demokratik yapı içinde anayasal düzenlemelerle çözüleceğini savunduklarını ortaya koymaktadır.

Bu tavırlara gelen eleştiriler karşısında, "reformist" olmadıklarını belirten karşı çıkışlar, varolan gerçekleri ortadan kaldırmaya yetmiyor. Tam tersine, bu karşı çıkışta da reformist yaklaşımlarını ele veriyorlar. Reformist olup olmamanın en temel taşı, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için (Kuzey Kürdistan bağlamında), faşist Türk devletini yıkıp yıkmama sorunudur. Yani, ulusal sorunun devrim ile çözüme kavuşacağını savunup savunmama sorunudur. Bu, savunulmadığı zaman ne kadar "biz reformist değiliz" diye karşı çıkılsa da, gerçeği değiştirmez. Ortak protokolde takınılan tavrın devrimi, faşist Türk devletini yıkmayı vb. savunmadığına değindik. Bu tavır, daha sonra takınılan tavırlar içinde de varlığını yitirmedi. Onun için protokol sonrası durumu ortaya koymak gerekiyor.

Örnek I: *"Ama PKK kararlıdır, olursa siyasi yoldan, olmazsa askeri yoldan TC'yi birgün, bu sene olmazsa ileriki yıllarda mutlaka masaya oturtmasını başaracaktır." (Berxwedan sayı 159, sayfa 8)*

Bu alıntıda bir kez daha ortaya çıkan şey, faşist Türk devletini yıkma hedefinin olmadığıdır. Askeri yol, siyasi yol her iki yol da "TC ile masaya oturmak" için kullanılan yollardır.

Örnek 2: *"Kaldı ki demokratik federasyonu kabul eden TC, artık faşist TC olarak kalamaz. Dönüşmüş Türkiye ile ancak demokratik bir federasyon olabilir. (...) TC böyle bir gelişme ile birlikte tüm kurumlarını –siyasi, askeri, adli, bilimsel– demokratik bir dönüşüme uğratmak yeni bir öz ve biçime kavuşturması sözkonusu olacaktır." (Berxwedan sayı 158, sayfa 23)*

Burada da savunulan en iyi yorumla TC'nin burjuva demokrasisine dönüştürülmesidir. Bunun yolu olarak da onun görüşmeler yoluyla "demokratik federasyon"a zorlanması görülmektedir.

Savunulanlar TC devletini yıkmaya yönelik şeyler değildir. PKK gelinen yerde bu tür düşüncelerin savunuculuğunu çizgi haline getirmiştir dendiğinde bunun neresi yanlıştır? Alıntıdan da görüleceği gibi, PKK için sorun TC devletini yıkmak değil, dönüştürmektir. İşte reformizm burada yatıyor, eleştirilen de budur.

Bu konuda bir örnek de DENG dergisinden vermek gerekiyor. Şöyle:

"Eğer Türk tarafı da iyi niyet gösterir, kan dökülmesinin gerçekten durmasını, barış ve Kürt sorununa adil bir çözüm için yolun açılmasını isterse, bazı ön adımlar atarak bu süreci kolaylaştırabilir. İstenen de budur. Çünkü amaç bağcıyı dövmek değil, üzüm yemektir. Aksi halde, yani sömürgeci rejim barış ve politik çözüm yolunu kapatmaya devam ederse Kürt halkı da direnişini her araçla sürdürecektir. Böyle bir durumda zararlı çıkacak olan sömürgeci rejim olacaktır." (agd. sf 6)

İşte, sömürgeci rejimin zarar görmemesi için TC devletine böyle akıl hocalığı ya-

pılmaktadır. Bunların derdi başkasının bağını zorla gaspetmiş bağcının iktidarına son vermek değil; üzüm yemektir. Afiyet olsun... Bağcı size, ağzınızı dolduracak kadar üzüm verecektir, hiç merak etmeyin... Yeter ki üzümün zamanı gelsin. Sabırlı olmanız yeterlidir... Nereden bakılırsa bakılsın, reformizmin döküntüleri ile karşı karşıya gelinmektedir.

REFORMİZMİN TEMELİ, "YENİ DÜNYA DÜZENİ"NİN SAVUNUCULUĞUDUR

PSK'nın "Yeni Dünya Düzeni"ni savunduğunu önceden biliyorduk ve değişik yazılarımızda bunu ortaya koyduk da. Gelinen yerde PKK'yı PSK'nın yanına götüren bir yaklaşım da "Yeni Dünya Düzeni"ne uygun davranma yaklaşımıdır. Ateşkes ve sonrasını değerlendiren tavırları içinde bu konuda takındıkları tavırlar şöyledir:

"Nitekim çeşitli uluslararası kuruluşlar ve birçok emperyalist ülke Türk rejimine Kürdistan sorunun siyasal yollardan çözümünü dayatmakta, doğal olarak bununla rejimi devrimle yıkılma tehditinden uzaklaştırmaya çalışmaktadır. (...) Bu durum Kürdistan sorununun kesin çözümü için dış koşulların da elverişli hale geldiğine işaret etmektedir." (Serxwebun sayı 136, sayfa 10)

Dış koşulların Kürdistan sorunun kesin çözümü için elverişli hale gelmesi, açıkça emperyalist ülkelerin ve kuruluşların tavırları ile açıklanmaktadır ve bu çerçevede hareket edilmektedir. Madem ki bu emperyalist ülkeler TC devletini devrimle yıkılma tehditinden koruyorsa, fırsat bu fırsat ne elde edersek kârdır, devrimi yapmak zaten zor misali, hemen çizilen çerçeveye yerleşip yerlerini almaktadırlar. Bu tavır, kendisini "Yeni Dünya Düzeni" içine yerleştirme, yer edinme tavrı dışında herhangi bir anlama gelmez.

Bu konuda DENG yazarı da şöyle demektedir:

"Kürt yurtsever hareketin son girişimleri, kuşku yok ki uluslararası konjünktüre uygun düşüyor. Bugün bölgesel sorunların çözümünde en çok sözü geçen, en etkin güçler, ABD ve Batı Avrupa, Türkiye'nin bölünmesini, ayrı bir Kürt devletinin kurulmasını istemeseler de –çünkü onların kendi çıkarları buna elvermiyor– Kürt halkına uygulanan çağdışı baskıya karşıdırlar ve bu sorunun Türkiye sınırları çerçevesinde çözümünü istiyorlar. Bölgede barış ve istikrar için buna gerekleri var. Öyleyse, bizim Türk hükümetine, 'gelin bu sorunu Türkiye'nin sınırları içinde, barışçı biçimde ve eşitlik temelinde çözelim' dememiz, onların da eğilimlerine uygun düşüyor." (agd. sayfa 8)

Evet evet, sayın yazar, sizin istemleriniz "Yeni Dünya Düzeni" içinde en çok sözü geçen emperyalist güçlerin eğilimine denk düşüyor. Bunun tersini söyleyen mi var? Tam tersine, sizin istemlerinizin emperyalistlerin istemleri ile uygunluk arzettiği, emperyalist düzenin sınırları dışına çıkmadığı için sizi eleştiriyoruz. Böylesi açıklamalara devam edin... İnanın ki çok çok iyi oluyor. Sömürgecilerin rotasında kimin yürüdüğü böylece daha da açığa çıkıyor.

"Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğundandır ki aynı yazar şu tavrı takınmaktadır:

"Dileğimiz odur ki Türk devleti, değişen dünya durumunda çağdaş ve akla yakın olan tutumu göstersin ve barış kapısını açsın. Bu tarihi bir fırsat." (agd. sayfa 2)

Bir kez daha "sağduyu"ya çağrı yapılıyor! TC de "Yeni Dünya Düzeni" ne uymaya çağrılıyor. Yazarın unuttuğu TC'nin "Yeni Dünya Düzeni"nin içindeki yerinin sağlam olduğu gerçeğidir!

ÇARPITILAN BİR KAÇ NOKTA...

1) Ateşkes yapılır mı yapılmaz mı?

Takip edebildiğimiz kadarıyla, PKK'ya eleştiri getirenlerin hiçbiri, ateşkes hiçbir zaman yapılmaz diye eleştiri yöneltmemiştir. Zaten, böyle bir tavır takınmak, siyasi aptallık demektir. Getirilen eleştiriler ateşkesin içeriğine ve elde edilmek istenen hedefe yöneliktir. İçerik tartışması yerine, gelen bu eleştiriler şöyle yorumlanmaktadır:

"Bunlara göre, hiç uzlaşma ve ateşkes olmayacak, tek bir yöntemle sonuna kadar dümdüz gidilecek." (Serxwebun sayı 136, sayfa 5)

Gelen eleştirileri böyle yorumlamak ve sorunu bu şekilde ortaya koymak, açıkça sorunun özünü çarpıtmaktır ve ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Tartışma yerine çamur atmaktır. Mücadelenin şu ya da bu anında ateşkes ilan edilebilir. Ateşkesin doğru ya da yanlış olduğu, somut duruma ve ateşkesin amacına bakılarak değerlendirilir. Nitekim biz de eleştiri getirirken, ateşkes ilan etmek yanlıştır diye eleştiri getirmedik. Tam tersine, bu ateşkes ilanı ve PSK ile imzalanan protokolde ortaya konan tavırları eleştirdik. Böylesi eleştirileri, *"hiç ateşkes olmaz"* diye tersyüz etmek, yeldeğirmenleri ile uğraşmaktadır. Kitlelerin gerçekleri görmemesi için, gerçekleri gizlemektir.

2) Cephe sorunu

Bu konuda da sorun çarpıtılmaktadır. Birincisi, yine eleştirilen PKK/PSK protokolünün içeriği iken, sorun, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde Cephe'nin gerekli olduğu ve Cephe kurmak için bazı tavizlerin verilebileceği sorununa dönüştürülmektedir. Böylece verilen tavizlerin nasıl ve hangi içeriğe sahip olduğu gözardı edilmektedir. Soruna somut cevap vereceklerine, genel laflarla sorun geçiştirilmektedir. Tavırları şöyledir:

"Ulusal kurtuluş devrimlerinde dar kapalı kapıcılık olarak tanımlanan ve baş düşmana karşı mücadelede birleşilebilecek güçlerle birleşmekten kaçan sekter yaklaşımlar devrime değil ancak karşı-devrime hizmet edebilir." (Serxwebun sayı 126, sayfa 8)

Sanki birileri Cehpe'nin kendisine karşı çıkmış, kimse ile birleşilmemesini savunmuş gibi bir hava yaratılarak kendilerinin haklı olduğunu göstermeye çalışıyorlar.

Çarpıtmanın diğer yönü ise, PKK/PSK protokolünün herhangi bir cephe anlaşması olmamasına rağmen, cephe anlaşması gibi gösterilmesidir. Halbuki protokolü imzalayanların kendi ağızlarıyla yaptıkları açıklamalarda, bu protokolün *"birliğe giden yolu"* açtığı ve önümüzdeki dönemde cephenin yaratılmasına olanak sağladığı söylenmektedir. Yani şu an varolmayan bir şey varmış gibi gösterilip, tartışılmaktadır.

Bu konudaki çarpıtmalar bunlarla da kalmamaktadır. Cephe konusunda değişik ülkelerden örnekler verilmektedir. Verilen örneklerden birisi de Çin'de ÇKP'nin Çan Kay Şek ile kurduğu cephedir. Hemen belirtelim ki, PKK/PSK protokolü ile sağlanan birlik ne biçim ne de içerik açısından böyle bir örnek ile karşılaştırılamaz bile. ÇKP, Çan Kay Şek ile cephe birliği yaptığı zaman, ilkesel bir taviz vermemiştir ve Çan Kay Şek Japon emperyalizmine karşı savaşı kabul etmiştir. Çan Kay Şek'in bu tavrını değiştirdiği yerde, ÇKP de cephe birliğine son vermiştir. Oysa PKK/PSK protokolü, faşist Türk devletine karşı savaş için değil, onunla anlaşmak için imzalanan bir protokoldür. Böyle bir durumda, bu, cephesel bir birlik de olsa yanlış temelde yapılan bir birliktir. Uzlaşmayı önüne

hedef koyan reformist bir birliktir. Sorun açık bir şekilde çarpıtılarak, dikkatler başka alanlara çekilmektedir.

3) Silahlar bırakıldı mı?

Ateşkes sonrasında en çok öne çıkarılan bir tavır da, *"biz silahları bırakmadık"* şeklindeki tavırdır. Sözkonusu bu tavır özellikle burjuva medyasına karşı takınılsa da, devrimci örgütlerin tavırlarına karşı da takınılan bir tavır oldu. Tartışmayı "silahları bırakmadık" tartışmasına dönüştürmek, sorunun özünü gözardı etmektir. Kendi adımıza konuştuğumuzda biz, böyle bir eleştiri getirmedik. Yani PKK silah bırakıyor, bıraktı diye bir eleştiri getirmedik. Tam tersine, silahlı mücadelenin sürdürülüp sürdürülmeyeceğinin TC'nin tavrına bağlı olduğunu söyledik ve bu tavır bugün de doğru olan bir tavırdır. Devamla takındığımız tavır şöyle idi:

"TC'yi devrimle yıkmak amaçlı bir silahlı mücadele PKK'nın gündeminde yoktur. Silahlı mücadele PKK'nın yasal çalışmasına izin verildiği şartlarda tümden de bir kenara konabilir. Fakat bu, şimdilik devletle pazarlık unsuru olarak elde tutulmaktadır." (Bolşevik Partizan sayı 81, sayfa 11)

Evet, makalemiz içinde aktardığımız alıntılarda ortaya konduğu gibi, silah, TC'yi masaya oturtmak için kullanılan bir araç rolünü oynamaktadır. Böyle olduğu için de, silahın bırakılmaması tayin edici bir sorun değildir. Önemli olan silahlarla ne elde edilmek istendiğidir. PKK, iki seneden beri silahlı mücadeleyi, faşist Türk devletini masaya oturtmak için, bir araç olarak savunmaktadır. Gelinen yerde ise bu, daha da açığa çıkmıştır. İşte ateşkes sonrasında takındıkları tavır:

"Kürt halkı ulusal demokratik ve insani haklarını elde ettiği oranda silahlı mücadele aracına ihtiyaç kalmayacaktır." (Özgür Halk sayı 30, sayfa 7)

Biz ne demiştik? Silahlı mücadelenin devam edip etmeyeceği TC'nin tavrına bağlıdır. Burada söylenenler tam da bunu ispat etmektedir. Eğer TC sözkonusu hakları "tanırsa" silahlı mücadeleye gerek kalmayacaktır.

Buradaki temel sorun *"ulusal, demokratik, ve insani haklardan"* ne anlaşıldığıdır. Eğer ulusal haktan, ayrılma hakkı anlaşılıyorsa –ki doğru budur– bunu TC'nin tanımayacağı en baştan bellidir. O halde kastedilen bunun gerisinde olan kimi –TC'nin devlet olarak varlığını dıştalamayan– haklardır. PKK gelinen yerde silahlı mücadeleyi bunların alınması için, baskı aracı olarak görüyor.

Bu konuda DENG yazarı da şöyle diyor:

"Kürt hareketi barışçı bir çözüm ve bu amaçla silahları bırakmayı, siyasi diyalogu öneriyor." (agd. sayfa 2)

Bu konuda silah bırakmadık diye tavır takınmak, sorunun gerçek yüzünü gizlemekten öte bir anlama gelmez. İster silah bırakılsın, isterse bırakılmasın, gerek PKK'nın gerekse de PSK'nın faşist Türk devletini yıkma diye bir hedef açıklamaları yoktur. Sorunun özü burada yatıyor. Tartışmayı başka yönlere çekmek gerçekleri çarpıtmaktır.

4) Kürdistan'ın özgürlüğü sorunu

PSK'nın önceden beri savunduğu, PKK'nın ise son iki yıldan beri dile getirip açıkça savunduğu federasyon sorunu, ortak imzalanan protokolde Kürt sorununun çözümü için

öne sürülen temel taleplerden biridir. Bu talep PKK açısından, gelinen yerde kendi programından uzaklaştığını gösteren bir taleptir. Son dönemlerde federasyondan bahsedilmesinden yola çıkarak, gelen eleştirilerin yanlış olduğu şeklinde tavır takınmaktadırlar. Bunun temelinde yatan ise, ulusal kurtuluşun anayasal çerçeveye oturtulmasıdır. Bu konuda şöyle tavır takınmaktadırlar:

"Kürt ulusal güçlerinin cephesel birliği ulusal kurtuluş hedefinden (ortak protokolde ifade edilen her iki halkın özgür ve eşit temeller üzerinde yan yana yaşamasının biçimi olan demokratik federasyona ulaşmaktan) şaşmaksızın, bu tür kazanımları en sağlıklı biçimde değerlendirmesini bilecektir." (Serxwebun sayı 136, sayfa 25)

Alıntıdan da görüldüğü gibi, ulusal kurtuluş hedefi, protokolde ortaya konan federasyon ile sınırlandırılmaktadır. Bir yandan bu tavrı takınmak, diğer yandan ise, stratejik hedeflerden taviz vermedik diye tavır takınmak, açıkça gerçekleri inkar etmektir. PKK ne kadar kabul etmese de PSK'nın çizgisine yakınlaşmıştır.

5) Muhatap arama sorunu

Getirilen eleştirilere karşı tavır takınılırken, eleştiri getirme yerine "Türkiye solu"na ne yapması gerektiği konusunda şu tavır takınılmaktadır:

"Demek ki, PKK'nın yarattığı siyasal gelişmeleri iyi anlamak ve PKK'yı eleştirme hastalığından kurtularak, mevcut gelişmelere omuz vermek gerekiyor. PKK, defalardır Türkiye'de bir muhatap aradığını ilan ediyor. Akıllı davranıp da böyle muhatap haline gelecek bir güç olmak gerekiyor." (Serxwebun sayı 136, sayfa 5)

PKK'nın Türkiye'de devrimci örgütler içinde muhatap aradığı görüşü, PKK'nın pratiği ile çelişmektedir. Görüş ayrılıklarından ötürü getirilen eleştirelere sansür koyan, herhangi bir eylemde başka örgütün imzası bulunan pankartların taşınmasına izin vermeyen PKK, en iyi ihtimalle kendi düşüncelerini onaylayan bir "muhatap" arıyordur. Oysa gerçek durum böyle de değildir. PKK'nın Türkiye'de aradığı muhatap, A.Öcalan'ın röportajları izlendiğinde ve en son 17 Mart basın toplantısında dile getirilen düşünce şöyledir:

"Bu sorunların çözümü için muhatabımız kimdir? Cumhurbaşkanı seviyesinde mi yaklaşım gösterilecek, Hükümet seviyesinde mi yaklaşım gösterilecek, Ordu seviyesinde mi yaklaşım gösterilecek? Açıkcası bir muhatap arıyorum." (17 Mart basın toplantısı)

İşte aranan muhatap TC'nin Cumhurbaşkanı, Hükümeti ve Ordusu arasındadır. Sözkonusu muhatap devrimci güçler değildir. PKK, işine geldiği gibi tavır takınıyor.

Kısaca toparlarsak, ateşkes ve PKK/PSK protokolünden sonraki süreçte değişik örgütlerin getirdiği eleştirilere karşı tavır takınma yerine, sorunlar çarpıtılıp, karşı tarafa iddia ve karalama temelinde saldırılmaktadır. Bu tavrın temelini oluşturan gerçek ise reformizmdir. PKK, PSK'nın çizgisine gitmediğini söylese de gerçek durum, tersidir. Böylesi tavırlarla Kürt ulusunun kurtuluşu mümkün değildir.

REFORMİZM YENİLGİYE, DEVRİM ZAFERE GÖTÜRÜR!!!

25.5.1993

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 82, 15 Haziran/Hezîran 1993)

Berlin'de yapılan bir açık oturumdan izlenimler...

PKK'nın 17 Mart 1993'de tek yanlı ateşkes ilanı ve 19 Mart'ta PSK ile ortaklaşa imzaladığı protokolün kamuoyuna açıklanmasından sonra, Kürt ulusunun "ulusal birliği"ni gerçekleştirmek amacı ile Kürt örgütleri yoğun bir faaliyet içine girdiler.

PKK/PSK protokolünü, PKK/HevgırtınPDK ve bunu da PKK/Hizbullah protokolü izledi. Bunların yanısıra Almanya'nın Bonn şehrinde, 29 Mayıs tarihinde yapılacak "BÜYÜK ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ" de, "ulusal birlik" sağlama yönünde atılan bir adım olarak değerlendirildi. Bu yürüyüşe Kuzey Kürdistanlı Kürt örgütlerinin hemen hepsi katıldılar. "Ulusal birlik" için tartışma toplantıları, açık oturum, seminer, vb. de yapılıyor.

Bölgemizde de böylesi faaliyetler sürmektedir. Bunun bir parçası olarak yapılan açık oturuma biz de katıldık. Bu toplantının gündemi kabaca şöyle idi:

–PKK/PSK protokolü,
–Ateşkes ve sonuçları,
–Kuzey Kürdistanlı Kürt örgütleri arasında birlik çalışmaları,
–Güney-Kuzey Kürdistan ilişkileri,
–Legal parti ve TC'nin tavrı.

Açık oturuma konuşmacı olarak, İbrahim Aksoy, Şerafettin Elçi ve M. Emin Sever katıldılar. Açık oturumu yöneten kişi ise S. Bucak idi.

Toplantının gidişatı şöyle idi: İlkönce konuşmacılar kendi görüşlerini anlattılar. Oturumun ikinci bölümünde konuşmacılara sorular yöneltildi ve bu sorulara cevap verilmeye çalışıldı. Bu bölümde S. Bucak bir açıklama yaparak, soru sormak isteyenlerin *"yorum yapmaması, itham edici ve zedeleyici tavırlar içine girilmemesi"* uyarısında bulundu. Zaman "darlığı" nedeniyle sadece üç kişi soru sorabildi.

Oturumda savunulan düşüncelere gelince, tek tek konuşmacıların ne savunduklarından çok, öncelikle bunların temelde birleştiği ve öne çıkan önemli noktalara değinmek istiyoruz.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, şimdi yapılan çalışmaların ana konusu, "ulusal birlik" konusudur. Bu oturumda da ele alınan esas konu buydu. Konuşmacıların hepsinin birleştiği ve propagandasını yaptığı şey, "sağcısı-solcusu, dincisi-ateisti, feodali-demokratı" vb. vb. ile tüm Kürtlerin birleşmesi ve "milli şuur / milli ruh"un geliştirilmesinin gerektiğiydi. Bu bağlamda konuşmacıların tavrı içinde öne çıkan düşünce şöyleydi:

Ş. Elçi: *"İslami düşüncenin ve Marksist düşüncenin etkisinde kalındığı için, milli ruha sahip olmayı kötü ve yanlış bir şey olarak gördük. Milli ruha sahip olmak için bu etkilerden kurtulmak gerekir."*

İ. Aksoy: *"Bizi milliyetçilikle suçluyorlar. Her Kürt ulusal onurunu koruyacak kadar milliyetçi olmalıdır."*

Bu ve benzeri düşünceler açıklandığı zaman, salonda bulunanların çoğunluğu konuşmacıları "alkış yağmuru"na tutuyordu.

"Ulusal birlik herşeyden üstündür" düşüncesi değişik biçimlerde temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp sunuldu dinleyicilere. Bu birliği sağlamak için PKK/PSK protokolü, birliğin temel önkoşullarını sağlayan protokol olarak savunuldu. Bu görüş savunulurken, aynı zamanda protokolde ortaya konan yaklaşımın pratiğe geçirilmesi için "kişisel çıkarlar", "örgütsel çıkarlar" vb.'nin "ulusal birlik" önünde engel teşkil etmemesi gerektiği de dile getirildi.

"Ulusal birlik" herşeyden üstün olunca da, doğal olarak bu birlik için herşeyi savunmak mübah hale geldi. Konuşmacıların birleştiği ortak temel noktalardan birisi de, Kürt sorununun var olan *"uluslararası koşullara uygun bir biçimde çözülmesi"* gerektiği noktası idi.

"Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğunu yapan konuşmacıların bu savunusu en açık şekli ile İ. Aksoy'un (Ki, İ. Aksoy konuşanlar içinde en radikal görünen kişiydi de aynı zamanda.) şu tavrında dile geldi:

"Kürt ulusu yüzyıllardır hep akıntıya karşı kürek çekti. Bugün değişen dünya koşullarında, dünyada izlenen genel siyasetlerden kopuk bir siyaset, yine akıntıya karşı kürek çekmek demektir. Bugün dünyada söz sahibi olanlar Amerika ve Avrupa'dır. Bunlarla ilişkilere girip kendimizi kabul ettirerek BM, AGİK, Paris Şartı vb. konularda, Türkiye'nin de altını imzaladığı İnsan Hakları Kararnamesi vb. vb. temelinde Türkiye'ye baskı yapmalarını ve yaptıkları yardımları azaltmalarını sağlamak gerekiyor. Uluslararası duruma uygun tavır takınılmalıdır. Gelinen yerde, Kürt sorununun barışçıl ve adil bir çözümü talebi bu koşullara uygun düşen bir taleptir."

"Yeni Dünya Düzeni"nin ve teslimiyetin bu açık savunusu, bunların Kürt ulusunun kurtuluşundan neyi anladıklarını çok iyi bir şekilde ortaya koymaktadır. Emperyalistlerle ilişki içinde, faşist Türk devleti ile anayasal düzenlemelerle Kürt ulusu kurtuluşunu elde edemez. Böylesi bir savunu ile kurtuluş maskesine büründürülen bir satışı elde edebilir ancak. Acı ama gerçek durum böyledir.

Kürt ulusu bugün kanı ve canı pahasına, öncelikle de PKK'nın savaşı sonucu elde ettiği kazanımlarını yitirme durumu ile karşı karşıyadır. Ve Kürt ulusunu, kurtuluşu adına satmanın yollarını arayan bu sahtekarlar, perde arkasında ellerini ovuşturmaktadırlar. Anayasal düzenlemelerle elde edilebilecek bazı haklar kırıntısını da "zafer" diye Kürt ulusuna yutturma yollarının taşlarını diziyorlar.

Bu çabanın bir görüntüsü de legal alanda ortaya çıkan görüntüdür. 7 Mayıs 1993 tarihinde kuruluşu ilan edilen Demokrasi Partisi (DEP), legal alanda yürütülecek mücadelenin oluşumunu teşkil etmektedir. Bu partinin Genel Sekreteri İ. Aksoy ile diğerlerinin birleştiği temel nokta, bu partinin *"sınıf temeline dayanmaması gerektiği, bütün Kürtleri kendi çatısı altında birleştirmesi ve geniş katılımlı demokratik bir parti"* olması gerektiği noktasıdır. Niteliğinin "sınıflarüstü" olması gerektiği konusunda aynı düşünceye sahip olanlar, "çiçeği burnunda" olan bu partinin kuruluşu bağlamında ayrı düşüncelere sahip idiler. Özellikle Ş. Elçi ve İ. Aksoy arasında geçen tartışmalar, bu partinin kuruluşu önce-

sinde kendi aralarında geçen "burjuva" oyunlarını gözler önüne sermek için "iyi" bir tartışma idi.

Ş. Elçi, *"grupçuluk ulusal birliğin önüne geçirildi"* gerekçesi ile bu partinin kuruculuğu çalışmalarından geri çekildiğini belirtti ve kurulan bu partinin *"istenen sonuca varmadan uzak kaldığı"* nı savundu.

İ. Aksoy ise, *"ideal olarak istenen değil, gerekli olanın yapıldığını, eksiklikleri yolda tamamlama anlayışı ile yola çıkıldığını, ayrıca gelecek yılın seçim yılı olmasından dolayı hazineden para yardımı (yaklaşık 30 milyar TL) almak için acele edilmesi gerektiğini"* açıkladı.

Sözkonusu bu tartışmalar şu sonucu ortaya çıkardı: Yeni kurulan Demokrasi Partisi legal alanda "Kürt Partisi" ismini kullanamadığı için bu ismi almıştır. Bu parti bir Kürt partisidir. Bu parti, sınıf temeline dayanmayan, Kürt olan herkesi içinde toplamak isteyen "sınıflarüstü" –gerçekte ise burjuva– bir partidir. Kuruluş aşamasında, parti içinde kim partiye hakim olacak kavgası değişik gruplar arasında sürmüş ve sürecektir. Bu partinin hedefi, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını legalize etme ve sorunu anayasal haklarla "çözmek"tir.

Bu temelde ve bu nitelikteki bir partinin –Kürt ulusuna belli bazı haklar kazandırsa da– Kürt ulusunun kurtuluşunu gerçekleştirmeyeceği daha başlangıçta açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Milliyetçi, reformist ve dükkanında her maldan bulunduran bir parti, Kürt halkına değil, ancak burjuvaziye hizmet edebilir. Biz böylesi partilerin varlığını, Kürt halkının çıkarına olmayan, onlara baskı türleri içinde hangisinin daha iyi olduğu seçeneğini dayatan bir varlık olarak değerlendiriyoruz. Kürt halkının çıkarları, ancak proleter sınıf temeline dayalı bir mücadele ile, yani kapitalist sömürüyü yok etme mücadelesi temelinde savunulabilir. Kürt ulusunun kurtuluşu da ancak bu mücadele temelinde mümkündür. Bu parti konusunda, Ş. Elçi ile İ. Aksoy arasındaki görüş ayrılığı sadece biçime yöneliktir. Temel yaklaşımda birbirinden yoktur farkları.

Ortaya koyduğumuz bu noktalar, oturumda öne çıkan ve temelde birleşilen noktalardı. Bunların dışında tek tek konuşmacıların savunduğu görüşler içinde de üzerinde durulması gereken noktalar var. Bunlardan biri, Ş. Elçi tarafından savunulan *"silahlı eylemler, ulusal birliğin ve Kürdistan'ın özgürlüğü önünde engel olan bir mücadele biçimi idi. Ateşkes ve sonrasındaki tavrı ile PKK, bu mücadele biçimini terketmekte olduğunun ve olgunlaştığının işaretlerini vermektedir ve bu iyidir."* düşüncesi idi.

Ş. Elçi'nin bütün konuşmasını getirip dayattığı nokta, *"barışçıl demokratik mücadele"* nin geçerli olan tek mücadele biçimi olduğu noktasıydı. Buna göre, *"dünya durumu göstermiştir ki, silahlar kullanılmadan da ulusların özgürlüğüne kavuşmasının imkanları vardır"*. Buna tek örnek bile vermeden sorunu geçiştiren Ş. Elçi tam da burjuva politikacılarına özgü tavır takındığını gösterdi.

"Türk devletinin ateşkese sıcak el uzatacağından, olumlu tavır takınacağından" çook büyük *"kuşkusu"* olan Ş. Elçi, her ne hikmetse parlamenter mücadele ile Kürt ulusunun kurtuluşunun imkanı olduğunu savunabilmektedir. Bunun bir tek cevabı vardır: Burjuva ikiyüzlülüğü...

Ş. Elçi'nin *"PKK'nın silahları bıraktığına dair işaretler verdiği"* tespitine karşı İ. Aksoy, *"silahları bırakmak ile ateşkes ayrı şeylerdir. Silahlar bırakılmadı"* diye karşı

gelerek, ne kadar "radikal" olduğunu da gösterdi...

Aynı kişi, *"Türk devleti Kürt meselesinde 70 yıldır ilk defa köşeye sıkıştı. Kürt halkının çıkarına olduğu sürece ateşkes uzatılmalıdır"* düşüncesini savundu. Görünüşte ayrı görüşlere sahip olunduğu sanılsa da, aslında hiçbir temel farklılıkları yoktur. Hepsini birleştiren temel nokta, faşist Türk devleti ile oturup anlaşmadır.

HEP Genel Başkan Yardımcısı M. Emin Sever'in konuşmasında değinilmesi gereken esas konu, TC'nin anayasasının değiştirilmesi için öne sürdükleri önerilerdir. Bu konuda verdiği örnek şöyledir:

"Devlet dili Türkçedir' in, resmi dil Türkçedir diye değiştirilmesi gerekir ve meclisteki yemin metninin değiştirilmesi gerekir."

Bu önerileri örneklerken çok iyi iş yapmışlar gibi göğsünü gere gere anlattı. Yine M. E. Sever'e göre, *"Türkiye devleti milli bir devlet olmamalıdır. Türklerin, Kürtlerin, Lazların, Çerkezlerin ortak devleti olmalıdır ve herkes kendi gücüne göre kendisini dile getirmelidir"*.

Kürt ulusunun kurtuluşunu savunduğunu söyleyenler, Kürt dilini –Kürtçeyi– diğer dillerle, en başta da Türkçe ile eşit haklara sahip olan bir dil olarak savunacağına, "resmi dil"in Türkçe olması gerektiğini savunmaktadırlar. Resmi dil zorunlu devlet dilidir, başka da hiçbir anlama gelmez. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu anayasal düzenlemelerle elde edeceğini savunan bu reformistler, anayasal düzenlemelerle eşit hakların elde edilmesini bile savunmamaktadırlar.

Biz resmi dile karşıyız. Her ulusa olduğu gibi, her dile de tam hak eşitliğinden yanayız. Dil konusunda takınılan bu tavrın yanısıra savunulan *"Türkiye, Türklerin, Kürtlerin, Çerkezlerin, Lazların ortak devleti olmalı"* düşüncesinde, Ermenilerin güme gitmesi de tesadüfi bir şey değildir. Batı Ermenistan'ın elden gitmesi korkusu, Türk şovenistlerinin korkusu olduğu gibi, Kürt milliyetçilerinin de korkusu olma durumundadır.

M. E. Sever'in devletin statükocu tavrının dışına çıktığını söylediği Özal ve Kahveci'ye *"ALLAH RAHMET EYLESİN"* (amiiin...) duası da, kimin kimden ne beklediğini gösteren işaretlerden biri idi.

Sorular bölümünde, üç kişinin sorduğu sorulara verilen cevaplarda da ortaya koyduğumuz düşüncelerden değişik bir tavır takınılmadı.

Toparlarsak, sözkonusu bu açık oturum, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin "Yeni Dünya Düzeni" içine yerleştirilmeye çalışıldığı bir açık oturum niteliğine sahipti. Konuşmacıların yaptığı konuşmalar içinde ortaya çıkan temel şonuç, "Yaşasın Yeni Dünya Düzeni!" olarak özetlenebilir...

Bu sonuca karşı, bizim şiarımız; "ESKİSİ İLE DE, YENİSİ İLE DE KAHROLSUN EMPERYALİST DÜNYA DÜZENİ!", "YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!"dir. Başka seçenek yoktur. "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğunu yapanlar, ***barbarlığın savunuculuğunu yapmaktadırlar...***

–KÜRT ULUSUNUN ÖZGÜRLÜĞÜ DE, BARBARLIĞA KARŞI,
SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEDEN GEÇER!!!

16.05.1993

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 82, 15 Haziran/Hezîran 1993)